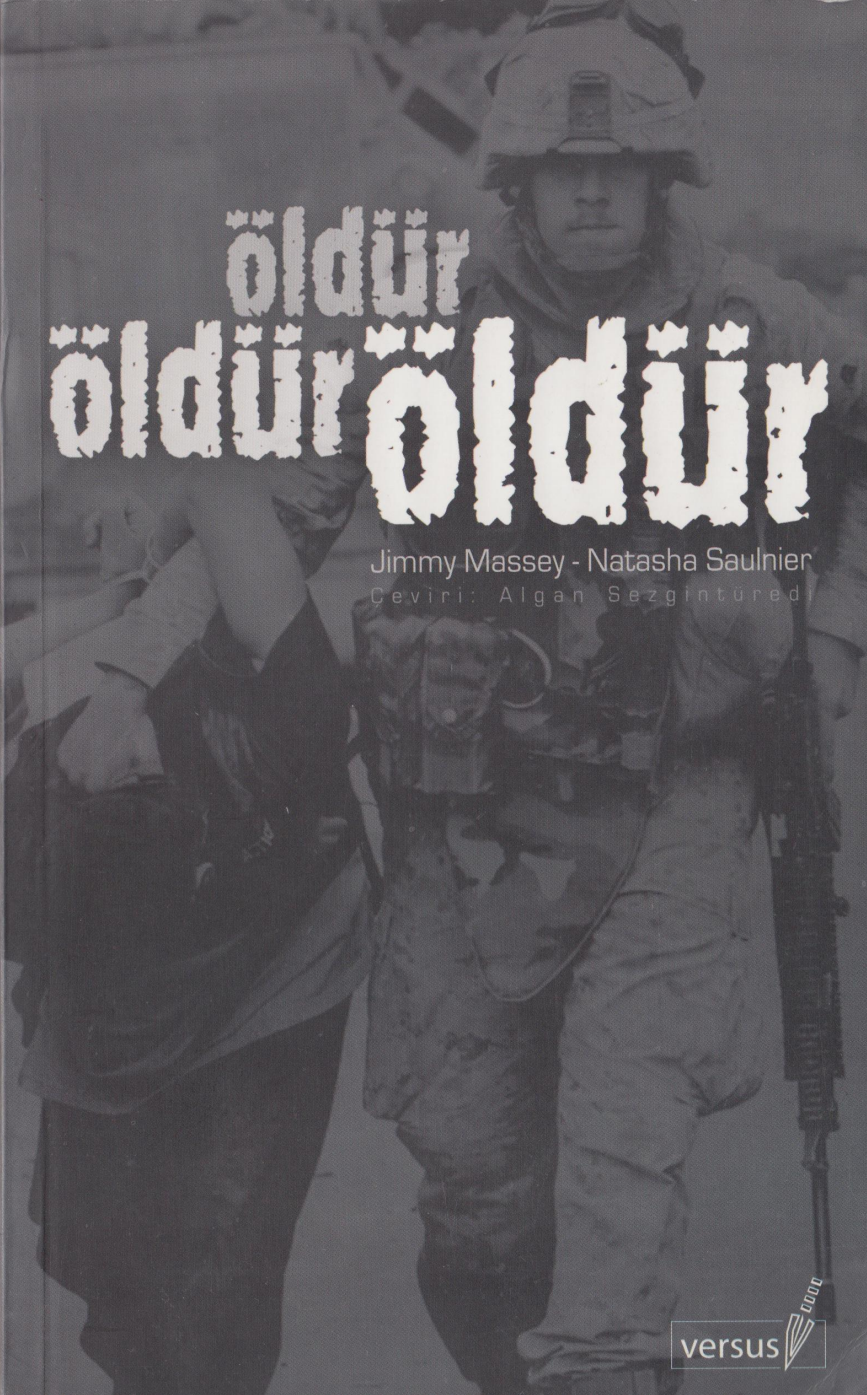

Jimmy Massey - Natasha Saulnier

Çeviri: Algan Sezgintüredi

versus

Güncel

Jimmy Massey
On iki yıllık hizmet sonrası Irak'ta askeri kariyerini travma sonrası stres bozukluğu ve aşırı depresyon ile sonlandıran eski ABD deniz piyadesi. Savaşa Karşı Irak Muharipleri (Iraq Veterans Against The War - IVAW) üyesidir.

Natasha Saulnier
ABD'de çalışan Fransız gazeteci ve araştırmacı muhabir.

Algan Sezgintüredi
1968 yılında Erzurum'da doğdu.Saint Benoit Lisesi ve Mimar Sinan Üniversitesi Grafik bölümü mezunu. İzmir'de yaşıyor. Katilin Şeyi isimli ilk romanı İthaki tarafından 2006 yılında yayınlandı. *Subtopia - A.L. McCann, Öfke - Michael Tobias* daha önce Versus Kitap tarafından yayınlanmış İngilizceden yaptığı çevirilerdir.

Öldür Öldür Öldür

Jimmy Massey - Natasha Saulnier

İngilizceden Çeviri
Algan Sezgintüredi

versus

versus Kitap (16)
Öldür Öldür Öldür
Jimmy Massey - Natasha Saulnier

Özgün Künye
Kill Kill Kill
Cowboys from Hell
Jimmy Massey - Natasha Saulnier
Editions du Panama 2005

Yayına Hazırlayan
Özgür Deniz

İngilizceden Çeviri
Algan Sezgintüredi

Kapak Tasarımı
Bülent Arslan

İç Sayfa Düzeni
Bülent Arslan

Baskı
Can Matbaacılık
0212 613 10 77

ISBN: 9944-989-16-9

VERSUS KİTAP Kasım 2006
© Her hakkı mahfuzdur.

Albay Faik Sözdener Sk.
Benson İş Merkezi No:21/2
Kadıköy / İstanbul 34710
Tel: 0 216 418 27 02 (pbx) Faks: 0 216 414 34 42

www.versuskitap.com
versuskitap@versuskitap.com

içindekiler

Önsöz		**1**
Giriş		**9**
Bölüm 1.	Evlât	**11**
Bölüm 2.	Benim kancık	**19**
Bölüm 3.	Donanma kaltağı	**31**
Bölüm 4.	Gülücükler	**43**
Bölüm 5.	Kafa bin beş yüz	**51**
Bölüm 6.	Koca kurt	**57**
Bölüm 7.	Timmy	**67**
Bölüm 8.	Gözler faltaşı	**77**
Bölüm 9.	Dövüş kulübü	**85**
Bölüm 10.	Kolay av	**93**
Bölüm 11.	Daha iyi dost da yok, daha kötü düşman da	**99**
Bölüm 12.	Irak'ta annecilik oynamak	**107**
Bölüm 13.	Kraliyet mücevheri	**117**
Bölüm 14.	Munzam zarar	**129**
Bölüm 15.	Cehennem çanları	**135**
Bölüm 16.	Kanlanmış	**141**
Bölüm 17.	Aşırılık	**155**
Bölüm 18.	Savaş ganimeti	**163**
Bölüm 19.	Havai fişekler	**169**
Bölüm 20.	Kanıt	**179**
Bölüm 21.	Dönüşüm	**191**
Bölüm 22.	Kimyasal Ali	**205**
Bölüm 23.	Zemzem zamanı	**211**
Bölüm 24.	Uyuşturucu uzmanı	**219**
Bölüm 25.	Eve hoşgeldin, kovboy!	**223**
Ek	Daha büyük şan, daha gerçek hikâye	**225**

Öldür Öldür Öldür

Deniz piyadeleri avlarını insan olarak görmezdi. Onlar, aralarında şakalaşan, annelerine veya eşlerine iyi olduklarını bildiren mızmız mektuplar yazan adamlar değildi. Hayır, deniz piyadelerinden bahsediyorsak, onlar, sivil otobüsler içinde savaş alanlarına sinsice giren, kadınların arkasına saklanan, sivil kıyafetler giyen zararlı havyanlar... sıçan veya sansarlardı. (...) Askerler, gerçeği kurgudan, doğruyu söylentiden ayırabilecek kişiler değildi.

The March Up, Bing West ve Tümgeneral Ray L. Smith

"Bazı kişileri vurmak eğlencelidir"

Korgeneral James Mattis, 4 Şubat 2005.

önsöz

öldür öldür öldür

Jimmy Massey ile ilk, Irak'ta konuşlandırılmış Deniz Kuvvetleri ve Özel Kuvvetlerin duyarsızlaştırılması üzerine bir çalışma yapmayı düşündüğüm sırada karşılaştım.

2004 yılı Mart ayında "Veterans for Peace" (Barış için Eski Askerler) birliğinin yöneticisi Wilson Powell, Jimmy ve "Savaşa Karşı Eski Irak Askerleri" (IVAW) kurucusu Michael Hoffman ile irtibata geçmemi sağladı. Jimmy'nin kendisi ve müfrezesinin Irak'ta işledikleri savaş suçları hakkındaki açıklamalarını dinlerken, tanıklığının önemini fark ettim ve onunla buluşmak üzere hemen Kuzey Carolina'ya gittim. Veterans for Peace'in Kuzey Carolina yerel yöneticisi Tim Pluta, Irak'tan döndüğünden beri akut TSSB (Travma Sonrası Stres Bozukluğu) yaşayan yirmi iki yaşındaki eski bir Deniz Kuvvetleri ihtiyat askeri ile temasa geçmemi de sağladı. Bu genç adam, Irak'taki tecrübeleri hakkında benimle konuşmayı kabul etti ve oradaki görevi ile ilgili, bana göstermek üzere getireceği çeşitli fotoğraflara sahip olduğunu söyledi. Deniz Kuvvetleri'ne duyduğu nefret açıkça belliydi ve kolayca anlaşılıyordu. Anlattığı hikâyelerden biri, çavuşunun bir toplu mezarda çürümekte olan kırk yedi Iraklının altınlarını, paralarını ve kimlik belgelerini alması ve kimlikleri evlerine birer savaş ganimeti olarak götürmek üzere deniz piyadelerine satma-

sıyla ilgiliydi. Resimler, insanın kanını daha fazla donduran bir gerçeği gösterdi: Kafatasları ve vücutları parçalanmış Iraklılar. Fotoğrafları çekenler, espri anlayışlarını hiç kaybetmemişlerdi; bazı resimlerde cesetlerin ağzına sigara yerleştirmişlerdi.

Jimmy, ağır depresyon ve TSSB teşhisi ile Irak'taki tiyatrodan 2003 yılı Mayısında ayrılmış ve aynı yılın Aralık ayında tıbbi nedenlerden dolayı resmi onurla terhis edilmiştir. Psikolojik açıdan son derece kırılgandır; kendisini Irak'taki dehşet girdabına çeken sürekli geri dönüşler ve kâbuslarla boğuşmaktadır. Jimmy, Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra vicdanını rahatlatmak için kalbini dökmesi gerektiğini hissetmiştir. Ancak uzun süre, Deniz Kuvvetleri'ne karşı sadakatini, yani Deniz Kuvvetleri ile ilgili tüm hususlarda sır tutmasını sağlayan "Semper Fi" [Sonsuza Kadar Sadık] kodunu bozmayı başaramamıştır. Bu yemini sonunda yerel bir gazeteye, *The Mountaineer*'e verdiği ve editörün sayısız mektuplar almasına yol açan bir röportajla bozunca kendi kasaba halkı tarafından çizgiyi aşmakla suçlanan Jimmy, mobilya mağazasında, rehabilitasyonundan sonra girdiği ilk işini bırakmak zorunda kalmıştır.

Yavaş yavaş Jimmy'nin güvenini kazandım ve benimle hatıratı üzerinde çalışmayı kabul etti. Çok istekli olmasına rağmen, kitabı yazmak kolay değildi. Yaşadığı travmadan dolayı düzenli düşünemiyordu. Büyük resmin bütünü ve konuları kimi zaman fazla rahatsız edici oluyordu. Hikâyesinin önemli yönlerini temsil ettiğini düşündüğüm bir bölümü tamamladıktan sonra, geriye bir olaydan diğerine, saatlerce süren bir görüşmeden diğerine geçip boşlukları doldurmak kalıyordu. Hikâyenin tamamını öğrendikçe, Jimmy'ye en inandırıcı tarifleri özetlemesini sağlayacak soruları sormayı öğrendim. Kitabın bütünü her gün dört-beş saat süren görüşmelerin yapıldığı bütün bir yıl boyunca yazılırken, betimleyici içeriğin neredeyse tamamı New York'ta uzun süre benim yanımda kaldığı zamanlarda ortaya çıktı. O günlerin ürpertici doğası, birçok kez yeni geri dönüşler yaratıyordu ve Jimmy sık sık koşa koşa bana geldiğinde, sabah ilk uyandığında veya kısa süren bir yürüyüşten geri döndüğünde, "Hey, bir şey-

ler hatırladım!" diyordu.

Jimmy'nin müfrezesinin beş üyesini bulmayı ve onlarla konuşmayı başardım. Hikâyesini doğruladılar. Deniz Kuvvetleri, Irak'tan gelen diğer eşyalarla birlikte Jimmy'nin adres defterine de el koyduğundan, hepsiyle temasını kaybetmişti.

İlk makale, 2004 yılı Nisan ayında *L'Humanité* gazetesinde yayınlandı. İkinci makale, 2004 yılı Haziran ayında İngiliz gazetesi *The Independent on Sunday*'de yayınlandı. Bu arada *New York Times*, *The Washington Post*, *The Philadelphia Enquirer*, *The Baltimore Sun*, vs. gazeteler başta, çok sayıda Amerikan gazetesine de başvurdum. Hepsi yeni fikirlere açık ve kibar görünüyorlardı ama hiçbiri Jimmy'nin itiraflarını yayınlayacak yüreğe sahip değildi. Bazı editörler, bana nazikçe Amerika'nın bu tür açıklamaları duymaya henüz hazır olmadığını söylediler. *Philadelphia Enquirer*'ın editörlerinden biri, bu materyali kullanamayacağını söyledi; zira Jimmy'nin ve müfrezesinin "kurbanlarının" tanıklığı yoktu. *San Francisco Chronicle* ise kontrol noktalarındaki cinayetlerin genelde "savaşın sisi " sonucunda meydana geldiğini ve savaş suçu teşkil etmediğini açıkladı. *Washington Post*, böylesine hassas bir materyalle harici katılımcı kullanmaları yasak olduğu için makaleyi yayınlayamayacaklarını söyledi. *Baltimore Sun*, başka bir açıdan –bedenlere saygısızlık yönü ile– ilgileniyordu; bu, çocuklarının Iraklı sivilleri hiçbir ceza görmeden öldürebileceğine inanmak istemeyen Amerikan kamuoyu için hazmedilmesi daha kolay bir konu idi.

Amerikan medya-ordu işbirliği, bu tür hikâyelerin önüne büyük engeller koymuştu –bu gerçeği, önce Jimmy için heyecan gösteren ve daha sonra inanılırlığının ve takım arkadaşlarından alınan teyidin güvenilir olmadığı iddiasına dayanarak vazgeçenlerin listesi onaylamaktadır (*CNN, GQ Magazine, NPR, 60 minutes*). Ebu Garib skandalı ortaya çıktığında, medyanın nihayet çoğunluğa katılarak, Amerikalılara gerçeği söyleyeceğine inanmıştım. Oysa gelişmeler cesaret kırıcıydı. Jimmy'nin heyecanlandırdığı insanlar ya sol görüşlü medyadandı ya da okuyucuları zaten savaşa tamamen karşı olan medyadan veya denizaşırı ülkelerin

medyasındandı. İrtibata geçtiğimiz büyük yayınevlerinin –önce kitap hakkında çok iyimser olanlar– "yasal izni alamadıkları" gibi basit bir gerekçe ile geri adım atmaları şaşırtıcı değildi. Açıkçası, idealist Amerikalıların pembe hayallerini gölgelemekten veya kurumun gözlerini üzerlerine çekmekten korktular. Bağımsız ve ilerici görünen yayınevleri bile Jimmy'nin karakterini fazlaca karmaşık ve taslağının içeriğini cinsel açıdan fazlaca açık buldular. Açıkçası masum sivillerin öldürülmesinden ziyade Jimmy'nin cinsel uygunsuzluklarından huzursuz olan bazı editörler, anlatılanların cinsel yönünü hasıraltı etmek istediler. Deniz piyadelerinin sapık cinsel iştahlarının, Amerikan "asker hastalığının" tam bir teşhisini koyabilmek için bunun vazgeçilmez bir parçası olduğu gerekçesine dayanarak, bu isteği reddettik. Amerikan editörlerinin gerçekte Jimmy'nin tanıklığının doğruluğuna dair hiçbir şüphe duymadıklarına, daha ziyade açıklamalarının gaddarlığından ve anlatım tarzının kabalığından rahatsız olduklarına gerçekten inanıyorum. Belki bu solcu yayınevleri "siyasi açıdan daha düzgün", kampanyaları için daha kolay siyasileştirilebilecek bir asker istiyorlardı.

Jimmy'nin hikâyesi, Amerikan ordusunun İkinci Dünya Savaşı'ndan beri geçirdiği uğursuz değişimi gözler önüne sermektedir. İkinci Dünya Savaşı'nda savaşa giden askerler, üzerine ateş açılsa dahi başka bir insanı öldürmeye direniyorlardı. 1947 yılında "Men Against Fire: The Problem of Battle Command in Future War" adlı eseri yazan, ordunun Avrupa'daki baş tarihçisi S. L. Marshall'a göre, Avrupa cephesindeki askerlerin yalnızca %15'i tetiğe basmıştır. Marshall, "Öldürülmek korkusundan ziyade öldürme korkusu, bireylerdeki savaşma başarısızlığının en önde gelen sebebiydi," diye yazıyordu ve ekliyordu: "Silahlı erin zihnini, hedeflerin doğası konusunda boşaltmak zorundayız." Ordunun savaş travması üzerine yazılmış beş yüz sayfalık sıhhiye kitabı, "Savaş Psikiyatrisi", "çoğu memelilerin kendi türdeşlerini öldürme isteksizliği"nden bahseder ve "insanların ve diğer primatların kendi türünün bazı üyelerini 'diğerleri' olarak tanımlayabilme yeteneği olan 'sahte tür tanımlama' sisteminin

(pseudospeciation) engelleme eşiğini nötralize edebileceğini ve böylece kendi türlerinden olanları da öldürebileceklerini" söyler. Dolayısıyla askerlerin, düşmanın insan olmaktan çıkarılışını vurgulayan bir eğitimden geçerek, silahlarını ateşleme refleksi geliştirmeleri zorunlu hâle getirilmiştir. Başka bir deyişle, insanları robot katillere çevirmek zorunlu hâle gelmiştir.

Bunu yapabilmek için, Amerikan ordusu üçlü yöntemle, yani Duyarsızlaştırma, Şartlandırma ve Savunma Mekanizmalarını Reddetme yöntemi ile kendi askerleri üzerinde psikolojik bir savaş vermek zorunda kalmıştır. Eğitim daha gerçekçi bir hâle gelmiştir: Acemiler, insana benzeyen hareketli hedeflere ateş etmeye ve eğitim çavuşları, öldürmeyi coşkulu ve baştan çıkarıcı bir dille anlatmaya başladı. Ordunun çabaları başarılı oldu, zira dâhili ordu tahminlerine göre, Vietnam savaşı sırasında askerlerin yüzde doksanı karşı ateş açmıştı. Ayrıca, Jimmy'nin anlattıklarından, bu eğilimin Irak savaşı sırasında da devam ettiği doğrulanmış görünüyor: Jimmy ve çocukları, ölüm tutkunları olarak kan akmaya başladığında 'uçuyorlardı'. Tetiğe basmak bağımlılık gibiydi ve sahte bir cinsel heyecan yaratıyordu (Jimmy'ye göre, bazı deniz piyadeleri cesetlerin önünde mastürbasyon bile yapıyorlardı). Hiç kimse, "kanlanmadığı" sürece, yani "ilk cinayetine" kadar deniz piyadelerinin gerçek kardeşliğine katılamıyordu.

Amerikan ordusunun elde ettiği başarılar, Tanrı'ya karşı geldikleri duygusuyla yaşamak zorunda olan ve Jimmy gibi, TSSB'ye tutulmuş, sürekli travma hâlinde askerlerin ödedikleri bedeli gölgede bıraktı. Jimmy'nin tutulduğu TSSB, kâbuslar, ürkek davranışlar, odaklanma problemleri, depresyon ve şiddetli öfke dışavurumları ile kendini gösteren ve *New England Journal of Medicine*'e göre, Irak savaşından dönen askerlerin yüzde on altısının maruz kaldığı kronik bir hastalıktır. Şiddetin psikolojik etkileri üzerinde araştırmalar yapan Psikoloji Doktoru Rachel MacNair, 1980'lerde Kongre tarafından desteklenen Ulusal Vietnam Savaşanları Rehabilitasyon Araştırması'ndan gelen bilgileri incelemiştir. Vietnam'dan savaşta adam öldürerek geri dönenle-

rin, TSSB'ye daha yüksek oranlarda yakalandıklarını keşfetmiştir. "Öldürenler daha ziyade ani geri dönüşlerden, öfke nöbetlerinden, istenmeyen ani düşünceler ve kâbuslardan dolayı acı çekiyorlardı," diyor MacNair. "Bu bulgular, öldürmenin insan doğasına aykırılığını göstermektedir. Gerçekten psikotik bir kaç kişi dışında, başka bir insanı öldürmek, travmatik sonuçlar doğuracaktır," diye ekliyor.

Jimmy'nin görüşü, MacNair'in görüşü ile uyuşmakta ama aynı zamanda farklı bir boyut da kazandırmaktadır. "TSSB'ye tutuldum, çünkü insanları öldürdüm ve bundan zevk aldım," diyor yumuşak bir sesle. Öldürmekten zevk alan askerlerin sonunda travmaya yakalanmaları paradoks gibi görünebilir. Ancak, MacNair'e göre bu bir paradoks değildir: "Tehlike altındayken acı hissetmememiz için endojen hormonları salgılanır; bu, doğal afyon gibidir. Dolayısıyla öldürme sırasında bir mutluluk hissi gelişir, ama travma bağımlılığını da beraberinde getirir. Asker, mutluluk duygusunu geri getirebilmek için tekrar öldürme ihtiyacı hisseder." Jimmy, McNair'in "travmaya bağımlılık" olarak nitelendirdiği durum hakkında serbestçe konuşmaktadır. "Ertesi gün bir spor mağazasına girdim. Dürbünlü bir tüfek gördüm. Bir av tüfeği idi. Elime alarak, omzuma dayadım. Kısa bir an için, güç duygusunun zevkini çıkarttım. Bir şeylere ateş etmeyi özlediğimi hissetim."

Bu şartlar altında, Jimmy'nin deniz piyadeleri üzerine çizdiği portre, yalnızca ordu sözcülerinin görünürdeki başarısını doğrulamaktadır. Amerikan hükümeti, öldürmenin zehirli olabileceği ile ilgilenmemekte ve acil tedavi ihtiyaçlarına cevap vermesi mümkün olmayan donanımsız tıbbi politikalarla sanki eski askerleri kolayca harcanabilir nesnelermiş gibi hareket etmektedir. "Burada büyük bir kör nokta var. Askerlerin savaş tiyatrosundan ayrılırken doldurmak zorunda olukları formlar, doğrudan 'İnsan öldürdün mü?' diye sormuyorlar." Dolayısıyla Irak'ta savaşarak, TSSB'ye tutulmuş eski askerlerin yalnızca yüzde 40'ının profesyonel yardıma başvurmuş olmaları şaşırtıcı değildir.

Daha önce aktardığımız genç yedek askerin hikâyesi bu trajik

durumu mükemmel bir şekilde göstermektedir. Bir yıl boyunca reddettikten sonra, sonunda savaşta insan öldürdüğünü itiraf etmiştir. Söz konusu şahış, Irak'a gitmeden önce Hukuk Fakültesi'ne gitmek üzere, popüler ve yakışıklı genç bir adamdı. Şimdi, "hayattan zevk almak" için zor bir dönemden geçtiğini ve kendini arkadaşlarından iki kat daha yaşlı hissettiğini söylüyor. Geri döndükten sonra üniversiteyi bitirmeyi başarmış ama "öfke meselesi" herhangi bir işte tutunmasını engelliyormuş: "İş arkadaşlarımı dövdüm ve işten atıldım." Evsiz barksız, aileden hiçbir destek görmeden, kendinden iğrenerek ve pişmanlıklarla kendini yiyip bitirerek, intiharı düşünüyor. Tıpkı Jimmy gibi, kendi silahından çıkan mermilerin bedenleri parçaladığını gördü ve ordunun en sevdiği kelimeler olan 'Şan' ve 'Şeref'in anlamsızlığını keşfetti. Her iki askeri dinlerken, Faustvari bir anlaşmayı hatırlamaktan kendinizi alamıyorsunuz: Asker her şeye gücünün yettiği hissine kapılıyor ama ebedi suçluluk duygusuna mahkûm.

Jimmy'nin itirafı ayrıca şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde manşet hâline gelen asker toplama görevi sırasındaki yolsuzluklara da ışık tutuyor. Damian Cave'in 3 Mayıs 2005 tarihinde *New York Times* gazetesinde açıkladığı gibi, birçok asker toplama görevlisi sabıka kayıtlarını temizliyor ve bazı sağlık sorunlarını üstlerinden gizliyor. *New York Times*'da ismini vermeden açıklama yapan bir asker toplama görevlisi, bugünlerde Irak savaşından dolayı durumların daha da kötü olduğunu açıklıyor. "Orduya katılmak isteyenlerin mutlaka sorunları var: Sağlık sorunları, polisle sorunları veya uyuşturucu problemleri." Aynı görevli, "Orduda kayıtlı olanların, özellikle de terfi ettiklerinde, ruhsal yeterlilikleri konusunda endişeliyim," diye ekliyor.

Amerikan ordusu, Amerikan hükümetinin emperyalist maceralarını gerçekleştirmek için her yıl askere iki yüz on bin "kelle" almak zorundadır (acemi er başına yaklaşık on dört bin dolar USD maliyetle ki, bu paralar da vergi ödeyenlerin cebinden çıkıyor). Asgari ücret alan genç acemi erler, kimi zaman istihdam edilecek gibi değildir ve sonunda kendilerini mutlak güç sahibi

gibi hissederek, tamamen karanlığa gömülürler. Ülkedeki on beş bin asker toplama görevlisinin devlet okullarında (lise öğrencilerinin isimlerini ve telefon numaralarını açıklamak gibi yasal bir zorunluluk altında bulunan, aksi takdirde veya federal fonlarını kaybetme riski ile karşı karşıya kalan liselerde) ve alışveriş merkezleri ile CD mağazalarında mümkün olduğunca çok vakit geçirmelerinin sebebi, kesinlikle bu hata yapma ve güçsüzlük duygusuna güvenmeleridir. Jimmy, asker toplama görevlisi olarak yozlaşmış geçmişi hakkında hiçbir bilgiyi saklamıyor. Açıklamaları –tüm şiddet dolu dürüstlüğü ile– okuyucunun "Aynanın diğer tarafına geçmesine" izin vermektedir. Bu belgeyi eşsiz hâle getiren de budur.

Natasha Saulnier

giriş

öldür öldür öldür

Hayır, asla peşimi bırakmayacak. Bir kere deniz piyadesi olan, ebediyen deniz piyadesidir.

Kerbela'dan binlerce mil uzaktayım ama savaş benimle birlikte evime geldi. Apalaş dağlarının kucağındayım ama bombalar patlamaya devam ediyor; seri makineli ateşi gece gündüz peşimde. Çiçek kokan havası çatalı batırıp yenebilecek kadar tatlı bu yerde, kömürleşmiş et kokusu burnumda.

Otuz iki yaşında, eğitilmiş bir psikopat katilim. Elimden gelen tek iş, çocukları Deniz Kuvvetleri'ne katılmaya ikna etmek? Bir de, öldürmek. Hiçbir işte tutunamıyorum; çünkü sivilleri değersiz, zayıf karakterli, kıytırık koyunlar gibi görüyorum. Ben çoban köpeğiyim. Ben, yırtıcı bir hayvanım. Bana Donanma Köpekbalığı Jimmy derlerdi. Gözümde herkes, potansiyel bir avdır. Evet, sivilleri hâlâ av gibi görüyorum. Öyle görmek için eğitildim. Zayıflıklarına ve zayıflıklarını nasıl sömürebileceğime bakarım. Zayıflıklarını kendi çıkarıma kullanırım. Daima kafalarım onları. Zayıflık gösterirsen, işin biter. Acı ile gelişirim. *Acı, bedeni terk eden zayıflıktır.*

Deniz piyadeleri *pitbull* gibidir; korkunun kokusunu alırlar.

---

*Kuzey Amerika'da bir dağ dizisi.

Ben bir savaşçıyım ve ülkemi savunmak için para alırım. Düşmanı tek mermi ile beş yüz metreden vurabilir, kafasını bir üzüm gibi patlatabilirim. Bunu çok yaptım.

Ben bu zihniyetle doğmadım. Bunlar bana Deniz Kuvvetleri'nde öğretildi. Her sabah üniformamı giydiğimde, gangster yüzümü takınırdım. Yaşamak için yapman gereken budur. Üniformamız, Süpermen giysimizdir.

Deniz piyadeleri için ödül, para ve kadınlardır. Deniz piyadesiysen istediğin her şeyi elde edebilirsin. Süperstarsın. Gladyatörsün. Yarın ölebileceğin için, sapıtman hoş karşılanır.

Ama şimdi Amerika'dayım ve beni kim istiyor? Hangi toplum pis bir katili ister?

* * *

Genç, aptal, cahildim. Irak'a Özgürlük Harekâtında savaştım.

bölüm 1

öldür öldür öldür

Evlât

Nereyi imzalıyorum, Çavuş?

Bu, uyanışımın hikâyesidir.

Ben, Irak'ta askeri kariyerini travma sonrası stres bozukluğu ve aşırı depresyon ile sonlandıran, on iki yıllık bir deniz piyadesiyim. Birçok Iraklı sivil öldürdüm ve fazlasıyla gelişigüzel yıkım gördüm.

Teksas ve Kuzey Carolina arasında güneyli bir Baptist olarak yetiştirilen ve sincap avlamaya bayılan bir kasaba çocuğundan, yüksek seviyede eğitimli bir ölüm makinesine dönüştüm. Düzenim bozuldu, ilk evliliğimi mahvettim ve gittikçe kendimi kaybetmeye başladım. Şimdi acı içindeyim; her anı –her yeni kâbus– günaşırı peşimde.

Bu kitap, ruhumu kurtarmak için gösterdiğim çabanın bir parçası. Umarım, kullandığım dili ve anlatacağım pek çok sahnenin katışıksız gaddarlığını bağışlarsınız. Artık hepsi geçmişte kaldı. Fakat kendimi iyileştirmek ve ülkeme en iyi şekilde hizmet edebilmek için, bugün deniz piyadesi olmanın ne anlama geldiği, nasıl konuştuğumuz, nasıl düşündüğümüz, nasıl düzüştüğümüz ve nasıl öldürdüğümüz konusunda dürüst davranacağım.

Geçen gece, rüyamda, kendimi tekrar Irak'ta buldum; üstümde çöl üniformam ve çelik yeleğim, boynumda dokuz milimetre-

liğim, Humvee'mde oturuyordum. M–16 tüfeğim ve gaz maskem sırtımdaydı. Hava boğucuydu; siyah ve gri, ufukta dalgalanıyordu. Tüm duyularım tetikteydi. Çevre çok sakindi; zaman boşluğunda gibiydim. Burnumdan ve ağzımdan derin bir nefes çekince ölümün tadını alıyordum sanki. Sağıma, ardından soluma baktım; her iki tarafımızda da Irak askeri binaları vardı; sınırlı hareket alanımız olduğunu fark ettim.

Dört şeritli yoldan, sağ şeritte, binanın girişine park edilmiş tanka doğru yürüdüm. Sürücü, dürbünüyle, dördü önde, altısı arkada, pankart taşıyan on göstericiyi izliyordu. Kendinden emin, "Sadece bir avuç gösterici; silahları yok," dedi. Geri döndüm; sağımdaki pencereli, terk edilmiş büyük fabrikayı geçerek çocukların silahlarını doğru hedefe çevirdiklerinden ve makineli tüfek kafalarının, mesafelerinin ve zamanlamalarının doğru ayarlandıklarından emin olmak için Charlie'ye (kontrol noktası) kadar gittim. Çocuklara, "Gözlerinizi, özellikle fabrika pencerelerinden ayırmayın. Örümcek-adam hislerim alarma geçti," dedim. Tarette, makineli başında bekleyen bebek yüzlü tatlı bir çocuk, Onbaşı Brian Martens, katıldı: "Burası çok ürkütücü, çavuş."

Humvee'me geri döndüm ve arkaya geçip hazır yemek paketinden oluşan kumanyamı açtım. Aniden, başımın üzerinde, sağ taraftan gelen bir silah sesi duydum. Kumanyamı yere attım, sola doğru sıçradım ve arkamdaki dürbünlü silahımı önüme çekip sağ omzuma dayayarak göstericilerin kafalarına nişan aldım. Çocuklar göstericilerin iç organlarını M–16 mermileriyle parçalayarak vahşice öldürüyorlardı. Iraklılar yere düşüyordu. Göstericilerden bir tanesi hâlâ hareket ediyordu; son bir kez daha ateş ettim. Arkada duran göstericiler kenar mahallelere kaçtılar.

Ateşi kestikten sonra, teğmenimle birlikte, yaşayan kalıp kalmadığını anlamak ve Cenevre Konvansiyonu yükümlülük kurallarına ve Standart Operasyon Prosedürlerine(SOP) uyup uymadığımızdan emin olmak için keşfe çıktık. Cesetlerde silah yoktu. Sivillere ateş açmıştık. Bizim çocuklar birbirlerini sırtlarına vurarak kutluyordu. Deniz Kuvvetleri'nin en seçkin kardeşliğine

yemin etmişlerdi; "kanlanmışlardı."

Rüyamda, bilerek birini öldürmüştüm ve kendimi inanılmaz iyi hissediyordum. Ne adrenalin ama! Korku hissi ateşim olmuştu. Alıp sürüklüyordu beni. İçtiğim en iyi marihuanalardan bile daha güzeldi. Hayatımda nefret ettiğim herkes ve içimde kalmış tüm öfke, öldürdüğüm adamda birleşiyor gibiydi; bir yamyam misali, yaşamı içime çekiyordum sanki. Kendimi gerçekten iyi, gerçekten güçlü hissediyordum ve her şey daha da netleşmişti. Nirvana'ya ulaşmıştım; bir çeşit parlayan, beyaz bir boşluğa... Fakat saatler geçtikçe, Nirvana'dan çamurlu kara sulara battım; bir balçık havuzunda yüzmeye başladım ve bu histen kurtulmanın tek yolu, yeniden öldürmekti.

Ter içinde uyandığımda, başlayan yine cevaplanmamış sorularla ve yakıcı acılarla dolu zorlu başka bir TSSB gününün beni beklediğinden emindim.

* * *

Daha çocukken silahlara saplantılıydım. Hiç evde oturmayan bir çocuktum ve yaşanabilecek en güzel iki yerde yaşayabildiğim için çok şanslıydım; kışlarımı Teksas'ta annemle, yazlarımı Kuzeybatı Carolina'da büyükbabamla geçiriyordum. On yaşındayken tek derdim, günlerimi balık tutmak ve sincap avlamakla geçirmekti. Sincabın peşinden giderken, Vietnam'ın karanlık ormanlarında Charlie isminde bir adamı* arayan devriye gibi hareket ederdim. Bulduğumda, adamı sincap yahnisine çevirirdim. Oyuncak silahımla Ramboculuk oynamayı severdim. Annemin yamalarını diktiği eski bir askeri ceketim vardı. Her ilmekte, "Lütfen Tanrım, bu çocuğun savaşın bir eğlence ve oyuncak olmadığını anlamasını sağla," diyerek iç geçirirdi annem. Yama bitince, ceketi uzatır ve "Bugün kötü adamlara çok ateş etme,"

*Vietnam savaşında türeyen Charlie terimi, Amerikan askeri argosunda düşman anlamındadır. Muhaberat sırasında Viet Kong'un VC, Victor Charlie diye kodlanmasından doğmuştur.

derdi. Hemen ardından, dışarı çıkıp bir sonraki Rambo görevim için hazır olurdum.

Evde geçirdiğim tek zaman, yağmur yağdığı zamandı ve zengin yöneticilerin, yutkunarak baktığımız büyük pahalı binalar yaptırdığı, Houston'da çalışanlar için bir yatak odası topluluğu denebilecek Pearland, Teksas'ta pek yağmur yağmazdı. Orada, Tang Phan adında harika bir arkadaş edinmiştim. Tang'la, her Cumartesi, Kung-Fu filmleri izlemek için geç saate kadar uyanık kalırdık. Her filmden sonra, gizlice Bruce Lee'nin sahnelerini oynardık. Üçümüzün birlikte kaç defa dünyayı kurtardığımızı anlatamam. Tang, savaş yüzünden ailesi ile birlikte kaçan bir Vietnam mültecisiydi. Tang'ın babası, hiçbir şeyin arkadaşlığımızı bozmasına izin vermememizi ve geçmişimizle her zaman gurur duymamız gerektiğini söylerdi. Tang'ın ailesi beni yeni yiyeceklerle, yeni bir dil ve yeni bir dinle, Budizm'le tanıştırdı. Galiba Budizm'e ilgi duymamın nedeni Tang'ın kilisesindeki, bana kahraman figürleri gibi görünen mermer heykellerdi.

Kahramanlarım askerler ve generallerdi. Özellikle Custer ve Patton gibi büyük generaller hakkında okumayı severdim. Birlik Ordusu'nu dağıtmadaki büyük taktisyenliğiyle, Nathan Bedford Forest, en sevdiğim generaldi. O zamanlar az arkadaşım vardı; uzun kışlarda, zaman geçirmek için askeri taktik ve dövüş sanatları kitaplarına gömülmek bana iyi bir şeymiş gibi görünürdü. Okuldayken, sürekli ya okur ya da tank ve savaş meydanı veya gökkuşağı resmi çizerdim. Öğretmenim anneme yetenekli olduğumu söylerdi. Fakat işimi çok hızlı yapıp ardından öteki çocukları rahatsız ettiğim için zaptedilmez olduğumu da eklerdi. Sekiz yaşımdan on bir yaşıma kadar, hızlandırılmış sanat ve bilim okuluna gittim. Ah, ne severdim o okulu! Resim çizip okuyarak, piyano ve gitar çalarak epey zaman geçirdim. Bir defasında, on bir yaşındayken, büyükbabam bana 4 Temmuz kutlamaları için bir Konfederasyon bayrağı almıştı. Havai fişek gösterisi sırasında bayrağı tutup tüm akrabalarımı selamlayarak etrafta dolaşmıştım. Yasemin kokulu serin akşam melteminde dalgalanan on üç yıldızlı güzel bayrağımla

önlerinde yürüyüş yaparken hepsi beni coşkuyla alkışlamıştı.

Ortaokulda, anneme beni Deniz Kuvvetleri Askeri Lisesi'ne göndermesi için yalvarmıştım, fakat yeterince paramız yoktu. Annem beni tek başına yetiştirmek zorundaydı. Bana her zaman "Sadece sen ve ben varız evlât; elimizdekiyle yetinmeliyiz," derdi. Teksas Hapishaneler Müdürlüğü'nün, uyuşturucu rehabilitasyon servisinde iyi bir işe sahipti ve yapabileceğinin en iyisini yaptı.

Babam bir kamyon şoförüydü. Kamyonuyla çok gururlanırdı. Kamyonunun içi kırmızı kadife döşemeyle kaplıydı ve gösterge panelinde benim ve kız arkadaşlarının fotoğrafları vardı. Ölümünün ayrıntıları bulanık ama velayetim için kendisine tebligat yapmaya çalışan iki polis tarafından vurulduğunu biliyorum. Polisleri atlatmayı denedikten sonra bir alışveriş merkezinin otoparkında kıstırılmış ve aralarından biri durmasını söyleyince, babam, beni götürürlerse onu vuracağını söyleyerek tehdit etmiş. İşte tam o sırada, çevrilen kamyonun arkasından dolaşan başka iki polis memuru babama ateş edip öldürmüşler. Hatırladığım kadarıyla, o sırada ben kamyonun arkasında uyuyordum. Olanların hiçbirini görmedim. Yedi yaşındaydım.

Oto tamircisi çıkmak için gittiğim meslek okulundan sonra, Fransız Mahallesi'ne vurulduğum New Orleans'a gittim. Saatlerce küçük bir kafede oturup, Güneyli mirasımızı korumak adına yazan Mark Twain veya Thomas Wolfe olduğum düşünü kurardım. Gotik tarzı katedrali, ardından günbatımını seyretmek için Mississippi Nehri'ne uzanan yürüyüşlere çıkmayı severdim; ama çok geçmeden, daha yavaş bir yaşam tarzına ihtiyaç duyduğumu hissettim. Böylece, Güney aileleri tarafından nesillerdir New Orleans'ın şatafatsızı diye bilinen, Alabama'nın Mobile kentine taşındım. Şehre derhal tutuldum. Serin Golfstrim'e karşı oturup dinlendiğim bir rıhtımda eski Fransız mimarisini yutkunarak izledim. Korsanlar ve yağmaladıkları zengin ganimetlerle dolu tarihten büyülenmiş; o meslek, bir daha geri gelmemek üzere biteli asırlar geçtiği için de, hüzünlenmiştim. Keşfedilecek koca bir dünya vardı, hissediyordum.

Bir gün, bir iş görüşmesine giderken, beni ta çocukluğuma götüren bir adama rastladım. Deniz Kuvvetleri'ne 'Asker Toplama' görevlisiydi; kusursuz ütülenmiş mavi üniformasından çok etkilendim. Yüz on beş kiloluk bir Afro-Amerikalıydı; aşırı kendine güvenir havası bana İslâm'a geçmeden önceki Muhammed Ali'yi hatırlattı. Madalyaları güneşte parlıyor; üniformasındaki renkler Rambo fantezilerimi hatırlatıyordu. Sonunda göz göze geldiğimizde, yanına çağırdı. Elini uzatarak, "Takım Çavuşu Haves," dedi. Chevrolet Corsica marka resmi aracıyla beni Deniz Kuvvetleri'nin askerlik şubesine götürdü ve soru bombardımanına tuttu. Nereden geliyordum? Liseden mezun olmuş mudum? Daha önce hapse girmiş miydim? Hiç uyuşturucu kullanmış mıydım? Ve gelecek için ne gibi planlarım vardı?

Bu ayakları biliyordum.

Benim için önem arz eden şeyler hakkında konuştu: iç disiplin, özgüven, kendini yönetme? Deniz Kuvvetleri'ne katılırsam, hayatta başarı için gereksindiğim bütün özellikleri geliştireceğimi garanti etti.

Konuşma sırasında, yanıtlarımı kafamda evirip çeviriyordum: "Ben bir düşüneyim" veya "Hayır, ben üniversiteye gitmeyi planlıyorum." Bir şekilde, hatırladığım bir sonraki şey "Eyvallah Çavuş, nereyi imzalıyorum?" oldu.

Deniz Kuvvetleri'ne girmeyi düşündüğümü söylemek için Teksas'taki annemi aradım; dediklerini duymalıydınız. Hiç hoşlanmamıştı. Annem kavgacı İrlanda huyuyla, kızıl saçlı, katı bir Güneyli Baptist'ti. Konuyu eve gidip onunla konuşmadan, Deniz Kuvvetleri'ne katılabilmemin imkânı yoktu. New Orleans'tan Teksas'a otobüs biletimi aldı ve beni istasyonda karşıladı. Ertesi sabah, kahvaltıda konuyu tartışmaya devam ettik.

"Merak etme anne, başıma kötü bir şey gelmeyecek. Beni Rambo gibi olmam için eğitecekler," dedim.

Aniden hüzünlenerek, "Vietnam'dan eve dönen bir sürü delikanlı hatırlıyorum. Hepsi berbat haldeydi," dedi.

"Ben iyi bir taşra çocuğuyum ve hayatta kalacağım. Endişelenecek bir şey yok anne," dedim.

Sonunda, üvey babam beni, annemin duymayacağı bir yere, garajın yanına götürdü ve "Evlât, sen yetişkin bir erkeksin. Eğer bu işi yapacaksan, kendini adamalısın. Artık laga luga yapmak yok. Bunları yapabildiğin sürece, bütün iyi dileklerim seninle," dedi ve birkaç saniye durduktan sonra ekledi: "Hemen hazırlan, çünkü annen gitmene izin verecek."

bölüm 2

öldür öldür öldür

benim kancık

Mala vurmak için, kancığına iyi bakmalısın

Mart 1992 –Edison Range Eğitim Kampı,
Camp Pendleton, Kaliforniya.

Bu benim tüfeğim. Bunun gibisi çok ama bu, benim tüfeğim. Tüfeğim en iyi arkadaşımdır. O benim yaşamım. Onu, hayatımı yönettiğim gibi yönetmeliyim. Ben olmadan, tüfeğim bir hiçtir. Tüfeğim olmadan, ben bir hiçim. Tüfeğimi doğrulukla ateşlemeli, beni öldürmeye çalışan her düşmanı önce ben vurmalıyım. Vuracağım. Tüfeğim ve ben, bu dünyada, ne yaktığımız kurşunların, patlamalarımızın, ne de püskürttüğümüz dumanın önemli olduğunu biliyoruz. Önemlisi hedefi vurmak; biliyoruz. Vuracağız. Tüfeğim benim kadar insan, çünkü o benim yaşamım. Onu kardeş belleyeceğim. Zayıflıklarını, güçlü yanlarını, parçalarını, aksesuarlarını, düzeneklerini, namlusunu, her şeyini öğreneceğim. Tüfeğimi, kendim nasıl hazır ve temizsem, öyle tutacağım. Birbirimizin parçası olacağız. Olacağız. Tanrı huzurunda yemin ederim, olacağız. Tüfeğim ve ben, ülkemizin savunucularıyız. Düşmanlarımızın efendileriyiz. Hayatımı kurtaranlarız. Amerika muzaffer ve hiçbir düşman kalmayıp, barış hâkim olana kadar, bu hep böyle kalacaktır.

Atıcılık eğitiminde, Eğitim Çavuşum Tibedoux, ranzalarımızın yanında hazır olda dururken, bize her gece bu şiiri okuturdu. Seslerimiz eğitim alanı boyunca yankılanırdı. Sanki bir savaş

ilahisi duyar gibi olurduk ve bitirdikten sonra bile sesler, uyurken beynimde yankılanırdı.

Şiirden sonra, Çavuş Tibedoux eğitim kampını ne rahat geçirdiğimizi hatırlatır ve Cajun ağzıyla, duraklaya duraklaya: "Siz çocuklar, sizin keyfiniz gıcır. Ben eğitim kampındayken, çantalara iri taşlar doldurmak zorundaydık ve eğitmenimiz bizi o çantalarla yirmi mil koştururdu," derdi. Palavra sıkıyordu ama biz, koro halinde, "Evet, Efendim!" diye cevap verirdik. Onun zamanında, piyadeler silahlarıyla uyuyabiliyorlardı ama lanet hippiler bunun insanlık dışı olduğunu söyleyip, durdurmuşlardı. Konuşmasını daima: "Siz, bir avuç kancıktan başka bir şey değilsiniz, kancıklarım," diye bağırarak bitirirdi. O zamandan beri silahıma hep "kancık" demişimdir ve ona her zaman iyi davranmışımdır, çünkü hep dediğim gibi, kancığının işe yaramasını istiyorsan onu yağlamalı, temizlemeli; sevişmeye ve ateşlemeye hazır hale getirmelisin.

Her hangi bir deniz piyadesine "Bu benim tüfeğim" şiirinin ilk dizelerini sorabilirsiniz ve size garanti ederim, yarı-deli bir bakışla hazır ola geçip sevgili şiirini bir çırpıda okuyacaktır. Bu dizeler *deniz piyadesi için "Aşk Hikâyesi"dir.*

Eğitim çavuşum Manzaneto, kahverengi gözlü ve siyah saçlı bir Güney Amerikalıydı. *Bulldog*'a benzerdi ve alaycı bir sadistliği vardı. Eğitim kamplarının bildik orospu çocuklarındandı. Kulak tırmalayan bir kurbağa sesiyle konuşurdu. Bana hep, "Seni Donanma'da görürsem canına okuyacağım," derdi. İtiraf etmeliyim, ben de onu biraz kışkırtmışımdır. Eğitim kampına geldiğim ilk gün, eğitmenleri anlamakta zorluk çekiyordum, çünkü ağızlarına verilmiş gibi konuşuyorlardı. Ne zaman *pitbullar* gibi köpüren ağızlarıyla bir emir havlasalar, ne söylediklerini anlamak için bir başka piyadeye sormak zorunda kalıyordum. Sonunda Manzaneto beni yakaladı. Lanet derdimin ne olduğunu ve ne demeye beyin yerine bok taşıdığımı sordu. Hemen hazır ola geçtim ve Çavuş Manzaneto'ya bir derdimin olmadığını söyledim. "Şimdi var, bok herif!" diye haykırarak, yumruğunu mideme indirdi. Dikkatimi toparlayıp ne olduğunu anlayınca, kendi kendime

düşündüm: "Vay, bu ibneler vakit kaybetmiyorlar. Harika!" O andan itibaren kendimi kaptırmıştım.

Eğitim için, aslen irice bir otopark olan tören alanına çıktığımızda, beceriksizlik edersem, Çavuş Manzaneto, kışlaya geri dönünce bana şınav, domalan maymun veya geberen hamamböceği hareketi yaptırırdı. Maymun hareketinde ayak bileklerini tutar, kıçını havaya kaldırır, ardından çömelme pozisyonuna geçersin. Ölen hamam böceği hareketinde ellerin ve ayakların havada yere uzanır, ölen hamam böceği gibi ellerini ve ayaklarını oynatırsın. 'Güney Kaliforniya'da güneş her zaman parlar ve asla yağmur yağmaz' klişesi doğruymuş. Gün içinde kahrolası bir sıcak her yanı kavurur; geceleri okyanustan sis tabakası geldiğindeyse hayaların donardı.

Eğitim çavuşları çok dikkatli davranmak zorundaydı, çünkü subaylar, bireysel eğitim sırasında çavuşların Standart Operasyon Prosedürü (SOP) eğitim el kitabında yazılanların dışında bir şey yaptıklarını görürlerse, işleri biterdi. Bazılarımız bunu kendi çıkarımıza kullanmaya çalıştı. Haftada bir, teğmen temizliği denetlerdi ve biz, kıçımızda yumurta pişiriyorlarmış gibi, eğitim kampından mezun olmadan önceki son yazılı sınavımızda çıkacak soruları cevaplarken, eğitim çavuşunun bize münasebetsiz bir şekilde dokunup dokunmadıklarını sorardı. Bazı piyadeler "Evet" dediğinde, subay, Mayberry'deki Barney Fife* bakışıyla araştıracağını söyler, diğer piyadeye yönelirdi.

İkinci ayımızın sonunda, eğitim çavuşları personel kulübüne teğmen tarafından 'bira içmeye' davet edildiklerini haber verdiler. Personel kulübü, E6-E9 rütbeli denizcilerin üye oldukları kulüptü. E6 takım çavuşuydu. E7 üstçavuş, E8 kıdemli üstçavuş ve başçavuş, E9 da kıdemli başçavuştu. Neyse, ibnenin teki, eğitim çavuşuna subaylara ötenlerin isimlerini vermişti. O günden itibaren, yatma vaktinde eğitim çavuşu ertesi günün ispiyoncular için zor geçeceğini ima ederek, "İyi geceler bayanlar ve siz is-

*TV dizisi Andy Griffith Show'daki beceriksiz şerif yardımcısı

piyoncular, yarın sizi göreceğim kancıklar," demeye başladı. Takım çavuşu Langford'ı ispiyonlamıştım. Ama yalnızca bir kere. Beni 'viski dolabı' dediğimiz araç gereç dolabında on saat kilitli tuttu. Bundan yakasını kurtaracağını biliyordu, çünkü o gün, eğitimin son günüydü ve barakalarda kimse yoktu.

Herkesin eğitim kampında bir derdi olurdu ve buna illa ciddi bir sebep gerekmezdi. Kafamın arkasında silgi büyüklüğünde iki tane benim vardı. Eğitim çavuşu bana ucube derdi ve benlerim yüzümden beni çarmıha gereceklerini söylerdi. Sözlerini tuttular. Ranza yataklarının üstünde bir piyadenin kollarını etrafına sarabileceği yükseklikte iki metal direk vardı. Eğitim çavuşu bir seferinde kollarımı direklerin etrafına sararak, ayaklarımı serbest bırakmamı emretti. Asılı duruyordum. Tüm vücudumun ağırlığını direklere asılı kollarıma vererek, kopacakmış gibi hissedene kadar üç veya dört dakika tutmak zorunda kaldım; eğitim çavuşu için yeterli değildi. Kollarımın titremesini bekledi. Sonunda "inmemi" emretti. Benimle işi bitmişti ama bir diğer piyade adayına işkence etmek için hazırdı.

"Küçük park alanını hazırlayın!" "Küçük park alanı hazırlanacak! Emredersiniz efendim!" "Çocuklar, balık tutma zamanı!"

Bu emri duyduğumda titrerdim. İzleyen iki saat boyunca 'manga koyu'nda talim yapardık. 'Manga Koyu' siyah fayans zeminli, beyaz duvarlı, yaklaşık yüz seksen beş metrekarelik bir idman salonudur. Orada talim yapmak gözden ve gönülden ırak olmak demekti. Aslında, ilk bir saat fena geçmezdi. Tıkanırdık ve yürüyüşte tüfeğimizi sağ omzumuza nasıl doğru alacağımızı öğrendiğimiz 'tüfek omza'yı çalışırken, yüzlerce domalan maymun hareketi yapardık.

İkinci saat, işkence saatiydi. Kıçımızdan ter akardı fakat eğitim çavuşu, on dakikada bir durdurur ve bir matara dolusu su içirirdi. Bazı piyadeler altlarına işerdi. Ama ben değil. Bana hanımevladı demelerine ve çişimi tutamadığımı söylemelerine izin vermedim. Ondan sonra balık tutmaya gitmek zorundaydık ve artık sınıra geldiğimizde, bizim kötü çocuklar olduğumuzu söylerler ve her şeyi baştan alırlardı.

San Diego, Kaliforniya acemi er komutanlığında balığa çıkmak, Pasifik'te kamaralı büyük bir tekneyle lüks tekne gezisine çıkmak değildi, belirteyim. Balığa çıkmak, sırtını dimdik duvara vermek ve eğitim çavuşunun elini kafana koyarak, Willy Wonka'nın cüceleri gibi bükülmeni söylemesi demekti. Yani çömelmek için dizlerini kırarken, sırtını aşağı doğru duvara sürtmek zorundaydın. Bu pozisyondayken eğitim çavuşu sana bir tüfek verir ve "balığa çıkmanı" emrederdi. Ne mümkün! Genellikle tüfek yere düşmeden yaklaşık iki dakika dayanırdım. Bu noktada eğitim çavuşu tüfeğimi alır ve beni "elektrikli sandalyeye" koyardı. Balık tutarken durduğum aynı çömelme pozisyonudur ama bu sefer kollarını önde tutmak zorundasındır. Bu halde, yaklaşık üç dakika sonra, dizlerim sanki elektrikli sandalyede kızarıyormuş gibi titremeye başlardı.

Eğitim kampında işemek istersen ve komutanların izin vermezlerse, boku yedin demektir! Tuvalete gideceğimiz zamanı eğitim çavuşu söylerdi. Takımı yanına çağırır ve bizi beş dakika önceden uyarırdı. "Takım! Tuvalet için beş dakika." Tuvalete gidebileceğimizi söyler söylemez, ortalık yüz metre koşusuna dönerdi. Bazen aynı pisuara iki veya üç kişi işerdik; biraz uygunsuz görünüyor ya, nedir, sadece altmış lanet saniyemiz vardı. Eğitim çavuşu başımıza dikilir ve geri sayardı. Altmış saniye işemek için yeterli değildi; hele öteki için, hiç değildi. Kendimi akşama kadar tutmayı başarıyordum. Fakat bazı piyadeler bu kadar şanslı değildi. Eğer hepimiz altmış saniye sonra tuvaletin dışında olmazsak, önümüzdeki beş ilâ yirmi dakikayı şınav veya mekik çekerek geçirirdik. Bu, eğitim çavuşlarını ne kadar kızdırdığımıza bağlıydı.

Eğitim kampı, San Diego havalimanının hemen yanındaydı ve yataklarımızda yatarken uçakların sürekli kalkıp indiklerini duyardık. Eğitim çavuşu, "Gözlerinizi özgürlük kuşumdan ayırın. Siz kancıklar, Deniz Kuvvetleri'nden asla ayrılamayacaksınız," diye bağırarak etrafta dolaşırdı.

Bu testosteron yüklü dünyada, kendimi günden güne daha savaşçı hissettim ve acıdan zevk almaya başladım. *Acı iyidir. Çime-*

ni ne büyütür? Kan, kan, kan. Bu kelimeler kafamda sürekli yankılanıyordu ve kendimi bir gecede bir *Pitbull*'a dönüşmüş hissediyordum. Ötekiler gibi, eğitim kampına devam edebilmek için tüm zorluklara göğüs germeliydim ve beni hiçbir şey durduramazmış gibi, yenilmezmişim gibi hissediyordum. Deniz Kuvvetleri için ölür ve öldürürdüm ve tabii 1123. Müfrezenin deniz piyadelerini gelecekte asla ispiyonlamazdım.

Eğitim çavuşları bize her gün yeni inançlar aşılıyor, yeni yeminler ettiriyordu. Kafamıza kazınan sözler, Cenevre Konvansiyonu'ndan savaşta hayat kurtaran tekniklere kadar her şeyi kapsıyordu. Günler geçip eğitim kampının sonu yaklaştıkça hepimizi heyecan bastı. Kariyerlerimizden, tatilimizden, mali güvencemizden ve her şeyden önce... karı-kızdan konuşuyorduk. Hayatımda hiç olumlu erkek otoritesi görmemiştim. Bunun sonucunda, eğitim çavuşlarım gözümde baba figürleri yerine geçmişti. Ben ve kardeşlerim, bizim bir ortak noktamız vardı. Biz seçkin ve gururlu deniz piyadeleri olacaktık.

Eğitim kampından önce, uzun, sırık gibi bir şeydim fakat 10 Nisan 1992 tarihindeki kamptan (Alfa bölüğü, 1123. Müfreze) mezuniyetimde, Deniz Kuvvetleri'nin boğum boğum, üçgen vücuduna sahiptim. Fazlasıyla kaslıydım ve kendimi bir ERKEK gibi hissediyordum! Henüz yirmi yaşındaydım ama kendimi daha yaşlı ve bilge görüyordum. O gün, San Diego'dan Pearland'a, Teksas'taki evime uçtum. Yolculuk boyunca çok heyecanlıydım, çünkü Ulusal Savunma Hizmeti şeritli mavi üniformamı giyiyordum. Bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyordum ve bu da beni gerçekten gururlandırmıştı. Eğitim çavuşlarının son konuşmaları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Bize yeni bir ailenin parçası olduğumuzu ve sivillere artık güvenemeyeceğimizi söylediler. Çünkü onlar bir avuç domuz pisliğinden başka bir şey değildi.

Gece Teksas'a vardığımda, bütün akrabalarım beni "Hoş geldin, Jimmy" yazan pankartlarla havalimanında karşıladı. Annem, her zamanki Wal-Mart kıyafetleri içindeydi ve ağzı kulaklarındaydı. Yüzünde gururlu bir annenin sevinci vardı. Pankartlarda yazan kelimelerle ve vanaklarımı sıkıştırarak beni kutladı.

Onu gördüğüme çok memnundum. Evde olduğum için çok mutluydum ve başarılarımla gurur duyuyordum. Tüm akrabalarım; annem, büyükannem, büyükbabam, üvey babam, dayım ve yengem kutlama için beni balık lokantasına götürdüler. Yayın balığı yedim ve eğitim kampında hasret kaldığım buzlu çaydan içtim. Büyükannem bana kafamdaki benlerimi sorana kadar moralim iyiydi. Onları daha önce hiç fark etmediğini söyledi. Bozulmuştum çünkü kampta eğitim çavuşlarının bana neler yaptığını düşünmeye başlamıştım. Eve gidip bir bira içmek için daha fazla bekleyemezdim.

Üvey babamla evlendikten sonra annem, orta-üst sınıf arası, tipik bir beyaz banliyösüne taşınmıştı. Tahta kaplamalı evimiz çok soğuk ve karanlıktı. Cracker Bell lokantalarını andırıyordu. Üvey babamın, garaj buzdolabında bira depoladığını biliyordum. Kamp izni süresince utanmadan garaja hücum ettim ve her seferinde alkol kokusunu naneli çikletle gizlemeye çalıştım. Bir gece garajda, yağmamın ortasında otururken, birinin arkamdan yaklaştığını duydum. Saldırı konumunda hızla döndüğümde, arkamdakinin kapı komşumuzun kızı Julie olduğunu fark ettim. Julie etine dolgun, iri göğüslü bir kasaba kızıydı. Onu eğitim kampına gitmeden önce de tanıyordum çünkü kısa bir süreliğine babasının, Teksas'ın farklı yerlerine gidip çeşitli şirketler için petrol sahası parçaları teslim eden şirketinde çalışmıştım.

Garajda oturduk, ben kampa gitmeden önceki geçirdiğimiz güzel günleri, nasıl gece kulüplerine gittiğimizi, öpüştüğümüzü ve el ele tutuştuğumuzu konuştuk. Eğitim kampından bahsederken, karanlık ve gizemli adam tavrını takındım. Hayranlıkla bakan gözleriyle, "Bu çok zalimce" ve "Bunu senin yapabileceğine inanmıyorum" gibi şeyler söyledi. "Evet, ben bir eğitilmiş katilim," diye cevapladım. Bahse girerim, kafasında, benim egzotik yerlere gidip bir James Bond hayatı yaşadığımı canlandırmıştır. Kamp hakkında abuk sabuk konuşmasından sıkılmaya başlamıştım, cömertliğine seslenmeye karar verdim. Söylentiye göre yüzde yetmişimizi Ortadoğu'ya yollayacaklarını ve uzun bir süre bir kızla baş başa kalamayacağımı ve ondan hep hoşlandığımı söyledim.

Yüzüme bakarak, "Evet, ben de hep senden hoşlanmıştım," dedi.

İçimden biraz makaraya sarmak geldi, damdan düşer gibi, sert seks hakkında neler düşündüğünü sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin ya, hani meme uçlarında bal mumu ve bunun gibi şeyler?"

Şaşkınlık içinde, "Bunları nerden öğrendin?" diye sordu.

Omuz silkerek, "Deniz piyadeleri bilir bu işleri," diye cevapladım.

Sarsılmış bir ifadeyle yanımdan kalktı.

"Şey, bilmiyorum. Herhalde yarın görüşürüz."

Eğitim kampında bizi sadece para ve sosyal haklar için bizimle birlikte olan kadınlar konusunda uyarmışlardı. Kadının, demişlerdi, apış arası Bermuda Şeytan Üçgeni'dir; içinde bir kere kaybolursanız, bir daha asla çıkamazsınız.

İki hafta sonra, Deniz Savaşı Eğitimi (DSE) için San Diego'ya geri döndüm. Eğitim çavuşumuz, evdeyken fazla gevşememizi söylemişti ve ben de öyle yapmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Geri döndüğüm için gerçekten mutluydum. DSE, deniz piyadelerinin temel piyade becerilerini edindikleri üç haftalık bir kurstu ve cephe gerisi görevlerine verilecek deniz piyadelerinin çatışma sırasında hayatta kalmayı öğrenebilmeleri için tasarlanmıştı. Ayrıca, araçları tanımayı, arazide yön bulmayı, Deniz Kuvvetleri kapsamındaki silahları nasıl kullanacağımızı ve kara mayınlarını nasıl tespit edeceğimizi de öğrendik. Iwo Jima ve Fransa'daki Belleau Wood gibi savaşları da kapsayan Deniz Kuvvetleri tarihi de öğretildi. DSE, Cenevre Konvansiyonu ve Savunma Bakanlığı ile Deniz Kuvvetleri tarafından belirlenen harekât kuralları konusunda hafızalarımızı tazeledi.

DSE'deki bir olayı hatırlıyorum. Genç bir denizci, eğitim çavuşlarından Çavuş Miller'a, piyade erlerinin neden önden gittiğini sormuştu. Çavuş Miller, Körfez savaşından tecrübeli, bir yetmiş beş civarı, aşırı zayıf bir adamdı. Kamuflajları ciddi soluktu ve hizmet dışı etiketi taşıyordu ama bunu umursamazdı. Kamuf-

lajlarını nasıl istese öyle giyebileceğini, bunun kimseyi ilgilendirmediğini söylerdi. Çavuş Miller bizi etrafına topladı ve genç piyadeye sorusunu herkese tekrarlamasını söyledi. Sonra, "Bu güzel bir soru," diyerek, sert bir ifadeyle piyadelerin ve çatışma sınıflarının (tankçılar, topçular ve savaş mühendisleri) Deniz Kuvvetleri'nin, saydığı sırayla, çükü ve taşağı olduğunu söyledi. Kalan her şeyin sadece sporcuların kullandıkları taşak koruyucuları gibi destekten ibaret olduğunu söyledi. "Deniz Kuvvetleri'ne lapacı olmaya değil, lanet katiller olmaya geldiniz," diye ekledi. Bunun ardından, deniz piyadesine işinin ne olacağını sordu. "Hava trafiği kontrolörü" yanıtını duyunca, kendimi harika hissettim. Ben, Deniz Kuvvetleri çükünün bir parçası olacaktım. Diğer deniz piyadelerinin eşyalarını çantalarına yerleştirirken ve birbirlerine uçak mühendisi, elektrik teknisyeni veya bilgisayar programcısı olacaklarını söylerken izledim; kendi kendime düşündüğümü hatırlıyorum: "Onlar taşak koruması; ben, erkek!"

Çok geçmeden aklım başıma geldi. İki hafta sonra, bizi Deniz Kuvvetleri Şehir Savaşı Eğitimi'ne götürdüler. Altı kişilik bir devriye takımının başındaydım ve yanmış arabalar, terkedilmiş binalar, çatılarda keskin nişancılar ve M16'larla bizi öldürmeye çalışan adamlarla dolu yapma bir şehirde boş mermilerle savaş simülasyonu yapacaktık. Çavuş Miller, devriyemi şehre nasıl sokacağım, bir pusuya nasıl karşı saldırıya geçeceğim, fark edilmeden devriyelerimi nasıl el işaretleri ile yönlendireceğim ve bir binayı nasıl ele geçirip temizleyeceğim konularında plan yapmam için bana on dakika verdi. Çabucak baş adamın, kuyruğun ve ortadakinin kim olacağına karar verdik.

DSE subayları, düşmanlarımız, çeşitli saklanma noktalarında mevzilenmişti ve biz şehrin içinden ilerlemek zorundaydık. Ortaya çıkıp, bize ateş ediyor ve kaçıyorlardı. Etrafa körlemesine ateş ediyorduk. Ortadoğu teröristi gibi boynuna atkı sarmış, kamuflajlar içinde bir subay, iki katlı bir binadan dışarı çıktı ve zigzag yaparak koşmaya başladı. Onu her seferinde ıskalıyorduk. Derken, iki adamımızın öldüğü anlamına gelen lanet 'bip' sesini duyduk. Hâlâ kör gibi ateş ediyorduk.

Oyundışı kalan deniz piyadeleri, "Ölmeme izin verme... Annemi istiyorum!" diye haykırınca, işi daha berbat bir duruma soktular. Telsizden komutanıma bir SALUTE* çağrısı yapmaya karar verdim:

"Fox 1'den Echo Mike 2'ye. Salute raporu için beklemede kalın."

Piyade, "Roger, çağrınız alındı," diye cevapladı.

"S: Bir çaputkafa."

"Anlaşıldı. Bir çaputkafa."

"A: Terk edilmiş binadan ateş ediyor."

"Anlaşıldı. Terk edilmiş binadan ateş ediyor."

"L: DSE - DŞE [Deniz Şehir Eğitimi] eğitimi."

"Anlaşıldı. DSE - DŞE eğitimi."

"T: 13.15," dedim saatime bakarak.

"Anlaşıldı. 13.15."

"E: Bir adet AK47."

"Anlaşıldı. Bir adet AK47."

"SALUTE raporu alındı mı?"

"Evet, alındı."

"Bir sıhhiye helikopteri istiyorum. İki yaralı: Biri göğsünden, diğeri kafasından. İniş noktası sarı dumanla işaretlenecek. Sarı duman yoksa inmeyin."

"Evet, sıhhiye. Anlaşıldı."

Alana tekrar indiğimde, düşman hâlâ ateş ediyor ve cidden hızlı yer değiştiriyordu. Ekibimde tam bir kargaşa yaşanıyordu. Düzinelerce keskin nişancı arkadan gelip adamlarımı öldürüyordu. Beni sona saklıyorlardı. Göğüs kafesimde bir bip sesi duydum ve annemin birkaç gün içinde, "Çocuğunuzun savaşta öldüğünü haber vermek zorunda kaldığımız için çok üzgünüz..." yazılı bir mektup alacağını anladım.

Kendimizi pislik gibi hissettiğimizi söylemeye gerek yok. En kötüsü, lapacıların hakaretlerini dinlemek zorunda kalışımızdı. "Evet, göt herifler, uzaklara gidip Ramboculuk oynamak istiyor-

---

*Size, Activity, Location, Unit, Time, Equipment / Sayı, Faaliyet, Yer, Birim, Zaman, Donanım

sunuz demek! Hepsi sizin, buyurun. Ben, klimalı bir ofiste oturup uçaklarla uğraşacağım."

"Siktirin gidin. Bir avuç kancıktan başka bir şey değilsiniz. Hiçbiriniz işe yaramazsınız," dedik.

"Evet! Ama en azından kıçım güvende olacak."

Haklıydılar elbette.

bölüm 3

öldür öldür öldür

donanma kaltağı

Aman çocuğun üstünü iyi ört

Haziran 1992 – Camp Pendleton.

DSE bittikten sonra denizci çantamı hemen sokağın karşısına taşıdım ve Piyade Okulu'nun Alfa takımına kaydoldum. Burayı seviyordum, çünkü bölge tepe ve kanyonlarla, hava ise olgunlaşmış kavunlar gibi kokan bitkilerin aroması ile doluydu.

Bütün yeni öğrenciler bir koğuşa yerleştirilmiş ve saat 16.30'a kadar beklemeleri söylenmişti. Bu, Pazartesi sabahı ilk iş başlayacak eğitim için talimatları alacağımız vakitti. Ayrıca 16.30'da üsten ayrılabileceğimiz ve şehre inebileceğimiz anlamına gelen "özgürlük çağrısının" yapılacağı söylendi. Bu da, para ödemek zorunda kalsak bile, bir parça kıçın bizi köşe başında beklediği anlamına geliyordu.

Sonunda 16.30 gelip çattı; sahte sarı saçları mavi gözleriyle sörfçü düdüklere benzeyen ve makineli tüfek eğitimimde bölük eğitmenim olacak Onbaşı Sailor, bize özgürlük talimatlarını vermeye başladı. Çok ciddi ve kendinden emin görünüyordu ve kendi kendime, "Vay be, bu denizci tam bir savaş piyadesi," diye düşünmeye başladım. Etrafımı benimle silah kardeşliğine katılacak deniz piyadeleri ile çevrili görünce kendimle gurur duydum ve düş kurmaya başladım.

Düşümden uyandığımda, Onbaşı Sailor'ın özgürlük talimatla-

rının son kısmına gelmiştik. "İşle fişi karıştırmayın ve aman çocuğun üstünü iyi örtün," gibi şeyler söylüyordu. Ardından, "Beyler," dedi, "nöbetiniz yoksa Pazar 16.30'a kadar serbestsiniz." Manga nöbetine adımın yazılı olup olmadığına bakmak için panoya koştum. Şimdi, askerlik bilmeyen ahmak siviller için manga nöbetinin ne anlama geldiğini anlatayım. Manga nöbeti, astsubayların bir defada genellikle dört saat barakalardan sorumlu olmasıdır. Görevleri, barakaların güvenliğini sağlamak ve içindeki herkes için Deniz Kuvvetleri yönetmelik ve emirlerini uygulamaktı. Şansıma, o hafta sonu adım nöbetçi panosunda yoktu. Bu, Güney Kaliforniya'da kendime ait koca bir hafta sonu demekti. Yeni özgürlüğümden dolayı heyecanlıydım ve Pazar akşamüzeri denetleyiciler geldiğinde hazır olabilmek adına, geceleme çantamı toplamak, ayakkabılarımı parlatmak ve üniformamı ütülemek için dolabıma koştum.

Piyadelerin bir kısmı zamanımı boşa harcadığımı söyleyerek benimle dalga geçti. Ama diğerleride dışarı çıktıkları için en az benim kadar heyecanlıydı. Sıkıcı işlerim bittikten sonra, eğitim yorgunluğumu atmak için duşa girdim. Wrangler pantolonlarım ve kovboy şapkamla ucuz bir gece kulübüne gitme hevesindeydim. Kovboy şapkamı takarken arkamdan güldüklerini duydum. Diğer piyadeler, Güney Kaliforniya'da şapkayla dolaşmak konusunda ciddi olup olmadığımı sordular. "Evet, nedir, bir sorun mu var?" dedim. Bu laf üzerine hepsi kafa sallayıp, "Hayır," dedi. Dört arkadaş hafta sonu için dışarı çıktık.

Şehre giden otobüse yetişmek için çıktığımızda, saçaklı bitkilerin hoş kokuları hâlâ burnumuzdaydı. Durakta hepsi Latinọ bir grup kıdemli deniz piyadesi dikiliyordu. Aramızdan biri, hevesle, bir bar ve birkaç güzel karıyı nerede bulabileceğimizi sordu. Gülüşüyorduk ve kıdemlilerden, saçları jöleli, düğmeli fanila ve şort giyip siyah gangster güneş gözlüğü takmış kısa bir tip yanıtladı: "Bak sen, milli forma aşkına geceyi Okyanus kıyısında harcamaya hevesli bir avuç abazan parlak var burada!" Gruptan bir diğeri, ellerini gangster gibi hareket ettirip, harbi yavaşlıkta konuşmaya başladı: "Holmes, buralarda anca birkaç kömür ka-

rası çatlak getto fahişesi bulursunuz."

Burnu havada öteki herif bakışlarını bana çevirdi ve "Evet, Holmes, bence siz Mavi İstiridye barına gidin. Duyduğuma göre Village People şarkıcılarını geri istiyormuş."

İnanamıyordum. Bu lanet herif bana ibne demeye getiriyordu. Soğukkanlılıkla gözlerimi dikerek, "Bu bir etti," dedim.

Cevap verdi, "Vay, hombre, caballero* götü; sayabildiğini bilmiyordum."

Gözünün içine baktım ve "Bu iki etti," dedim.

Gelen otobüsün zili kurtardı bizi. Hızla otobüse bindik ve herkes oturacak yer bulmak için içeri hücum etti. Tartıştığım lavuğun arkasına oturdum; sinirlenmeye başladığını görebiliyordum.

Otobüs hareket ettiğinde gerilimin arttığını hissedebilirdiniz. Birkaç saniye dışarı baktım. Bölge seyrek kahverengi bitki örtülü, dağlık bir alandı. Lavuk, bindiğimizden beri bir şey söylememişti ama ben eğildim ve sözlerini geri almak isteyip istemediğini sordum.

Hızlıca arkasını döndü ve "Siktir git Holmes. Ben, Doğu Los Angeles *barrios*undanım** Senin o kasabalı kıçını paralarım."

Eğer bir şey yapmazsam, bizimkilerin pıstığımı düşüneceklerini biliyordum. Açık avuçla, sol kulağına var gücümle vurdum. O kadar sert vurdum ki kafası yanında oturan piyadenin kafasına çarptı.

Toparlanırken, kafasını bana çevirdi ve gözünde yaşlarla yüzüme baktı.

"Bir sonraki bu kadar yumuşak olmayacak," dedim.

"Evet, Holmes, bana öyle hızlı vurdun ki gelişini bile göremedim. Kıçına Hector Camacho'mu yapmadığım için şanslısın," dedi.

Bu laftan sonra, şehre yolculuğun geri kalanında bir damacana Jose Cuevro'yu paylaştık. Otobüs terminaline girdiğimizde,

---

*Kovboy (İsp.)

**Latin kökenlilerin gettosu

bana onunla Doğu Los Angeles'a gitmemi teklif etti. Ona planlarımı çoktan yaptığımı ve arkadaşlarımla sahil kenarında bir motele gideceğimizi, fakat haftaya nöbet yazmazlarsa teklifini düşüneceğimi söyledim. "Holmes," dedi, "sahilde uyanık ol. Orası, sana Ajax'ın temizleyemeyeceği ciddi bokları bulaştırabilecek hastalıklı fahişelerle kaynıyor."

Sahil kıyısında güneş batıyordu ve gökyüzünün turuncu, mor ve mavisi suya karışıyordu. Geceyi geçireceğimiz kızlarla o sırada tanıştık: Peruklu iki zenci kız; düzüşmeyi sevdiklerini hemen anlayabilirdiniz, çünkü bize, "Gel buraya, tatlım, sakso çekeyim sana," dediler. Böylece tüm hafta sonunu kızlarla aynı odada, aynı süre içinde, yatakta yuvarlanarak geçirdik. Diğer çocuklar bana damızlıkmışım gibi bakacaklardı. Kızlarla nasıl konuşulacağını biliyordum. Kıza, "Sen, kahverengi şeker, hiç fena değilsin," diyecektim.

Kız da bana "Kahverengi şeker hakkında ne bilirsin sen, çocuk!" diyecekti. Daha sonra fısıldayacaktı: "Parçala kahverengi şekeri. Haydi, babacık."

Kendimden emin şekilde cevap verecektim: "Babacık, kahverengi şekeri parçalıyor."

Ardından kızları köpek stiline geçirerek git gele başlayacaktık. Mazotla para gelmeye devam ettiği sürece hiçbir şeye aldırmazlardı.

Dört yüz dolar kadar kazandılar. O gece, galiba yarım şişe tekila ve 3 bira devirdim ve sabahın üçüne kadar düzüştük. Yorulduğumuzda defolup gitmelerini söyledik.

"Tamam, şeker, yarın görüşürüz," diyerek ayrıldılar.

Kapıya bira şişeleri atarak arkalarından "Ya, tabii, defolun gidin!" diye bağırdık. Birisinin, "Kapa çeneni, süt çocuğu. Zaten bamyanı gördük!" dediğini duydum. Gülmeye başladık; kimden bahsettiğini biliyorduk. Lafın gittiği denizci haliyle bunu hiç komik bulmadı. Öteki gece bir arkadaşlarını daha getirdiler. Ve böyle devam etti.

Pazar sabahı kalktık ve "Play Boy" adlı çıplak barına gittik. Orada alkol vermiyorlardı; biz de sadece dansçı kızla eğlendik.

Vajina dudakları epeyce genişti; "Şunun ibiğe bakın" deyip, hindi sesi çıkararak bağırdık.

* * *

O Pazar piyade okuluna gitmek çok zor geldi, dostlar. Okula döndüğümüzde, Onbaşı Sailor üniforma denetimi yaptı. Hafta sonuna çıkmadan önce üniformalarını hazırlamayanlar, gecenin geri kalanını manga nöbetinde geçirdiler; yani o gece sadece dört saat uyudular.

Pazartesi sabahı kalk borusu çaldığında, yeni hayatımın ilk eğitim gününe başlamak için heyecanla ranzadan fırladım. Töreni alanına dikkatlice sıralanmıştık; başçavuş kürsünün arkasında duruyordu. Yüz hatlarını göremiyorduk; görmek de istemiyordum, çünkü onu bir daha görmemeyi umuyordum; zira başçavuşun yanına gitmek demek, başın belada demekti.

"Deniz piyadeleri, eğitim kampından ve DSE'den geçtiğiniz için tebrikler. Asıl eğitiminiz başlamak üzere. Amerikanın en iyisi sizlersiniz. Sizi birer ölüm makinesine çevirebilmek için en iyi eğitmenler ve techizatlarla eğiteceğiz. Eğer bir sorununuz çıkarsa, emir komuta zincirini takip edin. Barda tanıştığınız herhangi bir kaltağı hamile bırakırsanız, ağlayarak bana gelmeyin. Komuta zincirini kullanın; konu bana kadar gelirse ilgilenirim ama hoşunuza gideceğini hiç sanmıyorum," dedi tehditkâr ses tonuyla.

Listeden yüksek sesle isimlerimizi okumaya ve askeri uzmanlığımızı tayin etmeye başladı. "Massey, Jimmy, J., 231156787. 0331." Kalbim hızla atmaya başladı. Uçuyordum. 0331, mitralyözcü seçildiğimi gösteriyordu. Rahatlamıştım, çünkü Deniz Kuvvetleri'ne Piyade için açık bir kontratla girmiştim ve bu, beni istedikleri göreve verebilecekleri anlamına geliyordu. Görevler nişancı, havancı, füzeci, mitralyözcü, amfibi araç mürettebatlığını kapsıyordu. İzleyen iki ay içinde, Alfa Bölüğündeki eğitmenler öldürme becerilerimizi ve mitralyözde isabet yüzdemizi geliştirdiler. Bizi bebek *Pitbull*'dan dövüşçü *Pitbull*'a dönüştürdüler.

Klasik bir eğitim günü, sabah erkenden okul binasında, Deniz Kuvvetleri'nin kullandığı üç temel silahın, MK–19, M250 kalibre, M240G'nin öğretildiği derslere girmekle başlıyordu. Piyade okulunda geçirdiğimiz iki ayda makineli tüfekler hakkında her şeyi ve onları nasıl kullanacağımızı öğrendik. Derslerden sonra yemeğe gider, yemek biter bitmez koşarak atış alanına giderdik. Atış alanı beş mil mesafedeydi ve bu mesafeyi makineli tüfeklerle koşmak bizi bazen kustururdu. Atış alanına geldiğimizde sabah öğrendiğimiz her şeyin uygulama kısmını yapardık. Eğitim bittiğinde, eğitim çavuşu bizi hedeflerin arkasında, yaktığımız kurşunlarla küle dönmüş samansı otların arasında süründürürdü. Antrenmanı bitirdiğimiz kamp yerine, beş mil geriye, siyah ve gri küller içinde kaplı koşarken, Aborjin kabilesi gibi görünürdük.

Ağustos sonunda, piyade okulundan mezuniyeti denizci arkadaşlarımla kutladım. Rütbesine bakılmadan tüm deniz piyadelerinin girebildiği bara, muvazzaflar kulübüne gittik. Bara giderken, eğitmenlerden biri yanıma geldi ve "Denizci, üniforman sırtındayken gözlük takmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Hemen hazır ola geçtim ve "Efendim, bu denizciye taktik icabı olan ve ışığı yansıtmayan camları bulunan gözlükler takabileceği bildirildi," dedim. Gözlüklerimi kaptı ve çizmesinin altında ezerken, "Sana ne bildirildiği ipimde değil; denizcilerin üniformaları sırtlarındayken gözlük takmasından hoşlanmam," diye bağırdı. Ardından rahat emri vererek çekip gitti. Arkadaşlarımın tek söyleyebildiği, "Göt herif! Savaşta kendi adamlarının el bombası attığı kıdemli denizciler bunlar işte,"ydi. Kahrolası pislik mezuniyet keyfimin içine etmişti ya, birkaç Jack Daniels kadehiyle altılık bira kutusunun derman olmayacağı bir darbe değildi sonuçta.

***

O Eylül, Donanma'daki ilk görevimi aldım: Kaliforniya'daki Twentynine Palms, 3. Tabur, 7. Deniz Piyade Bölüğü. Twentynine Palms, bir hava indirme birimi, dört piyade taburu, bir tank

taburu, bir Amtrac* taburu, bir topçu taburu, bir hafif mekanize taburuyla Deniz Kuvvetleri Haberleşme ve Elektronik Okulu'nu barındıran bir savaş merkeziydi. Bir bakıma, hayalimde canlandırdığım Ay'a benziyordu; kraterleri ve seyrek bitki örtüsüyle kurak bir yerdi. Otobüs bizi bölüğe götürürken, bitki örtüsünün seyrekleştiğini ve sıcaklığın aniden arttığını fark ettim. Hepimiz üniformalıydık, otobüsün havalandırması çalışmıyordu, donumuza kadar ter içindeydik. Park alanına yanaştığımızda, yeniden acemi eğitim kampına gelmişim gibi hissettim. Bir deniz piyadesi otobüse bindi ve "Üçüncü Tabur, Yedinci Deniz'in evi Twentynine Palms'a hoş geldiniz. Benim adım Onbaşı Smith ve tabura kaydınızı ben yapacağım," dedi. Onbaşı Smith bizi sıraya dizdi, isimlerimizi okudu ve takımlarımızı tayin etti. Ağır Makineliler/Silahlar birliğindeydim. Bu benim için bir gururdu, çünkü ayak işçisi değil, MK–19** ve 50 kalibrelikle*** Humvee'nin içinde etrafta volta atan mekanize piyade olacaktım! Yaya piyade diye hatırlanmayacaktım.

Piyade okulunda, ağır silahların birincil görevini öğrendim: tabur için keşif yapmak ve nakliye trenleriyle askeri konvoyların güvenliğini sağlamak. Ayrıca tabur için hızlı saldırı ve 'bul-yok et' görevleri de bizimdi. Nereye yerleştirildiğimizi öğrendikten sonra, çoğu denizci istedikleri göreve getirilmedikleri için söylenmeye başladı. Başımı yukarıya diktim; diğer piyadelerin bana gıpta ettiklerini biliyordum. Aynı göreve atanmış diğer piyadelerle birlikte Ağır Silahlar Bölüğü ofisinde beklemem söylenmişti. Hepimiz ne kadar gururlandığımızdan bahsederken, nöbetçi astsubay geldi ve bizi barakalarımıza götüreceğini, ıvır zıvırımızı toplamamızı söyledi. Bizi dışarıda, yolda sıraya soktu ve tempo tutmaya başladı. Denizci çantalarımız sırtımızda, elde bavul yürürken barakalardaki deniz piyadelerinin bize bağırdıklarını duy-

*Amfibi saldırı ve taşıma aracı. Deniz Kuvvetleri'nin ana mekanize birlik taşıma aracıdır ve yirmi piyade taşıyabilir.

**2300 metre menzilli roketatar

***Araca monte edilen ağır makineli tüfek

duk. "Şu parlaklara bakın. Gidip yerleşin, gelip elinize verelim."

Öğrenci yurdunu andıran barakalarımıza ulaştığımızda, bir başka denizciyle paylaşmak zorunda kalmakla beraber, sonunda kendime ait bir odaya sahip olduğum için sevindim. Onbaşı ikinci katta kalacağımızı söyledi. Oda numaralarımızı aldık ve Pazar sabahı 06.30'da Yeşil Deniz Kuvvetleri şortu ve tişörtleriyle beş mil koşmamız anlamına gelen 'Yeşil üstüne Yeşil' eğitimine kadar serbest bırakıldık. Serbest bırakılır bırakılmaz, üstteki odalarımıza eşyalarımızı taşıdık. Odalarda metal yerine ahşap yataklar, buzdolabı ve ikişer çalışma masası vardı. Odaya, bir ikinci el satıcıdan 25 dolara aldığım 1970 model hardal sarısı çift kişilik kanepe, bir video oynatıcı, bir televizyon ve bir CD-çalar ekledim. Yaklaşık dört ay odayı paylaşacağım Guadalupe Robles, Katolik bir çevreden geliyordu; bateri çalıyordu ve Deniz Kuvvetleri için muhtemelen biraz fazla narin ve masumdu. Vardır ya, hep aynı kızla flört eden aile çocuklarındandı. Hiç lafını etmedi, ama Robles'e göre fazlasıyla vahşi geldiğimi hissedebiliyordum.

Neyse, tam sırt çantamı yere koymuştum, bir onbaşı odama girdi ve hazır ola geçmemi emretti. Derhal geçtim. "Kimsin lan sen?" ve "Burada ne işin var?" diye sordu. Sorularını yanıtlarken ismini okumak için göz ucuyla künyesine baktım. Burnumun dibine girip, "Benim ismimi öğrenip ne yapacaksın?" diye bağırdı. Yoksa sevgili birliğini yok etmek için gönderilen bir ajan mıydım? "Hayır, efendim," dedim ya, bana hiç mi hiç inanmadığını söyledi. Bu sırada, ağır silahlara atanmış tüm deniz piyadeleri odama geldi ve tüm kıdemli denizciler bize haftа sonunu çıkaramayacağımızı ve kabağı yardırmazsak şanslı olacağımızı söylediler.

"Çömezler! Şu dingildek giysileri çıkarın!" diye emrettiler. Bunun eğlence için yapılan bir hoş geldin töreni, bir gelenek olduğunu biliyorduk. Kıdemliler bavulumu odaya saçarlarken, donlarımızla hazır olda bekledik. "Şimdi sırt çantanızı açın ve eşyalarınızı balkondan aşağı atın! Kıçınız için bir kanıya varacağız!" diye bağırdılar bize. Eşyamızı attık; bazıları aşağıya zemine

düştü. "Şimdi donları çıkarıp koridorda dolanın" diye bağırdılar.

Gülünç duruma düşmemek için ellerimiz önümüzde dışarı çıktık. Piyadeler, "Nonoşlar!" diye bağırarak odamızı kilitleyip kendi odalarına dağıldı. İçeri girmenin bir yolu olmadığından, koridorda çırılçıplak kalakalmıştık.

Hemen durumu kontrol altına almaya ve gidip manga nöbetindeki astsubayı bulmaya karar verdim. Bulana kadar çıplak dolaştım. Bulduğumda, derhal hazır ola geçmemi emretti. Ardından neden karşısında çıplak durduğumu, beni çekici bulup, becereceğinimi düşündüğümü sordu. "Hayır, efendim" diye cevap verdiğimde, "Güzel, çünkü Deniz Kuvvetlerimde ibnelere yer yoktur," dedi. Sonra bana ne istediğimi sordu. Yeni gelen piyadelerin, şahsi eşyalarını emniyete alabilmek için odaların anahtarlarını talep ettiklerini anlattım. Odaları açarken onu takip ettiğimi ve kendi kendime, "Vay be, bu tam manyaklık! Bunun cezasız kalacağına inanamıyorum," dediğimi hatırlıyorum. Çavuş kapıyı açtığında elini omzuma koydu ve Cape Fear'de hapishaneden kaçan sadist Robert De Niro bakışıyla: "Donanma'ya hoş geldin, kaltak," dedi.

Aramızda dolaşan rahatsız edici bir hikâye vardı. 1988'de Onbaşı Jason Rother, Twetynine Palms yakınlarındaki çölde yol rehberliğine tayin edilmiş. Fakat bir gün, genç denizciyi almaya gelmemişler. Üsse en az otuz mil uzaktaymış ama elli derece sıcakta bekleyeceğine yürümeye karar vermiş. Ama üsse ulaşamadan ölmüş. Bu beni endişelendirmiş miydi? Evet, tabii, fakat ordu her zaman böyle şeyleri kafalarımızdan atacak yolları bulurdu.

O dönemler en iyi arkadaşım Calvert, İndiana'lıydı; birinci Körfez Savaşı'nda savaşmıştı. Pek çok ortak noktamız vardı. Folk ve klasik Rock'n'Roll severdik. O da benim gibi, zar zor geçinebilen bir aileyle karavan parkında yaşamanın anlamını bilen bir taşra çocuğuydu. Beni kanatlarının altına aldı ve bildiği her şeyi öğretti. İkimiz de kadınları seviyorduk; belki biraz fazla... Bu bizim en büyük ortak noktamızdı. Ve tabii, dostumuz Jack Daniels.

Bir gece, barda iki fahişe gözümüze takıldı. Yanlarına giderek, göğüslerini ve apış aralarını avuçladık. Yirmili yaşlardaydılar ve

ikisi de "çöl faresi"ydi. Sarışını çıtı pıtıydı; ip gibi sarı saçları ve kahverengi dişleriyle tam bir keşe benziyordu. Kumralı bir altmış sekiz boyunda, yetmiş kiloydu ve meşinsi kahverengi bir cildi vardı. İkisi de eskitilmiş kotlar ve arabaya biner binmez çıkardıkları sandaletler giyiyorlardı. Toyota Corolla'larıyla lanet çölün ortasında bir yerdeki barakalarına götürdüler bizi. Kumral, gaz lambasını yaktı; elektrik yoktu ve sular kesikti. Kanepeye oturduğumda, kılıfın altındakini görmekten hiç hoşnut kalmayacağımı düşündüm; sert içkileri var mı diye sordum.

Sarışın, bir şişe Rom getirince kendimi biraz daha iyi hissettim. "Ha, şöyle!" Etrafa baktım; neredeyse mobilyasız ev çok kirliydi, her yer poster ve tek boynuzlu at figürleri doluydu. Ev, küçük bir kızın oyun evini hatırlattı bana. Calvert kanepede oturuyordu. Çabucak, "Ne demeye buraya gelip saksoya başlamıyorsunuz?" dedi. Geldiler ve bizi memnun etmeye girişiler. Önlerinde durup, "Oh, işte böyle güzelim," diyerek gülümserken, birbirimizin ellerine çakıyorduk. İş bittikten sonra, bir yudum Rom daha aldım ve kumral, bana kocasının adam öldürmekten nasıl hapishaneye girdiğini anlatmaya başladı.

Yirmi birinci doğum günümde, Calvert kutlama için beni The Max'a götürmeye karar verdi. Girişin hemen solunda bilardo odası, önde barı, arkada DJ kabini ve koca bir dans pistiyle küçük bir batakhaneydi burası. Sahibi, kulübü yirmilerin stilinde ve müzik hatıralarıyla tasarımlamaya çalışmıştı. Deniz piyadeleri arasında, barın sahibi John'ın homo ve birçok denizci sevgilisinin olduğu konusunda bir söylenti vardı. John senden hoşlanırsa, seni arkadaki konağına çağırırdı ve kulüp kapandığında partiye onunla devam ederdin. Mekânında hetero piyadeler için yeterince karı ve homoseksüelleri için bolca top bulunmasına dikkat ederdi. John, Mojave Çölü'nün *Hugh Hefner*'ı* sıfatından gurur duyuyordu.

O gece, Calvert doğum günüm için Amanda adında bir kız ayarladı. Daha adını öğrenmeden, kız kardeşinin evine gidip delicesine seks yaptık. Bronz tenli, uzun siyah saçlı, yarı Kübalı ya-

*Ünlü Playboy dergisinin sahibi

rı Amerikan Amanda, muhteşemdi. Kıza anında abayı yakmıştım fakat dostlar, ben bu tip kızlara alışkın değildim. Flört etmeye başlamıştık ve parti yapmayı, içmeyi, gençlerle takılmayı sevdiğini öğrenmiştim; fakat ben çok genç ve deneyimsizdim.

Arkadaşlarım habire "Hey, ahbap, Amanda ile ciddi bir şeyler düşündüğünü biliyoruz, ama o kız, senle tanıştıktan sonra en az iki kişiyle iş tuttu," diyordu. Onlara inanmadım; söylediklerini iplemedim.

Birkaç gün sonra, hep beraber kulübe gittik. Kafa çekip takılıyorduk. Etrafta Amanda'yı arıyordum ama görünüşe göre gitmişti ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Arkadaşlarım beni üsse, Amanda'nın ardında Calvert'la bir odadan çıkarken gördüğüm barakalara götürdü. Calvert'ın üzerinde yeşil denizci şortu vardı. Amanda daracık bir elbise giymiş sutyenini düzeltmeye çalışıyordu ve kısacık eteğini mümkün mertebe aşağıya çekmeye çalışıyordu. Saçları dağınıktı ve önce şaşırmış göründü ama çok geçmeden ifadesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Sana fahişe olduğunu söylemiştim," dedi Calvert.

Calvert'a gerçekten çok kızgındım ve durumu halletmeye karar verdik. Saat sabahın biriydi herhalde; ay ışıl ışıl parlıyordu.

"Arkadaşlığımıza nasıl ihanet edebildin?" diye sordum.

"O sadece kahrolası bir fahişe, dostum. Uzatıyorsun," diye sızlandı Calvert.

"Siktir!" dedim ve bir yumruk salladım.

Calvert Amanda'yı becerdikten sonra ayılmıştı ama ben hâlâ çok sarhoştum. Yumruğumu savuşturdu ve sağ gözüme vurdu. Az çakıllı bol kumlu yere kıçüstü oturdum ve "Bu, iyiydi," dedim. "Kalkmama yardım edecek misin?"

Elini uzattı ve "Barıştık mı?" diye sordu. Kafamla evetledim.

Odaya çıkıp birkaç bira içmemizi önerdi.

Soğuk pizza yedik, Buds içtik ve Slaughter dinledik. Calvert, buradaki tek önemli şeyin takımımız olduğunu ve kızların gelip gideceğini ama arkadaşların hep burada kalacağını söyledi.

Kafamla onayladım.

bölüm 4

öldür öldür öldür
gülücükler

Deniz piyadesi bile aşka muhtaç

Deniz Kuvvetleri'ne katıldıktan ve eğitim kampına gittikten sonra kadınlara tavrım ve bakış açım dramatik bir şeklide değişmişti. Sanki sevgi duygularını kaybediyormuşum gibiydi. Deniz Kuvvetleri'nde bir deyişimiz vardır: "Denizaşırı yaşananlar, denizaşırı kalır." Diyeceğim, Deniz Kuvvetleri evlenmenizi isteseydi, denizci çantanızla birlikte bir de hatun verirdi. Gerçekten de, bir denizci, bir eşe veya kadına yalnız protokol için ihtiyaç duyar. Subaylar istikrarlı görünmek için evlenirler ama karıları sadece figürandır. Uydurmuyorum.

Deniz piyadeleri neden evlenir, biliyor musunuz? Neden 1: Aşka yenik düşerler. Ve evet, deniz piyadeleri bile aşka muhtaçtır. Neden 2: Bazı deniz piyadeleri kariyerlerinde ilerlemek için evlenmeleri gerektiğini hisseder. Bu, camiada istikrarlı görünmesini sağlar. Neden 3: Kazanç evliliği. Kazanç evliliği, biri erkek biri bayan, iki denizcinin evlenmesidir. Çifte kazanç; daha çok ücret ve üs dışında bedava konaklama anlamına gelir. Kendin pişir, kendin ye! Bütün maddi menfaatleri elde eder ve gene de kendi yaşamlarını, ayrı yaşayabilirler. Neden 4: Aralarında en adicesidir. Düşük rütbeli astsubaylar ve rütbesizler, yani erbaşlar, kendi bölgelerine geri döner ve bir lise aşkıyla veya eski sevgilileriyle aşk yaşarlar. Genellikle, eğlence ve heyecanla dolu bir

yaşam için söz verirler ve bir denizci eşi olarak kendileriyle ne kadar gurur duyacaklarını anlatırlar. Yıldırım nikâhı yaparlar. Bu strateji denizciye barakalardan kurtulup daha iyi ücret sağlar.

Beni yanlış anlamayın; bütün denizciler böyle değildir ve kimisi tamamen evliliğin içine çekilivemiştir. Bazı kadınlar vardır; denizcilerin gittiği barların etrafında akbabalar gibi dolaşır. Utangaç bir taşra çocuğu gelmesi için dua eder ve onunla ilgileniyormuş gibi davranır. Biz buna "Kuku kemendini attı" deriz. Bu kadınlar, söz konusu denizciye kendini sanki dünyayı o kurmuş gibi hissettirir ve evliliğin içine çekerler. Ortalama altı ay evli kalırlar; sonunda kadın ya boşanma davası açar ya da hamile kalıp maaşın yarısını cebe indirir. Oltaya gelmek dediğiniz şey buydu... Hem de birden fazla şekilde.

Bunları denizci sohbetlerinde duymuştum. Bildiğim bir denizci, saldırı ve darptan hapse girmişti, çünkü karısını dövmüştü. Serbest bırakıldığında, ona neden vurduğunu sordum. Olay beni üzmüştü, çünkü elemanı şahsen tanıyordum. Bana baktı ve "Sen hiç bütünüyle yalan üzerine kurulmuş bir ilişki yaşadın mı?" dedi. Yanına oturdum ve dinlemeye başladım. Acı içinde devam etti: "Karım, bana, benimle evlenmesinin ve çocuğuma hamile kalmasının tek sebebinin param ve sosyal haklarım olduğunu söyledi." Bunun gibi hikâyeleri duymak benim sevgi ve aşka bakış açımı alt üst etmişti.

İlk karım Wendy Ness'le Ekim 1992'de tanıştığımda bu duyguları bastırmayı denemiştim. Her Cuma gecesi Starter Brother çarşısında, işletmeci olarak çalıştığı şarküteride görürdüm onu. Çarşıya, üsteki mangal partilerimiz için erzak almaya giderdik. Genelde patates salatası almaya dükkânına uğrardık. Onunla dalga geçtiğimi hatırlıyorum, çünkü tezgâhın üzerinden zar zor bakabiliyordu. Bir elli boylarındaydı; Onbaşı Berger ona 'Aşk cücesi' derdi. "Ne zaman köprümün altına geleceksin?" diye dalga geçerdi; Wendy'nin yüzü kızarırdı ve çekil başımdan diye bağırırdı. Bir gece Wendy'yi "The Max"ta gördüm. Mavi gözleri ve uzun sarı saçları vardı; bildiğiniz Kaliforniya kızları gibi görünüyordu. Sıska olmadığı için çok memnundum, çünkü ben hafif

kiloolu, şehvetli kızlardan hoşlanırım. En baba George Michael havamla yanına yanaştım ve benimle dans etmesini teklif ettim. "Hayır, ben dans etmem," dedi. Sigara teklif ettim, "Hayır, kullanmıyorum" dedi. Sepetlenmek üzere olduğumu hissettim ve bir içki isteyip istemediğini sordum. "Hayır, arabayı dönüşte benim kullanmama karar verildi," diye yanıtladı.

Sınırları zorladım ve hiç üçlü yapıp yapmadığını sordum. Yüzüme boş boş baktı ve "Üçlü de ne demek?" dedi. Eğildim, kulağına üçlünün tarifini fısıldadım ve derken, ŞIRAK! Suratımda sert bir tokat hissettim. Alkol, acıyı engelliyordu. Arkadaşlarının yanına gitti ve sap gibi ortada kaldım; kendimi angut hissediyordum. Kendi kendime, "Vay be, iyi kızdı ve ben onun kalbini kırdım," dediğimi hatırlıyorum. Tüm hafta sonu, Cuma günü Starter Brother çarşısında görünce ona ne diyeceğimi düşündüm. İçeri girdiğimizde, denizci arkadaşlarıma tuvalete gideceğimi söyleyerek, Ness'in çalıştığı yere gittim. Beni görünce, yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. Yanına giderek geçen Cumartesi gününü telafi etmeye çalıştım: "Kabalığım için senden özür dilemek istiyorum. Ben gerçekten iyi bir çocuğum. Denizcilerin bazen ahmak gibi davrandığını biliyorum, ama bana son bir şans verirsen göreceksin; pişman olmayacaksın." Biraz gülerek, "Bakalım göreceğiz," diye cevap verdi. Bana kesildiğini çaktım. "Telefon numaranı almama ne dersin? Cumartesi gecesi seni bir yerlere götürmek istiyorum. Böylece sana iyi yönümü gösterebilirim."

Cumartesi sabahı gelip çattı ve V8'le biradan mamul kahvaltımı içtikten sonra, Wendy'yi aradım: "Merhaba, ben Jimmy. Sadece nasıl olduğunu ve akşama çıkıp çıkmayacağını öğrenmek istedim."

"Bodoslamacısın, öyle mi?" dedi bana.

"Pekâlâ, dinle. Ben, seninle yatmak için çıkmak istemiyorum. Seni gerçekten tanımak istiyorum. Sadece bir akşam yemeğine çıkmak istiyorum."

İnandırıcılıktan uzak bir vurguyla, "Uzun zaman önce denizcilerle çıkmamak için kendime söz vermiştim," dedi. Sesi gevşemişti bile.

"Ben bildiğin denizcilerden değilim. Dosdoğru olmanın nesi yanlış? Belki sen de denemelisin. Biraz utangaç ve cesaretsiz görünüyorsun," dedim yarı şaka.

Kıkırdadı. İlgisini çekmiştim.

O gece, Meksika yemeği yedik, ardından bir bara gittik. Orada oturduk ve saatlerce muhabbet ettik. Sevdiği işi yapması ve iyi para kazanmasından etkilendim, "Profesyonel fırıncılık sertifikası almak için üniveristede ders almana sevindim. Omuzlarının üstünde dolu bir kafa taşıdığını gösteriyor," dedim hayranlıkla.

"Mutlu musun?" diye sordum.

"Yaptığım şeyden çok memnunum."

Sohbet ilerledikçe kendimden emin havamı kaybettim.

"Hayatında bir erkek istemez miydin?" diye sordum beceriksizce.

"Şu anda öyle bir şey aramıyorum, çünkü çocuğumu büyütmek istiyorum," diye cevapladı kesin bir dille.

Suratına garip garip bakarak, "Bu çok az insanda rastlanan, takdir edilecek bir özellik," dedim düşünmeden.

Ona karşı çok saygılıydım. Bana eski televizyon dizisi "Laugh In"deki Goldie Hawn'u hatırlatıyordu. Derin bir mizah anlayışı vardı. Sadeliğinden etkilenmiştim. Artı, bedelini ödemediğin bir bayan arkadaş, güzel bir şeydi. Ertesi gün, arabalı sinemaya gittik ve geceyi arka koltukta bitirdik. Birbirimize söz möz vermedik. Sadece sarıldık, eğlendik ve seviştik. Böylesini severdim ben.

1993'te denizaşırı göreve gittiğimde, tamamıyla bambaşka bir dünyayla tanıştım. Her birliğin yıllık birim istihdamı vardır. Buna UDP (Unit Deployment Program – Birlik İstihdam Programı) denir ve birliğinizin her on sekiz ayda bir, altı aylığına denizaşırı ülkelere gitmesi demektir. Okinawa'da, yabancı bir ülkede bulunmak, Budist tapınakların fotoğraflarını çekmek ve süslü mimari eserler ve gongları görmek beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Japonlarla tanışmak ve kültürleri hakkında biraz bilgi edinmek hoşuma gitmişti. Suşi'yi keşfedip çok sevmiştim. El yapımı bir karışım olan Mojo'dan sarhoş oluyordum. Her barın kendine özgü bir Mojo'su vardı ve hepsi en iyisini yapmak için

yarışırdı. İçine sanrı ilacı ve Habo yılanının zehrini koyduklarını duymuştum. Aldırmadım gerçi; sürekli içiyor ve her gece bir fahişeyle yatıyordum. Yolu yordamı çabucak öğrenmiştim. Bir keresinde bir fahişe bana gülmüştü. Cidden kırılmıştım. Japonya'ya yeni gelmiştim ve biraz romantik takılmaya çalışıyordum. Ona sarılıyor ve boynundan öpüyordum; hani vardır ya, ağırdan alıyordum. Ama o: "Benim işim ayaküstü iş tutmak, parlak çocuk. Kes zırvalamayı. Paran nerede?" deyivermişti. Ondan sonra, öteki çocuklar gibi davranmaya; onları küçük düşürmeye ve onlara... eh... fahişe gibi davranmaya başladım. Takıldıkları sokakta dolaşırken, onlara sokaktan satın aldığımız tavuk bacaklarını atıp: "Defolun gidin buradan, orospular," diyorduk.

Kısacası, toplumda birer centilmen gibi görünmelerine rağmen, denizciler sapığın önde gidenidir. Hep "Gülücükler" oyununu oynardık. Fahişelere gidip, bize mastürbasyon yapmaları veya saksafon çekmeleri için para öder ve birbirimizin tepkilerini izlerdik. İlk gülümseyen parayı öderdi. Gülmeyen çocuklar en katılarıydılar. Ben bu konuda bayağı iyiydim. Sadece birkaç kez güldüğümü hatırlıyorum. Bu oyunu seviyordum. Güçlü hissetmemi sağlıyordu. Buna benzer bir oyun daha vardı: 'Siktir git' oyunu. Barlarda veya kulüplerde bir grup kızın –yani fahişe olmayan, normal kızların– yanına gider, uygunsuz tekliflerde bulunurduk ve bizimle düzüşmek istemiyorlarsa, barı dağıtırdık. Yanlarından ayrılırken de "Siktirin gidin!" diye bağırırdık.

"Toplu Attırma", porno gecelerimizde oynadığımız bir oyundu. Tüm arkadaşlarım porno izlemek için bir odaya toplanırdı; biz odanın arkalarına bir yere geçer, çaylakları öne oturturduk. Sonra da: "Ne o, kaldıramadın mı hâlâ?" diye sorardık. "Hayır," derlerse, "Sen kahrolası bir nonoşsun. Hey bu piç, ibne çıktı," diye bağırır ve üstüne attırırdık.

Diyeceğim, bir avuç adamın önünde aleti çıkarıp mastürbasyon yapar ve bir başka denizcinin sırtına sperm fışkırtabilirseniz, tam götçü piç oldunuz demektir; yapamazsanız, ibnenin tekisiniz. Fakat gerçekten Deniz Kuvvetleri'nde hiç görmememe rağmen herhangi bir ibne varsa bile, bulunabilecek en iyi aktör-

lür ve Oscar'ı kesinlikle hak eder. Galiba bunu en iyi, 'Sorma, Söyleme!? politikası ile Başkan Clinton anlatmıştı.

Çaylaklara işkence yapmaya bayılırdık. Okinawa'da, kahrımızı çekmek zorunda kalan bir çocuk vardı. Bir yetmiş iki civarı, kahverengi saçlı ve mavi gözlü birisiydi. Adını ve memleketini hatırlamıyorum. Tüm bildiğim nakliye bölüğünden Ağır Silahlar bölüğüne girmek istediğiydi. Kıç yalayıcı, Deniz Kuvvetleri'ne girince nihayet adamdan sayılacağını düşünen bir tipti. Ama hâlâ malın tekiydi. Bize uygun olup olmadığını anlamak için herkesi elemeden geçirirdik. Elemanı partimize davet ettik ve dalga geçip aşağıladık. Bir vibratör yalattık ve hoşlanıyormuş gibi yapmasını istedik. Aletlerimizi çıkarttık ve vibratörü emmesini söyledik. Lastik eldivenlerimizi takıp Oriwan körfezinden bir denizanası çıkarttık ve ona atarak, "Siktir git! Sen asla ağır silahlar bölüğünün bir parçası olamayacaksın, seni ibne!" diye bağırdık.

Şimdi, açıkça söyleyebilirim, denizciler herhalde tüm hayatımda tanıdığım en kötü insanlardır. Denizciler etraftayken, hiç kimse, hiçbir şey güvende değildir. Mesela size bir örnek vereyim. Okinawa üssünde üç evsiz kırma köpek besliyorduk: Snack, Dinner ve Lunch. Bir gece sarhoştuk. Bilirsiniz, deniz piyadeleri haftada bir saçlarını kestirirler. Köpekleri de tıraş etmeye karar verdik. Tıraş sırasında hayvanları kestik, zordu çünkü. Aniden Onbaşı Rains, Snack'i yakalayıp boynunu kırdı, bıçağını aldı ve hayvanın barsaklarını deşti. Köpeğin havlayışı tüyler ürperten cinstendi. Onbaşı Rains, köpeğin kanını içti.

Denizaşırı görevler sadece eğlence ve oyun değildi. Eğitim de yapılırdı. Sık ormana, Kuzey Eğitim Alanı'na giderdik. Yoğun bitki örtülü, astropikal, sıcak ve kuru bir yerdi. Orman arazisi, zehirli Habo yılanları ve yabani domuzlarla doluydu. Dağcılık, arazide yön bulma ve ormanda hayatta kalma eğitimi gördük ve tuzak kurmayı burada öğrendik. Ayrıca devriye geziyorduk ve bubi tuzaklarını nasıl kuracağımızı ve bulacağımızı öğrendik. Bazı günler, öğleden sonraları, birkaç domuz tuzaklarımıza yakalanırdı. Onları akşam yemeğinde kızartırdık.

* * *

Ağustos 93'te Amerika'ya geri dönünce, geldiğimin ilk gecesi Wendy'yle seviştim. Bana herhangi bir şeyin değişip değişmediğini sordu. Bunun nereden çıktığını sorduğumda, eskisinden daha yırtıcı davrandığımı söyledi. "Eh, uzun zaman oldu. Abazanım. Ayrıldığımdan beri hiç seks yapmadım," dedim. Tabii tümüyle palavraydı. Denizaşırı görev boyu haftada en az on defa düzüşmüştüm. Herhangi bir ön sevişme olmadan saksafon çaldırmak için yirmi beş dolar ödemeye alışmıştım. Duygusallığa ve romantizme karşı hislerim körelmişti. Tüm istediğim, "Şipşak; sağ ol bayan; var mıydı biran?"dı.

Yani Wendy bana bunu söyleyince, birden gerçeği anladım. Bu sapkınlığın sonsuza dek devam edeceğini fark ettim. Hareketlerime çeki düzen vermeye ve iyi bir çocuk olmaya karar verdim ki Deniz Kuvvetleri'nde ciddi bir mücadeledir bu. Hayatımın bir noktasında aile kurmayı isteyeceğimi biliyordum bu da evlenmek demekti. Wendy'yle ciddi bir ilişkiye girmeye karar verdim.

Evlenme teklifimden önce altı ay flört ettik. İşin doğrusu, onu seviyordum ama onun için yanıp bitmiyordum. Esasen Ryan'a baba olmak istedim. Babasız büyümenin anlamını biliyordum ve onun bunu yaşamasını istemiyordum. Şu yanıp bitme dalgası sonra gelir nasılsa diyordum galiba.

Bir gün, The Max'tan ailesinin evine doğru arabayla gidiyorduk. Geceyi orda geçirmeme bir şey demiyorlardı. Teklif etmeye karar verdim.

"Neden evlenmiyoruz?"

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Hayır, sen sarhoşsun," dedi.

Biraz sarsılmıştım ama cevabı beni daha da tetikledi.

"Neden?"

"Bu soruyu bana ayıkken sormalısın," dedi, sakince yola bakarak.

Sonraki hafta sonu Max'tan dönerken tekrar şansımı denemeye karar verdim. Sarhoştum –ve azmıştım– ve Wendy bunun farkındaydı.

"Yine sarhoşsun sen."

"Beni kötülükten uzak tutacak bir kadına ihtiyacım var. Neden evlenmiyoruz?" Kuşkuyla bana baktı.

"Ryan'ın sorumluluğunu almaya hazır mısın?" Ryan, bir sürü oyuncağı olan altı yaşındaki şımarık oğlu; dayanılmaz gülümsemesiyle her dediğini yaptıran küçük bir maymundu, ama ben çocuğa tutulmuştum.

"Evet" dedim, tereddütsüz.

Dikkatle baktı ve sonunda: "Senin daha bir yüzüğün bile yok," dedi.

"Cevabın ne?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Radyoyu açtım ve ailesinin evinin önündeki yola arabayı park ettim. Ertesi gün, üste vergi ödemek zorunda olmadığım ufak Wal-Mart çarşısı PX'e gittim. Ona beş yüz dolara bir nişan yüzüğü aldım.

Sonraki hafta akşam yemeği ve sinema için dışarı çıktık. Evinin yolunda, yüzüğü ortaya çıkarmadan:

"Neden evlenmiyoruz?" dedim.

"Bir yüzüğün bile yok," dedi.

"Hayır, bir yüzüğüm var, fakat beni beklettiğin gibi ben de seni bekleteceğim."

"Çok adisin," diyerek gülümsedi.

"Biliyorum, bu yüzden bana çeki düzen verecek bir kadına ihtiyacım var. Benimle evlenir misin?"

"Evet," dedi beklenti içinde. Hiçbir şey olmamış gibi arabayı kullanmaya devam ettim.

"Yüzük yok mu sahiden?"

"Hayır, var. Onu sana haftaya vereceğim," dedim.

Şaşkınlık içinde bana baktı. Ben de gülümseyerek ona baktım.

"Sessiz ol. Müzik dinliyorum."

Tam bir hafta onu yüzük için beklettim. Her halükârda o benimdi, biliyordum.

bölüm 5

öldür öldür öldür

kafa bin beş yüz

Hep resim çekerdik

Öldürmek için eğitildiğinde, sevme hissini kaybedersin. Eğitim kampının acımasızlığı ve maço ortam içinde duygularla başa çıkmak çok zordur. Kucaklaşmak ve öpüşmek gibi küçük romantik şeylere karşı ilgini kaybedersin, çünkü dünyaya sert bakmak zorundasındır. 1995 yılında Twentynine Palms'da geçirdiğimiz bir geceyi hatırlıyorum; Meksika sınırında kaçak göçmen ve uyuşturucu aradığımız bir eğitim görevinden yeni dönmüştüm. Hemen eve gittim. İki katlı bir konutun zemin katında oturuyorduk. Aslında çok güzeldi, hatta çöl yaşamının elzemi, merkezi havalandırması bile vardı. Wendy gece vardiyasında çalışıyordu ve Ryan büyükannesinin evindeydi. Wendy akşam yemeğini hazırlamış ve sevgi dolu bir aşk mektubu bırakmıştı. Akşam yemeğini ve mektubu lavaboya bıraktım ve çocuklarla dışarı çıktığımı bildirmek için Wendy'yi aradım.

Av tüfeklerimizi aldık; çocukların bazılarında Bushnell gece dürbünlü Ruger-7mm av tüfekleri ve bazılarında Bushmaster M16'lar vardı. Ben, Rus yapımı bir SKS'yi tercih ettim. Ahşap dipçiğini katlanır omuzluklu sentetiğe çevirmiş ve bir dürbün eklemiştim. Çöle çıktık ve "uçana kaçana sıktık." Bir keresinde yine çölde, eski bir 71 Scout International'ım vardı ve bizi yarı yolda bırakmıştı. Aracı çalıştıramayınca ateş etmiştim. Tabii hepimiz

sarhoştuk; çocuklar da bana katılmıştı. Bu olaydan sonra aracın işi bitmişti; plakalarını söküp orada bırakmıştık. Her zaman bir on ikilik Lucky Logger birası ve bir litre Jack Daniels yuvarlar, ardından çakal ve Roadrunner* avlardık. Roadrunner vurmak yasadışıdır; bu yüzden etrafına bir daire oluştururduk; Roadrunner'ı yakalayan kafasını keserdi. Hep resim çekerdik. Ben herhalde toplamda elli-altmış çakal öldürmüşümdür.

Bundan sonra, kendimizi gerçek kovboylar gibi hissettik. Bakın, sol önkolumda 'Cehennem Kovboyları' yazan bir dövme vardır. Bu, heavy metal grubu Pantera'nın bir şarkısının adıdır. Bir gün, Twentynine Palms'da eğitim yaparken kıdemli başçavuş bizi telsizden aradı. Sıcak bir şeyler yemek için harita üzerinde kendisiyle buluşacağımız yeri bildirdi. Geç kaldık. Çok kızmıştı. Eğitim yüzünden geç kaldığımızı anlattım ama yemedi. Aşçılara bu akşam yemek yemeyeceğimiz için her şeyi toplamalarını söyledi ve Humvee'ye birkaç domuz etli fasulye konservesi atarak, küfretmeye başladı: "Sizden bıktım, lanet herifler; cehennemden gelen bir avuç kovboydan başka bir şey değilsiniz." Yüzü iyice kızarmıştı ve kafası sanki her an patlayacak gibiydi. Çok da umurumuzda değildi. Pantera, Teksaslı bir gruptur ve çoğumuz Teksaslıydık; dolayısıyla en sevdiğimiz grubun bir şarkısının adından alıntı yapmıştı. Bu olayı, dövmeleri yaptırarak ölümsüzleştirdik.

İster arazide, ister çocuklarla dışarıda, fark etmiyordu; çünkü eve hep sarhoş geliyordum. Siyah deri kanepemizde uyur, kafa bin beş yüz uyanır ve ilk iş buzdolabından bir şişe bira alırdım. Cumartesi akşamları, çocuklarla geleneksel kafa çekme akşamıydı. Bir geceyi çok iyi hatırlıyorum: Wendy, her zamanki gibi, çocuklar için yeterince bira olmasını sağlayarak ve onlarla sohbet ederek, mükemmel ev sahibesi rolünü oynamıştı. Ama sonra onu ağlarken gördüm.

Wendy'nin bana kızmak için çok sebebi vardı. Tek derdim,

---

*Kaliforniya, Teksas ve Meksik'da bulunan, çok hızlı koşan bir kuş.

spor salonunda çalışmak, maraton koşmak, parti yapmak ve çocuklarla takılmaktı. Bazen bir arkadaşın evinde sızıp kalıyordum ve ertesi sabah, "Tüh! Dün gece eve gitmem gerekiyordu!" düşüncesi ile uyanıyordum. Eve geldiğimde acısı çıkıyordu tabii. Ben genelde akşamdan kalma, Wendy de sinirden kudurmuş oldurdu; bağırır, eline ne geçerse atardı. Kanepeye oturur, bağırmasını seyreder ve söyleyeceklerini bitirmesini beklerdim; ardından dışarı çıkıp arabayı yıkardım. Wendy ayrıca cinsel iştahımdan ve şefkat yoksunluğumdan şikâyet ederdi. Hâlâ bodoslamacıydım. İçine girer ve ve çabucak işimi bitirirdim; hepsi bu.

Alkolü, partileri ve çeşitli eğitim görevlerini yerine getirmek için uzaklara gitmeyi öyle abartmıştım ki, Wendy bana sonunda 'kesin uyarı'sını yaptı. Bana şöyle dedi: "Bir karar vermek zorundasın; ya tayinini ister ve beni de yanında götürürsün, yeni bir başlangıç yaparız ya da burada kalırsın ve seni terk ederim." Evliliğimi kurtarma umuduyla tayinimi istedim. Deniz Kuvvetleri beni Parris Island, Güney Carolina'ya gönderdi. Ekim 1997'den Ağustos 1999'a kadar burada eğitmenlik yaptım. Koyda serbestçe gezinen karacaları, bataklıklarda yuvarlanan timsahları ve yabani tavşanları, çamları ve sallanan söğütleri ile bir hayvan barınağına benzeyen bu yeri sevdim.

Acemilere iple yamaç inişi öğretmeyi de kapsayan Temel Savaşçı Eğitim bölümüne verildim. Acemi erlerin gaz maskesini takmayı ve temizlemeyi [maskeyi tak ve içeride kalan havayı çıkart] öğrendikleri gaz odasını yönettim. Savaş alanı temizliği ve acemi erin savaş alanında başarılı bir şekilde yönünü bulmasını sağlayan gündüz ve gece hareketi dersleri verdim. Sonundaysa en zorlusunu, elli dört saat süren ve acemi eri çeşitli sorun çözme ve liderlik durumlarına sokmak için tasarlanmış, uyku ve yiyecek yoksunluğunun ve simüle edilmiş bomba tozunun ve dumanının üstesinden gelmek zorunda kalınan, gelişim dersini, Cadı Kazanını öğrettim.

Parris Island'da, bir yıl boyunca her şey çok iyi gitti; yani neredeyse 12 ay boyunca sarhoş olmadım demek istiyorum. Daha sonra çocuklarla tekrar takılmaya ve içmeye başladım.

Wendy'nin ara vermeye ihtiyacı vardı ve bir haftalığına Kaliforniya'ya eve gitmeye karar verdi. Onun gittiği dönem zafer şenlikleri oldu bana; koca, uzun bir hafta sonu gibiydi. Sürekli kafa çektim. Evet, eve gelip, bütün hafta boyunca beni aradığını ama ulaşamadığını söyleyene kadar her şey harikaydı. O gece kedi, pençelerini çıkarttı. O güne kadar ettiğimiz en kötü kavgaydı. Oğluna kötü örnek olduğumu ve böyle devam edersem beni terk edeceğini söyledi. Ona inanmadım.

Önceliklerim yalnızca Wendy'yi değil, üvey oğlum Ryan'ı da etkiliyordu. Ryan'ı severim ve onu öz oğlum gibi büyüttüm. Ateş kırmızısı saçları var ve sağlam delikanlıdır. Söz konusu dönemde yaklaşık sekiz yaşlarındaydı ve düşündüğü tek şey [Amerikan] futboldu. Antrenman yapar, top yakalama çalışırdık. Maçlarının birçoğunu kaçırıyordum, çünkü ya çalışıyor ya da çocuklarla dışarı çıkıyordum veya spor salonunda ağırlık kaldırıyordum. Hatırlıyorum, bir seferinde, bir maçta topu kapıp yanlış yöne doğru gitmiş ve rakip takıma sayı kazandırmış. Stadyumda herkes gülüp alay etmiş... Ama ben orada değildim. Wendy bana çok kızmıştı; Ryan da. Birkaç gün boyunca benimle hiç konuşmadı, yalnızca bir iki kelimelik cevaplar verdi. Kanepede oturup, benimle televizyon izlemek yerine odasına kaldı. Her şeyi berbat ettiğimin farkındaydım. Duygularını incitmiştim ve bu da benim isteyebileceğim son şeydi. Onunla ilişkimin iyi olmasını gerçekten istiyordum, çünkü kendi babamla ilişkilerim hiç iyi olamamıştı. Tekrar futbol antrenmanı yapması sağlamak için bayağı dil dökmem ve güven vermem gerekti.

Aynı dönemde Wendy ile başka bir çocuk için şiddetli tartışmalar yaptık.

"Tam zamanı. Bir yıl boyunca görevlendirilmeyeceksin, yani doğum için burada olacaksın; ayrıca mali durumumuz da gayet iyi," dedi umutla.

Seçeneklerimi tartarak, birkaç saniye yüzüne baktım.

"Biliyorsun, başka bir çocuk sahibi olmadan önce görevimi bitirmek istiyorum."

Üzgün bir şekilde bana baktı.

"Açıkçası, aslında başka çocuk istemiyorum. Ryan yeter."

Ağlamaya başladı.

"Üzgünüm ama böyle hissediyorum."

Hıçkırıklara boğuldu. Bundan kısa bir süre sonra beni terk etmeye ve Kaliforniya'ya geri dönmeye karar verdi.

* * *

Wendy gittikten sonra, daha iyi bir eş ve baba olmak adına kariyerimi ve kendimi değiştirmek için yollar aramaya başladım. Hafta sonları, Jaspar Bölge Şerifine bağlı, yarım gün hapishane muhafızlığı yapıyordum. Tam zamanlı bir iş teklif edilince, iyi çocuk olup kendini aileme adamak istediğime karar verdim ve Deniz Kuvvetleri'nden terhis için nihai evrakları imzaladım. Wendy'ye vereceğim haberle sürpriz yapacaktım. Ama bir gün ipli iniş kulesindeyken, başçavuşun ofisinden bir telefon geldi. Başçavuş, asker toplama görevine gitmek isteyip istemediğimi soruyordu. Daha önce başvurduğumu ama beni kabul etmediklerini anlattım. "Şimdi etmişler," dedi. Işin güzeli, Kuzey Carolina'daki Asheville askerlik şubesinde görevlendirilecektim.

Asker toplama işi daima hayalimdi; çünkü Deniz Kuvvetleri'nde yapabileceğin en ağır işti – savaştan sonra tabii. Çocukları etkileyebilmek için hem kafaca, hem bedenen sağlam olmak gerekir. Hiç kimse sana bir sonraki sözleşmeni nerede yapacağını söylemez. Topluma karışırsın ve bir çocuktan diğerine satış numaraları çekersin. Asker toplama görevi, isim yapma, bulunduğum yörede etkili ve tanınmış bir kişi olma fırsatını verecekti bana. Tam kudret işiydi bu. Asheville'den yaklaşık on beş dakika mesafedeki Fletcher'de doğmuştum; o yüzden hemen deliler gibi hesap yaptım. Ülkenin öbür ucundaki Wendy'yi bana geri dönüp Kuzey Carolina'nın batısına taşınmak için ikna etmem gerekiyordu.

Böylece tekrar kayıt oldum ve asker toplama okuluna gitmek için hazırlandım.

bölüm 6

öldür öldür öldür

koca kurt

Nabzı atıp nefes alanı yolluyordum

San Diego, Yaz 1999

Asker toplama okulu, ön taraftaki palmiye ağaçları ve eski toplarıyla bana Fransız Yabancı Lejyon garnizonlarını hatırlatıyordu. San Diego Deniz Kuvvetleri Askerlik Şubesi'nin ilk binasındaydı ve epey zengin bir tarihe sahipti. Acemi erleri sonsuza dek cilayla meşgul edecek denli çok pirinç kaplaması vardı. Güneşin batışı, meydanı kutsanmış gibi gösteren altın rengine boyardı. Toprağının takdis edildiğini hissediyorduk.

Okula 4 Temmuz 1999 tarihinde başladım. Sınıf 5–99, grup 7nin, sekiz Afro-Amerikan ve altı İspanyol asıllı dâhil toplam yirmi yedi acemi eri vardı. Dersler iki ay sürüyordu ve yıl boyunca dokuz sınıf mevcuttu. Yüz elli kişiden yüz yirmi beşi mezun oldu. Benim sınıfımdaki çocuklar seçilmişti ve dönemin en iyileriydi. Başarı basamaklarını hızla çıkacaklardı. Üç yıl süren başarılı bir turdan sonra bir şerit aldılar ve bu, inanın bana, çok büyük bir onurdu.

Her sabah saat 7.30'da okul binasında olmak zorundaydık. Dersler 17.00'ye kadar sürüyordu. Ardından 18.15'e kadar beden eğitimi vardı. Ben, az eşyası ve ortak banyosu ile bana üniversite yatakhanesini hatırlatan barakalarda kalıyordum. Hayli steril bu ortamda bize temel asker toplama dersleri öğretiliyor-

du: Telefon teknikleri, liselere ve üniversitelere yönelmek için gerekli bilgiler; sistematik asker toplama, saha propagandası yapma, yani tanınmayan kişilerle nasıl konuşulacağı, uygun olup olmadıklarının ve gerekli şartları taşıyıp taşımadıklarının nasıl keşfedileceği ve ev ziyaretlerinin nasıl yapılacağı.

Okulda gayet başarılıydım ve eğitmenleri epey etkiledim. Bize gerçek bir adam alma görevi verdiler ve ben de bir çocuğu imzalama aşamasına getirdim. Olay, bana "Koca Kurt" diyen diğer eğitmenler arasında yayıldı.

Tek sorun vardı: Eşim, Güney Kaliforniya'da kız kardeşinin yanında kalıyordu ve onu geri alabilmek için yalan söylemek zorunda kalmıştım. Güney Kaliforniya'da görevlendirileceğimi söylemiştim. Emirlerimin değişmesi için uğraşmıştım ama anlaşılan parlak bokun teki olmak rütbeliler için yeterli değildi. Mezuniyetten iki hafta önce Wendy beni San Diego'da ziyarete geldi; onu liman bölgesindeki bir Meksika deniz ürünleri lokantasında güzel bir akşam yemeğine götürdüm. Polo tişörtü ve haki şortuyla sıradan, ama şık giyinmişti ve teni yanıktı; ben ise haki pantolon, renkli tişört ve sandalet giymiştim. Denizde tekneler vardı ve her şey çok romantikti. Pasifik Okyanusu'na bakan bir otel odası tuttuk ve hafta sonunu beraber geçirdik. Ryan'ı teyzesi ile çölde bıraktığımızdan, kendimizi çok özgür ve mutlu hissediyorduk.

Verandada yemek yerken, asker toplama görevimden mutlu olduğumu, çünkü geleceğimizi beraber şekillendirmemizi sağlayacağını söyleyerek söze başladım. Ardından Kuzey Carolina'ya geri dönmek zorunda olduğumuzu söyledim. Tabii, ortam bozuldu. Şansıma, şimdiden bir Margarita devirmişti. Kendini daha rahat hissetmesi için, mezun olur olmaz ona yepyeni bir Mazda Miata alacağımı söyledim. Kendini daha iyi hissetmeye başladı. Ona arabayı almak için mezun olmayı beklemedim. Pazar günü Wendy'nin kız kardeşine gittik, bütün eşyalarını topladık ve yola çıktık.

Ağustos ayı sonunda okul bitince, Ekim ayına kadar otuz günlük izne çıktım. Ardından Columbia, Güney Carolina'da te-

mel komando eğitimine katıldım. Burası aşırı mesai yapan ve az para alan şizofrenler tarafından çalıştırılan küçük bir acemi er okuludur. Üstçavuş Kitelinger bizi dehşete düşürürdü. Ben öyle kolayca gözü korkan biri değilimdir ama bu adam gerçekten bir bela gibi görünüyordu. Kum sarısı saçlı, bir seksen boyunda ve yüz kilo kadardı. Eski filmlerdeki Gestapoların meymenetsiz bakışlarına sahipti. Bir şeyi vurgularken, göz bebekleri büyür ve birinin üzerinde sabitlenirdi. Deli deli bakardı. Ciddi bir şey söylerken, başını aynı anda "Hayır" anlamında sallar ya da bir yandan gülümseyip, sırıtarak asker toplarken hileye başvurmamamızı söylerdi.

Temel eğitim sırasında en çılgın hikâyeleri dinledim. Çocuklardan biri bir ATM makinesine kızıp, resmi aracını üzerine sürmüştü. Bir diğeri, iyi çalışmadığı için, aracını göle sürmüştü. Bir de hastanenin birine girip, aleti dışarıda hemşireleri kovalayan bir adamın hikâyesini duydum.

* * *

Kuzey Carolina dağları yıl boyunca, özellikle yaprakların kırmızı, turuncu, sarı ve mor renklerde titreşerek düştükleri sonbaharda muhteşem güzelliktedir ama biz bir karavanda yaşamak zorundaydık ve bu Batı Kuzey Carolina'daki asker toplama görevlileri için çok olağan sayılmasına rağmen, hiç sevmemiştim. Ayda dört yüz elli dolar kira ödediğimiz karavan, merkezi ısıtmalı ve klimalı yeni modellerdendi. Oturma odası, muhtemelen ev satışlarından alınmış yetmişlerden kalma eski mobilyaları ile içler acısı bir haldeydi ve komşularımız, sundurmalarında Konfederasyon bayrağı ve bahçelerinde hırpalanmış eski Harley Davidson'ları ile tipik birer *redneck*'ti. Wendy kendini hiç rahat hissetmiyordu.

İşin kötüsü, asker toplama görevine girişim epey cesaret kırıcı başladı. Zamanında uçak tamir işinde çalışmış gözlüklü sıska bir herif, üstüm Topçu Üstçavuş Dalhouse ile konuşmak üzere Asheville'deki askerlik şubesine gittiğimde, "Sözleşmeler yapıp

getirmezsen, buraya sadece etrafta çene çalmak için geldiysen, seni kara listeye alır, canına okurum," dedi. Hemen oracıkta kendi kendime şöyle dedim: "Farklı liderlik stilleri altında çalışacak kadar erkeğim. Bu adam muhtemelen sıkı bir herif izlenimini bırakmak istiyor."

1 Ekim 1999 tarihinde asker toplama görevine başladım. İlk ay içinde herhangi bir sözleşme yapmak zorunda değildim ama bir çocuğun imzalamasını sağladım. Adı Andrew Roland'dı ve Üstçavuş Smith, bu çocuğu 'hoş geldin' hediyesi babında bana bırakmıştı. Buna rağmen, askere alım camiasında itibar kazandım. Gümüş rengi saçlarından dolayı Smith'e "Gümüş Tilki" derdik.

10 Kasım, Deniz Kuvvetleri'nin altı asker toplama bölgesinin her yıl büyük bir olay olan yıllık balo zamanı idi. Deniz piyadeleri, isterlerse bu baloda mavi üniformalarını, madalyalarını, şeritlerini ve kılıçlarını takardı ama ben kendiminkileri hiç takmazdım. Biletlerin fiyatı iki yüz dolardı ve Wendy'nin resmi bir gece kıyafeti giymesi gerekiyordu. Saten havalı, kozmik gri bir gece elbisesi giydi. İnci takıyordu ve saçlarına güzel bir topuz yapmıştı. Muhteşem görünüyordu. Columbia'da güzel bir otelde kalıyorduk ve bize ayrılmış bir balo salonu vardı.

Balo, birahane gibi koyu renk ahşap kaplamaları ve spor kanalı ile tipik bir otel barı olan barda, kokteyl ile başladı. Tabii, tüm deniz piyadeleri kafayı çekiyordu. Asker toplama takımı ile birlikte elimde bir Fidel –Küba purosu– ve bir şişe Glen Ellen Merlot ile barda duruyordum. Wendy, deniz piyadelerinden birinin eşi ile konuşur ve aslında burada olmak istemiyormuş gibi dururken, biz, daha fazla çocuk toplamak için yeni stratejiler üreterek iyi vakit geçiriyorduk. Wendy'ye aldırmıyordum.

Daimi er toplama memurlarının en verimlilerinden biri, her yerde arkasında bir yaltaklanma izi bırakan ve çok geçmeden başçavuşluğa terfi eden, elini attığı her şeyde şanslı bir adam, Üstçavuş Çavuş J., çıktığı kızdan bahsederken, "Tam bir sürtük. Bir golf topunu emerek bahçe hortumundan bile çıkarır," deyince Wendy sert sert bakarak onu azarlamış: "Benim ve diğer ha-

nımefendilerin yanında çok yanlış bir dil kullanıyorsunuz." Çavuş J. alaylı bir gülümseme ile cevap vermiş: "Ben burada hanımefendi göremiyorum." Wendy, "İzninizle," demiş ve öfkeyle oradan ayrılmış. Hemen benim yanıma geldi ve olanları anlattı ama ben onu savdım başımdan: "Rezalet çıkartma. Bunu daha sonra konuşuruz."

Barda bir saat geçirdikten sonra, balo salonuna geçtik. Her yeri ahşap kaplama, Deniz Kuvvetleri'nin kırmızı, altın ve mavi renkleri ve masaların üzerinde küçük bayraklarla gerçekten güzel bir yerdi. Şarap kadehlerinin üzerinde "Deniz Kuvvetleri'nin 224. Yıldönümü kutlu olsun. Columbia, 10 Kasım 1999" yazıyordu. Takımım ve eşleri ile birlikte sekiz kişilik bir masaya oturduk. Sezar salatası, pirzola, karışık sebze ve dondurmadan oluşan yemek, üç saat kadar sürdü ve biz yine piçleri imzalamaya ikna etmek için taktikler hakkında konuşuyorduk. Kadınlar genelde sessizdi. Wendy hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Yemeğin sonunda geleneksel pasta kesme töreni başladı. Pastayı önce en genç deniz piyadesi kesiyor, ardından en yaşlı deniz piyadesi geliyordu. Her ikisi de pastayı keserken, bıçağın ucuna dokunmak zorundaydılar. Pastalarımızı yedikten sonra, Hip Hop'tan Country müziğine kadar değişik türlerde müzikle dans pisti açıldı. Deniz Kuvvetleri'ne girdiğimde dans etmeyi bırakmıştım, çünkü erkekçe olmadığını düşünüyordum. Dans edenlerin çoğu siyahlar ve İspanyol asıllılardı. Neyse, iki şişe şaraptan sonra kafayı bulmuş, yatmaya hazırdım. Wendy'yle yukarı çıktık, soyunduk, seviştik ve uyuduk.

29 Haziran 2000'de Wendy ilk oğlumuz Hunter Kurgan'ı doğurdu. Asker toplama görevim bitmeden çocuk istemediğimi biliyordu ama evliliğimizi kurtarmak adına hamile kalmıştı. Hayatımın en mutlu günü olduğunu söyleyebilirim. Aynı zamanda hayatımın en korkutucu günüydü. Kollarımda bir insanın yüklenebileceği en büyük sorumluluğu taşıyordum. Bu çocuk bundan sonra bana bağımlı olacaktı. O gün büyümek zorunda kaldım ve gençliğimin bir parçasını kaybettiğimi itiraf etmeliyim. Ama umrumda değildi. Bir oğlum vardı. O güne kadar içki iç-

mekten, parti yapmaktan ve başka her neden zevk aldıysam, hiçbiri o gün duyduğum mutlulukla kıyaslanamazdı. Hunter'ın ikinci ismi Kurgan 'İskoçyalı' filminden geliyordu. Kurgan bu filmde kötü bir herifti. Ölümsüzdü ve hiç kimse onu durduramıyordu. Ölümsüzlüğün gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama Hunter'ın filmdeki o karakter gibi güçlü ve güven dolu olmasını istiyordum.

Annem ve üvey babam ilk torunlarını görmek için uçakla Teksas'tan geldiler. Kutlama için dışarı çıkıp, birkaç şişe şarap aldım. Annem benimle sundurmada tek başına konuşmak istediğini söylediğinde, kadehleri masaya bıraktım. Çok öfkeli ve küskündü. Evliliğim hakkında bazı şeyleri anladığı fikrindeydi. Kapıyı kapattığımız anda, sözler sel gibi akmaya başladı.

"Bencil bir domuzsun. Çocuğunun annesine nasıl böyle davranmaya cesaret edersin!"

"Anne, anlamadığın şeyler var," diye cevap verdim sakince.

"Çok iyi anlıyorum ve seni bundan daha iyi yetiştirdiğim çok iyi biliyorum. Herkes seni terk ettikten sonra, yanında sadece ben ve Wendy kalacağız," dedi kararlı bir şekilde.

"Sen ve Wendy yanımda olmadığınız zamanlar bile Deniz Kuvvetleri hep yanımdaydı, anne. Hunter'ın doğum masraflarını bile karşıladılar!" Kızgınlıkla inledim. Sabırlı olmaya çalışıyordum.

"Bundan sonra kendini eşine, ailene ve çocuklarına adamak zorundasın," dedi öfke ile.

Sesimi hafifçe yükselttim."Hayır, anne yanılıyorsun. Benim bağlılığım Tanrı'ya, ülkeme ve Deniz Kuvvetlerine; Deniz Kuvvetleri'ndeki dostlarımdan başka, ne sana, ne Wendy'ye, ne de başkasına ihtiyacım var."

Kapıya doğru yürüdü, bana döndü ve şöyle dedi:

"Pişman olacağın günler de gelecek."

Sinir tepemde, oturdum ve kendi kendime şöyle düşündüm: "Anlaması mümkün değil; o bir sivil; ne olduğunu bilmiyor." Ryan'ın dışında herkesin yatmaya gittiğinden emin olana kadar orada öylece oturdum. Sonra içeri girdim, bir kadeh şarap daha

içtim ve Ryan ile birlikte film seyrettim.

Hunter doğduktan sonra Wendy, ilişkimizi kötü etkileyen doğum sonrası depresyona girdi. Annesi kısa bir süre önce ölmüştü ve eve, Kaliforniya'ya dönmek istiyordu. Ben genelde saat 06.30'da kalkıyordum ama o, bütün gün yatakta kalıyordu. Hunter'ın mamasını hazırlıyor, Wendy'nin ilaçlarını almasına özen gösteriyordum. Hunter, ilk üç ay nefes zorluğu çektiğinden ve bizi gece uyandırdığından genelde çok yorgundum. Bir kâğıt fabrikasının yakınında oturmamız da fenaydı. Gün içerisinde her şey yolunda mı diye eve geliyordum, çünkü Hunter'a bir şey olacağından korkuyordum. Wendy, Hunter'ın altını temizliyor ve mamasını veriyordu ama hayatının kalanı karmakarışıktı. Ne Ryan, ne de benim için yemek yapıyordu ve evde hiçbir şeyi ellemiyordu. Kişisel hijyeni öyle kötü bir hâldeydi ki, onu duşa sokmak zorunda kalıyordum. Çağrı cihazım vardı ve acil bir durumda beni aramasını söylemiştim. Günde beş altı kez arıyordu.

* * *

Evdeki tüm bu keşmekeşe rağmen, görevime yoğunlaşmaya çalışıyordum. Görevim, yaz aylarında, her ay üç kişi, kış aylarındaysa her ay iki kişi toplamaktı.

Çavuş Smith beni kanatlarının altına aldı ve ucuz sigarasını tüttürerek olayları kendine has üslubu ile anlattı: "Hatırlaman gereken tek şey, elindeki kuştur. Yapman gereken tek şey beynini kullanmaktır. Wal-Mart'a* arabayla mı daha hızlı gidersin, yürüyerek mi?" "Arabayla," dedim gülümseyerek. "Doğru, çünkü beynini kullanıyorsun..." Daha sonra da kurnazca ekliyordu: "Bir de hükümet binasının önünde takıl; bu da işe yarar." Buna daha sonra tekrar döneceğim.

Her ay birliğe üç kişi göndermek için her şeyi yapıyordum Karşımdakinin Olimpiyatlara katılmak istediğini biliyorsam, geçen yaz altın madalyayı kazananın Deniz Kuvvetleri'nden oldu-

*Amerika'da, daha çok orta sınıfa hitap eden süpermarket zinciri

ğunu söylüyordum. "Music Box"a takılarak, çocuklara gizlice sokuluyordum. Burada istihbarat topluyordum. Sanırım CD'lere binlerce Dolar yatırdım. Üzerimde sivil kıyafetlerle dükkândaki çocukları gördüğümde, gidip "Hey, burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyordum. Ofisim yakın olduğu için birkaç dakika ayaküstü sohbet ediyordum ve sonunda "Hey çocuklar, haydi ofisime gidip, Deniz Kuvvetleri hakkında biraz daha konuşalım," diyordum.

Bazen tüm bu güce sahip olduğumu göstermek için, çocukların yanına üniformam, şeritlerim ve madalyalarımla gidiyordum. Ayrıca "Tank Balls" adında bir İngiliz Buldog köpeğim vardı; bu ismi ona fil hastalığından mustarip olduğu için vermiştim. Deniz piyadeleri jargonunda bu, yeterince düzüşemediği anlamına geliyordu! Çocuklar ofisime geldiklerinde küçük bir hile yapıyordum. Bir çekmeceyi açıp, içinden bir plastik tüfek almalarını söylüyordum. Tank, çocuğun üzerine atlamak için eğitilmişti ama ısırmadan önce onu durduruyordum. Bunun altında yatan mesaj her zaman aynı idi: "Görüyorsunuz işte, tüm bu güce sahibim. Siz de olabilirsiniz. Ben de bir zamanlar sıradan bir Joe Bilmemkim'dim ama Deniz Kuvvetleri beni demir gibi sert bir adama çevirdi."

Ruhen yeterliliğinden emin olmak için ufaklıkları testten geçirirdim. Silahlı Kuvvetler Mesleki Uygunluk Testi (ASVAB), mekanik kavrayış, İngilizce, Matematik ve sorun çözme testlerinden oluşuyordu. Silahlı kuvvetlere başvuran herkesin bu testten geçmesi gerekiyordu. Deniz Kuvvetleri'ne girmek isteyenler bu testten en az 32 puan almalıydı. 32–49 puan alan bir aday, Deniz Kuvvetleri'ne girmeye uygun ama Deniz Kuvvetleri'nin sunduğu işlerin yaklaşık yüzde altmışını yapamayacak durumda kabul ediliyordu. 50 üzerinde puan alan çocuklar, SAT'ta yaklaşık 1000 puan alırdı. Bazıları ama çok azı 99 puan alıyorlardı ki bu, SAT'ta 1300+ almak anlamına geliyordu. Bu çocukların birçoğu zekiydiler ama dağılmış ailelerden geliyorlardı ve başlarını hep belaya sokuyorlardı.

Fiziksel bakımdan uygunluklarına kanaat getirdikten sonra,

mülâkat yapıyordum ve sahip olmak istedikleri avantajların etiketlerini, vatanseverlik, cesaret, kendine hâkim olma, kendine güven, mesleki gelişim ve mesleki fırsatlar, aidiyet gururu, mali güvence, yükselme, kazanç ve meydan okuma gibi, ulaşmak istedikleri nitelikleri seçmelerini istiyordum. Bu araç, adayın zaaflarını ortaya çıkartmanıza yarar, çünkü açılmasını ve size korkularını ve hayattan ne beklediğini anlatmasını sağlar. Kendine güveni seçene, Deniz Kuvvetleri'nin ona nasıl dağa tırmanacağını, nasıl yürüyeceğini öğreteceğini söylersiniz. "Kendine güveni nasıl sağlayacağını görüyor musun?" diye soruyordum şu Kuzeyli Güneyli işini yaparken, yani her ikimiz de başımızı sallarken. Kendilerini rahat hissettikleri bölgelere girmek ve onların zaafları ile oynamak zorundaydınız.

ASVAB'dan geçemeyenlere "KEDİ IV" diyorduk; daha içeri girerken bunların gen havuzlarını tahmin edebilirdiniz. Bitik duruyorsa ve tütün lekeli çarpık dişleri varsa, KEDİ IV oluyorlardı. Bu, sınıfa ders verirken, Başçavuş Johnson'un bize anlattığı miyavlama oyunuydu. Bunu ayrıca *Supertroopers* filminde de görmüştüm; dolayısıyla oldukça tipik olduğunu düşündüm. Cümlelerimizin ortasında miyavlıyorduk ve onlarla eğleniyorduk, örneğin "Miyav, tamam mı, evlât?" veya "Miyav, beni anlıyor musun, evlât?" Bütün acemi erler gülmekten ölüyorlardı. Adaylar asla onların aptallıklarıyla eğlendiğimizi anlamazdı. Onlarla konuşmak tam bir zaman kaybıydı; bu yüzden mülakatı bütün acemi erleri figüran olarak dâhil eden tamamen komik bir rutin hâline getirmiştik.

Onlara "beyaz çöp" diyorduk ve düşünce biçimlerini öğrenmek için yalnızca birkaç saniye harcıyorduk. Kullandıkları arabanın markası, yaptıkları spor, dereceleri, takıldıkları gruplar bize yardımcı oluyordu. Onları bir kenara atıyorduk. Çavuş Dalhouse acemi er danışmanı idi ve inanın bana, bu adam bir rahibeye bile prezervatif satardı. Ben de ona benziyordum.

Bu maskaralıklardan sonra, 1 Kasım 2000'de takım çavuşu oldum. Bu erken terfiyi asker toplama performansım sayesinde almıştım. Ayrıca on iki toplama ödülü kazandım. 2001 yılı Ocak

ayında Columbia, Güney Carolina askerlik şubesi ve aynı zamanda Asheville askerlik şubesinde ayın asker toplama memuru seçildim. Bana acemi er danışmanı olma fırsatı verildi. Fakat Wendy'ye üç yıl sürecek bu görevden sonra Kaliforniya'ya geri döneceğimize dair söz verdiğim için kabul etmedim.

bölüm 7

öldür öldür öldür

timmy

Benim işim lomboz yağlamak

Asker toplama görevlisi çabuk öğrenmek zorundadır. Asker toplama görevinde kalmak isteyenlerin vicdansız olmaları gereğini çabuk öğrenmiştim.

2000 yılında bir gün, üstçavuşumla birlikte küçük bir lisenin kafeteryasındaydım. Dalhouse hemen yanıma geldi ve heyecanla: "Takım çavuşu; Timmy ile tanışmanı istiyorum." Timmy'ye baktım ve çocuğu gördüm... Zekâ özürlü bir çocuk! Karakteristik yüz hatlarına sahip doksan beş kilo sağlam kas ve zekâ özürlü bir adamın konuşması. Yeni şefime baktım ve kafam karışmış bir şekilde "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim. Çavuş kararlı bir şekilde "Hayır, takım çavuşum, bu çocuğa mülâkat yapacaksın. Ciddi ciddi Deniz Kuvvetleri'ne katılmayı düşünüyor."

Timmy'ye masaya oturmasını söyledim ve avantaj etiketlerini kullanarak ikna turuna başladım. Etiketlere bakarken ve onlara yoğunlaşmışken, çocuğu daha dikkatli inceledim: Tıknaz ve kaslı Timmy mavi bir kot, iş botları ve bir Andrews Lisesi futbol tişörtü giyiyordu. John Steinbeck'in "Fareler ve İnsanlar" romanındaki Lenny karakterini hatırlatıyordu. Her hareketi Deniz Kuvvetleri'ne katılmaya ne kadar hevesli olduğunu gösteriyordu. Birden kafeteryanın steril ortamı üzerime geliverdi; şefime bakmadan önce, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye düşünerek

birkaç saniye boyunca beyaz duvarları seyrettim.

Ardından Deniz Kuvvetleri'ne özgü somut özellikleri temsil eden avantaj etiketlerini içeren satış tezgâhını açtım. Aidiyet gururu, liderlik ve yönetim becerileri, özgüven, kendini yönetme ve kendine güven, cesaret, kendine hâkim olma ve kendine güvenme; mesleki gelişim ve mesleki fırsatlar, meydan okuma ve tüm askerlik hizmetleri tarafından sunulan somut etiketler... Teknik beceriler, fiziksel sağlık, eğitim fırsatları, maddi güvence, yükselme ve sosyal haklar, gezmek ve macera...

"Bu, Deniz Kuvvetleri'nin hedeflerine ulaşmak için sana nasıl yardım edebileceğini gösterecektir. Okey?"

Timmy yüzüme baktı ve hevesle başını salladı. Etiketleri tercih sırasına göre yerleştirdi: Teknik beceriler, aidiyet gururu, cesaret, kendine güven, maddi güvence, yükselme ve sosyal haklar. Seçtiği birinci etiketi elime aldım ve sordum: "Timmy, bu senin için ne anlama geliyor?"

"Kaynak yapmayı öğrenmek ve tecrübe edinmek istiyorum; böylece her zaman iyi ücretli bir işim olabilir," diye cevap verdi Timmy hevesle.

"Nerden geldiğini çok iyi anlıyorum. Bu, ulaşmak için çok güzel bir hedef. Deniz piyadesi sıfatıyla resmi okullara gidip uygulama yaparak, kaynak yapmayı öğrenebileceksin. Pazarlanabilir hâle gelecek ve iyi ücretli bir işe sahip olacaksın. Nasıl?"

"Çok iyi görünüyor," diye cevap verdi Timmy heyecanla, koltuğunun ucunda oturarak.

"Aidiyet gururuna gelince; gireceğin yerin bir kardeşlik takımı veya bizim dediğimiz gibi, bir aile olduğunu bilmelisin; sana her zaman bakacağız."

Timmy çok hoşlanmış gibi görünüyordu. Devam ettim,

"Şimdi, iki tür cesaret vardır: fiziksel ve ruhsal cesaret. Deniz Kuvvetleri, her ikisini de geliştirecektir. Bana fiziksel cesaret için bir örnek verebilir misin?"

"Futbol oynamak fiziksel cesaret ister. Lisede futbol oynadım."

"Evet, futbol hem fiziksel, hem ruhsal cesaret gerektirir. Fut-

bol için fiziksel ve ruhsal cesareti göstermeni kim öğretti sana?"

"Babam ve antrenörüm."

"Deniz Kuvvetleri'nde eğitim kamplarında eğitmenlerimiz vardır ve tıpkı baban gibi, eğitim çavuşun sana fiziksel ve ruhsal cesareti nasıl kazanacağını öğretir."

Timmy, bir beklenti havası içinde her kelimeme dikkat ediyordu.

"Peki, bilinmeyene duyulan korku nedir, bilir misin?"

"Hayır."

"Aslında bilinmeyene duyulan korkuyu biliyorsundur. Yalnızca bugüne kadar kimse sana bu soruyu sormamıştır. Lisedeki ilk gününü düşün. Korkmuş muydun? Dürüst ol, çünkü ben korktuğumu hatırlıyorum. Sırf eğlence adına daha büyük bir çocuk tarafından dövülüp dövülmeyeceğimi bilmiyordum."

"Evet, bağlantıyı kurabiliyorum."

"Engelini öne sürmeyeceğim. Yine de herkesten çok fazla zorluk çektiğini biliyorum ama engelini aşmayı başardığın için birçok kişiden daha fazla özgüven gösterdin."

Timmy gözlerini önüne indirdi; yüzünde bir rahatsızlık ifadesi okudum. Yaşlar biriken gözlerini kaldırdı ve titrek bir sesle konuşmaya başladı.

"Haklısınız çavuş. Gerçekten zor bir hayatım vardı. Bir gün, daha birinci sınıftayken, bazı çocuklar beni malzeme dolabına kapattılar. Bana zulmediyor ve isimler takıyorlardı. O kadar kızmıştım ki, malzeme dolabının kapısını kırdım."

"Timmy, birilerinin seni inciteceğinden artık asla korkman gerekmez. Deniz Kuvvetleri, sana hayatında her türlü engeli aşman için gerekli güveni sağlayacaktır."

Bana minnettarlıkla baktı.

"Bu harika şeylerin gerçekleşmesini sağlamak için bundan sonra atmamız gereken birkaç adım var. Sana önce bir ASVAB testi vereceğim. Daha sonra ön hazırlık evraklarını hazırlayacağım ve Askeri Giriş İşlem Dairesi'nde işleme girebilmen için adını listeye yazacağım. Deniz Kuvvetleri'ne katılmak için resmi evrak işlerini tamamlayacağın yer orası."

Timmy ASVAB testinde 55 puan, yani SAT'a göre 1000'in üzerinde puan aldı. İnanamıyordum; çocuk zekiydi! Onu denemeye tabi tuttum ve "Hayır" demesini umarak, sordum: "Sen, Tim Queen, Amerikan Birleşik Devletleri deniz piyadesi olma mücadelesine başlamaya hazır mısın?"

Sanki Dallas Cowboys futbol takımı için aday gösterilmiş gibi heyecanlanarak, "Evet" dedi.

Oysa elini sıktığımda, kolu sürekli seğiriyordu. Kas bozukluğu veya başka bir ciddi hastalığı var mı diye, çabucak tıbbi sorulara geçtim: "Hiç hastaneye yattın mı?"

"Hayır."

Şaşırmıştım. "Pekâlâ, ortak, derdin ne?"

"Benim mi?"

Biraz sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Evet, neden seğiriyorsun?"

"Bilmem, hep böyleydim ben."

Sabırsızca Çavuş Dalhouse'a baktım. "Eh, ne de olsa canlı bir beden," dedi. İşin gerçeği, o ayın kotasını doldurmak için ona ihtiyacımız vardı. Asker toplama işi Aralık ayında berbattır, çünkü herkes Noel'i düşünür.

Arabada onu beklerken, çavuşuma döndüm ve şöyle dedim: "Doktorlar onu MEPS'ten * geçirmeyecekler. Kendi lanet ipimizi kendimiz çekiyoruz." Çavuş bana güvence vererek: "Merak etme, dostum," dedi.

Timmy kaynak dersleri alıyordu ve Deniz Kuvvetleri'nde kaynakçı olabilirdi ama Çavuş Dalhouse bu fikirden hiç hoşlanmadı; Timmy'yi başkasının işini kaybetmesine neden olacak bir yere yerleştirmek istemiyordu. Onu piyade sınıfına vermemi istedi. Bir gün arabada otururken, konuşmaya başladım: "Timmy, piyade olman konusunda seninle konuşmak istedim. Orada iyi iş çıkartacağını düşünüyorum. Kaynakçı eğitimini tamamlamak üzeresin. Neden deniz Kuvvetleri'nin avantajını kullanıp, başka bir eğitim almayasın?"

"Evet, haklısın," diye cevap verdi.

---

*Tıbbi Kabul İşlemleri Şubesi

"Biliyorum." Kolay olmuştu.

Onu Murphy, Kuzey Carolina'dan alarak, MEPS için Charlotte'a gitmeden önce tüm evrak işlerini tamamladığımız Asheville'e getirdik. Deniz Kuvvetleri propagandası ile dolu, epey meşgul şubede tıbbi geçmişi hakkında tekrar konuşunca, sonunda: "Tamam, dinleyin; bir defasında bir doktora gittim ve o da kafama şu metal elektrotlardan koydu ve kafama bir şey yaptılar," dedi.

Kaşlarımı çatarak, Timmy'nin duyamayacağı bir şekilde: "Çavuş, bu lanet çocuğu oraya gönderemeyiz," dedim.

Çavuşum ise "Takım çavuşu, çık. Evrak işlerini ben tamamlarım," dedi.

Biraz su içmek için odadan ayrıldım; geri geldiğimde bana şöyle dedi: "Bana teşekkür edebilirsin, çünkü sözleşmeni alacaksın."

Sinirim tepemde baktım ve itibarım için endişelenmeye başladım. Şimdi kâğıdın üzerinde benim de adım yazıyordu. Tabii ki Timmy asla başaramayacaktı, o yüzden sadece "Tamam, ama geri geldiğinde beni ara, onu evine geri götüreyim," dedim.

Ertesi gün grip olduğum için evde kalmıştım ki, saat 09.00'da telefon geldi. Çavuşumdu.

"Tebrikler, sözleşmeyi aldın. Evet, lanet Timmy başardı."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum hayretle telefonu odanın diğer ucuna fırlatmadan önce.

Asla inanmayacaksınız: Timmy'ye, biriyle konuşması gerektiğinde elini tutması söylenmişti ve fiziksel testten ellerini tutarak geçmişti. Eğitim kampında yapamayacağından emin olmama rağmen, altı ay sonra onu eğitim kampına gönderdim.

Yanılmadım; Timmy'nin gidişinin ertesi sabahı çavuş aradı. Timmy otobüsten iner inmez eğitim çavuşu onu kenara ayırmıştı, çünkü kolunu sağa sola savurup duruyordu.

Tabii hepsi bu değildi. Ertesi sabah saat 09.00'da bir telefon daha geldi. Sesi duyduğumda neredeyse kalbim duracaktı: "Ben Parris Island Acemi Er Birliği'nden Başçavuş Smith. Tim Queen'in Parris Island'a gelmesine sebep olan olaylar hakkında res-

mi bir inceleme başlatacağımızı haber vermek istedim. Sizinle irtibatta kalacağım."

Tamamen şoktaydım, hani "Lanet! Hapse gireceğim!" gibi. Bütün kapıları kilitledim, ışıkları söndürdüm, panjurları indirdim, oturdum ve çekmecemdeki küçük şişeli şarapları içmeye başladım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz. Telefon bütün gün çaldı ama açmadım. Çaylaklarımıza seyrettirdiğimiz 'Apocalypse Now' veya 'Full Metal Jacket' gibi savaş filmleri izledim.

Saat 18.00'de ayıldım ve telefonu açtım. Neler olduğunu öğrenmek için şefim arıyordu. "Eh, Deniz Kuvvetleri'ndeki kısa kariyerimi düşünüyordum," dedim. Bana şöyle cevap verdi: "Saçmalama dostum. Aptal mısın, nesin? Deniz Kuvvetleri arkanda duracaktır. Asker toplama işinin nasıl yürüdüğünü sanıyorsun?"

Elbette arkamda durdular. İki hafta süren inceleme sırasında, eğitim kampında olan Tim Queen, kaşlarını tıraş etmiş. Bunu neden yaptığını sorduklarında, bunu yapmasını söyleyen bir eğitim çavuşunu rüyasında gördüğünü söylemiş.

Birkaç gün sonra, çavuşum aradı ve diğer asker toplama görevlileriyle birlikte Asheville'deki ofisinde yapılan haftalık toplantıya katılmamı istedi. Oraya gitmek için kırk beş dakika yol yapmam gerekiyordu ve kendimi kurulmuş bir saat gibi hissediyordum. Gerçekten çok kızmıştım, çünkü engelli bir kişiden yararlandığımız hissi içimi kaplamıştı. Saat 08.30 civarıydı ve tüm diğer asker toplama görevlilerinin neşesi yerindeydi.

İçeri girdiğimde herkes bana baktı ve gülerek alkışlamaya başladı. Kendimi saray soytarısı gibi hissediyordum. Dalhouse: "Hey Massey, buraya gel," dedi. Deniz Kuvvetleri'nin websitesini açtı İlk sayfadaki resimlerde kaşlarının bulunması gereken yerde siyaha boyanmış yara bantları, kalın bir kafa ve yüzünde zekâ özürlü bakışı ile Tim Queen, Engelliler Olimpiyatları için seçilmiş bir poster çocuğu gibi bakıyordu. Resmin altında Doğu Er Toplama Komuta Merkezi'nin Tuğgenerali'nin mesajını içeren bir başlık vardı. "Baylar, Tanrı aşkına asker toplarken ne yapıyoruz?" İşte o zaman kendi kendime "Tamam, hapse giriyorum," dedim.

Diğer er toplama memurları hâlâ gülüyorlardı. "Dostum, bu çocuğun bu kadar ileri gidebildiğine inanamıyorum" veya "Onu yağlayıp, lombozdan geçirdiğine inanamıyorum" gibi yorumlar geliyordu.

Savunmaya geçtim. "Hepinizin Tanrı belasını versin. Sizden daha suçlu değilim!"

Çavuş Smith bana güvence vermeye çalıştı: "Endişelenme. Deniz Kuvvetleri arkanda duracaktır. Her şeyi halledecekler. Göreceksin."

Ruhsal işkence ile bir hafta daha geçti; odaklanmakta çok zorlanıyordum. Eve geliyor, kanepeye oturuyor ve ağlamaya başlıyordum. Wendy soruyordu:

"Neyin var?"

"Anlamazsın..." diye cevap veriyordum çaresiz bir sesle lomboz meselesini açıklamaya çalışarak. "Benim işim, çocukların uygun görülüp Deniz Kuvvetleri'ne katılmalarını sağlamak için lombozu yağlamak."

"Yalan söyleme," dedi sakince.

"Yalan söylemezsem, kirayı veya ekmeğimizi ödeyemem ve seni destekleyemem. İşimi kaybederim. Deniz piyadesi olmayı seviyorum," diye cevap verdim umutsuzca.

Bir hafta daha geçtikten sonra, Parris Island'dan, Tim Queen'in hükümeti aldattığını bildiren bir telefon geldi. Tıbbi sorunlarını açıklamayı ihmal etmişti. Tabii ki rahatlamıştım, çünkü bu olay beni her türlü yanlış davranıştan temize çıkartıyordu. Yine de resmi bir soruşturma açıldı, çünkü Tim Queen evine döndükten sonra, eğitim kampında Deniz Kuvvetleri'nin bir parçası olduğunu ve Deniz Kuvvetleri'nin kendisine kampta bulunduğu iki hafta için hiçbir ödeme yapmadığını öne sürmüştü.

Bir şekilde her şeyin üstü örtülmüştü ve ben temize çıkmıştım; masamın üzerinde Senatör Charles Taylor'ın imzalı bir resmi duruyordu: "Başçavuş Massey'e, İyi Dileklerimle."

Komiği, Taylor'ın takım elbisesinin üzerindeki Kongre rozetinin ters durmasıydı.

* * *

Çabucak güvenimi kazandım. İşimi kaybetme ve ailemi geçindirememe korkusu, hevesimi daha fazla kamçılamıştı. Deniz Kuvvetleri, gücü nasıl göstereceğimizi öğretmekle elbette iyi bir iş yapmıştı ve ben, diğer asker toplama görevlilerinin taktiklerini benimseyerek, filmler izleyip Hitler gibi zorbaların mimiklerini inceleyerek, kendi taktiklerimi geliştirdim. Toplumda neyin başarılı olabileceğini anladım ve tezgâhımı toplum değerlerine, ilgilerine ve endişelerine göre ayarladım.

Her gün, çocuklara en iyi ulaşabileceğim devlet okullarına gidiyordum. Elime tüm öğrencilerin isimlerini ve telefon numaralarını içeren bir liste verilmişti; o yüzden 2002 yılında çıkartılan ve federal eğitim fonlarından yararlanan her lisenin birinci sınıf ve son sınıf öğrencilerinin adlarını, adreslerini ve telefon numaralarını yerel askerlik şubelerine bildirmelerini gerektiren Arkada Hiçbir Çocuk Kalmayacak Yasası pek işime yaramadı.

Özellikle bir devlet lisesinde geçirdiğim bir günün hatırası çok canlı: 2001 yılı Mart ayı dolaylarındaydı. Her zamanki gibi, saat 07.30'da ofisime gitmiş, vereceğim ASVAB sunumu dersi için birkaç evrak almış ve mavi üniformamı giyip, resmi aracımla Smoky Mountain Lisesi'ne gitmiştim. "Şu lanet piçleri yakalayacağım" diye düşünüyordum, çünkü takdir edersiniz, insanın aklında tek şey kalıyor: "Kirayı ödemek için bu sözleşmeyi yapmalıyım."

Dolayısıyla en iyi tiyatro becerilerime başvurdum; Tank Balls ile birlikte sınıfa girdim, sırtım dik, gözlerim ileride, madalyalarımı şıngırdatarak, nerdeyse uygun adım yürüyerek, özgüvenle kürsüye ilerledim. Ayakkabılarımın altına her adımda tıkırdayan metal parçalar takmıştım. Kürsüye ulaştığımda üç saniye durakladım, sınıftaki herkesle göz teması kurdum, ufku inceledim ve öğretmene dönerek: "ASVAB sunumunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Sonra konuşmaya başladım. "Rambo'yu hiç seyrettiniz mi?"

Çocuklardan bazıları el kaldırdı.

"İşte, BEN Rambo'yum," diye ekledim kendimden emin ama yüzümde psikoz bakışıyla.

Bazı çocuklar sırıtıyordu. Bu, gücümü göstermem için bir işaretti. Sol tarafımdaki sırada sıska kahverengi saçlı bir çocuğu seçtim ve yanına yaklaştım. Tank beni takip ediyordu ve ona tehdit edercesine bakıyordu. Tank ve ben daima eşzamanlı hareket ederdik. Çocuğun iki adım ötesinde durdum ve eğildim. Sınıfta herkes sessizdi ve madalyalarımın şakırdadığını duyabiliyordu.

Acımasız bir sesle, eğitim kampında eğitmenlerimizin yaptığı gibi, işaret parmağımı başparmağıma bastırarak, "Demek sizi eğlendirmek için buradayım? Ben sizin palyaçonuz muyum?" diye sordum.

Sıska çocuk dehşet içinde kıpkırmızı kesildi. Kekeleyerek, "Hayır, efendim," dedi.

Diğer çocuklar güldüler ve "Hey, suratın kızardı," dediler. Zaferle, "Eh, teslim oldun işte, piç. Artık benimsin," diye düşündüm.

Kısa kahverengi kıvırcık saçlı, oldukça kapalı giyinmiş çok zayıf bir kadın olan öğretmen, açıkça çok eğleniyordu.

Sonra derse başladım: "Benim adım Takım çavuşu Massey. Fletcher, Kuzey Carolina'da doğdum. Eğitim kampından 1992 yılında mezun oldum ve o tarihten beri Deniz Kuvvetleri'ndeyim. Deniz piyadesi asker toplama görevlileri hakkında ne duydunuz, bilmiyorum; söyleyeceğim tek şey, Deniz Kuvvetleri'ne girip girmemeniz umurumda değil." Duraksadım ve her birine hükmedici bir bakış fırlattım. Dikkatlerini çekmiştim.

"Dışarıda itin iti ısırdığı bir dünya var. Bu kurumdan ayrıldığınızda tek başınıza kalacaksınız ve hayatta başarılı olabilmek için bazı somut nitelikler gerekiyor."

Yine birkaç saniye duraksadım.

"Ben başarılı olacağımı biliyorum, çünkü bunu kanıtladım ama kendim hakkımda konuşmak için bulunmuyorum burada. Size yardım etmek için buradayım. Olaya şu gözle bir bakın: Bir ev, öz disiplin, kendi kendini yönetme, cesaret, kendine hâkim olma, onur, vefa ve azim temelleri üzerine kurulur."

Tekrar duraksadım.

"Kaçınız vefanın anlamını biliyor?"

Bir çocuk cevap verdi: "Birine karşı vefa. Sadakat."

"Aynen öyle. Evinin temellerini kurmaya başladı bile," diye cevap verdim. "Bahsettiğim somut özelliklerden hangisine ihtiyaç duyduğunuzu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Başka bir çocuk cevap verdi: "Özgüven."

"Deniz Kuvvetleri size özgüven kazandırabilir. Emekli olduktan sonra, bir konakta mı, iki yatak odalı bir evde mi, yoksa karavanda mı yaşamak istersiniz? Deniz Kuvvetleri'nin somut avantajlarından yararlandığınız takdirde, hayatınızı bir konağa çevirebileceğinizi garanti ederim."

Tekrar durdum ve çocuklardan her biriyle göz teması kurdum.

"Bayanlar ve baylar, size sunduğum şu: Hayatınızın temeli. Deniz Kuvvetleri'nde ister dört yıl, ister yirmi dört yıl kalın; kazanacağınız somut özellikler hayatınız boyunca sizinle olacak ve başarınızı sağlayacaktır."

Çocuklar, ben yürürken gözlerini benden ayırmayarak, istekle baktılar.

Daha sonra şöyle dedim: "Deniz Kuvvetleri hakkında daha fazla bilgi almak istiyorsanız, size kartvizitimi bırakıyorum; çünkü bir asker toplama görevlisiyle konuşmanın klâs görünmediğini biliyorum."

Çocuklara ve öğretmene, "Hoşça kalın," dedikten sonra, sınıftan çıktım.

Çocuklardan biri, ertesi gün telefon etti. Adı Travis Painter'dı ve 17 yaşındaydı. Çok güzel ve gururlu bir Güneyli dilber olan, ancak fabrikası kapandığı için işini kaybeden annesi onu tek başına büyütmüştü.

bölüm 8

öldür öldür öldür

gözler faltaşı

Ya yut, ya kariyeri unut!

İşin baskısı kendini göstermeye başladı ve sözleşme sayılarım azaldı. Normalde ilk üç hafta çalışmam ve dördüncü hafta dinlenmem gerekiyordu. Hâlbuki işler böyle yürümüyordu. Evden her sabah saat 07.30'da çıkıyordum ve Cumartesi-Pazar sabahları da çalışmanın yanı sıra, akşam saat 23.00'ten önce eve gelemiyordum. Ailemle iyi vakit geçiremiyordum.

Her gün satış ve yenileme belgelerini doldurmak ve saat 09.00 ile 21.00 arasında yapacaklarım için bir zaman çizelgesi hazırlamak zorundaydım. Her gün üç yeni görüşme yazmak zorundaydım. Bunları görevli astsubaya faksla gönderip ofisten çıkmadan önce beni telefonla aramasını beklemek zorundaydım. Bir sözleşme imzalatmayı başarmışsam, genelde saat 19.00'da gitmeme izin verirdi. Onun dışında saat 21.00'den önce asla çıkamazdım.

Wendy çok mutsuzdu ve hâlâ doğum sonrası depresyondaydı. Ben de panik ataklar yaşamaya başlamıştım ve sakinleştiriciler almak zorunda kaldım.

Haziran 2001'de Kuzey ve Güney Carolina'daki tüm asker toplama görevlilerinin katıldığı, Columbia'da Ramada Oteli'nde düzenlenen aylık 'Yuhalama' toplantısına katıldım. Buna "Küçük Düşürme" toplantısı diyorduk, çünkü kotalarını dolduramayanlar herkesin önünde utandırılıyor ya da yuhalanıyordu.

Asker toplama görevlilerinin toplantısı 14.00'e kadar sürdü. Asker toplama eğitmeni Çavuş Hooker, devlet liselerini nasıl hedefleyeceğimizi açıklıyor; yeterince verimli çalışamayanları aşağılamak için isimlerini okuyordu. Aniden uzun boylu, koyu ciltli karizmatik bir Afro-Amerikan görevli ayağa kalkarak, "Bunların hepsi saçmalık! Tüm bu yalanlardan, dalaverelerden ve aşağılamalardan bıktım usandım," diye bağırdı ve dışarı çıktı. Hooker arkasından bağırdı: "Buraya gel, denizci!" Ama adam sadece "Cehennem ol. Hayır!" diye cevap verdi. Bu olay beni rahatsız etti ama aynı zamanda başka asker toplama görevlilerinin de benim gibi düşündüklerini fark etmemi sağladı. Ayrıca kendimi daha güçlü hissetmemi de sağladı.

Asker toplama görevlisinin bu öfke çıkışından sonra, Çavuş Dalhouse, Başçavuş Risvold'un benimle konuşmak istediğini söyledi. Bana ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. Başçavuş, on sekiz yaşına bastığından beri Deniz Kuvvetleri'ndeydi ve Deniz Kuvvetleri'ni kendinden bile fazla seviyordu. Uzun yüzü, kıvrık burnu ve avcı bakışları ile bana bir şahini hatırlatıyordu. Onu, ölü bir asker toplama görevlisinin cesedinden kalanları toplarken hayal ediyordum ve haklıydım.

Seksenli yılların stilinde inşa edilmiş, çeşitli art deco izleri taşıyan prefabrik beyaz çimento otelin önünde beni bekliyordu. Güneşli, sıcak ve nemli bir gündü ve sırtımdan ter damlıyordu. Başçavuş, başı aşağıda bir ileri bir geri yürüyordu.

"Nasılsınız, başçavuşum?" diye sordum cana yakın bir sesle.

Bana gülümsedi ve Çavuş Dalhouse'a baktı: "Sana ihtiyacım yok, çavuş. Takım çavuşuyla konuşacağım."

Dalhouse "Emredersiniz, Başçavuşum," dedi ve hızla uzaklaştı.

"Evet, Takım çavuşu, sorun ne?" diye sordu başçavuş aniden, epey sempatik bir bakışla.

Ona Wendy hakkındaki gerçeği anlatmaya karar verdim.

"Eşim çok zor günler geçiriyor. Doğum sonrası depresyon teşhisi konuldu ve şu anda sakinleştirici alıyor. Doktor, belirli bir zaman içerisinde etrafında bulunursam, daha iyi olacağını söylüyor. Hatta asker toplama görevinden ayrılmamın daha fayda

edeceğini belirtiyor."

Cevap vermeden önce bana birkaç saniye baktı.

"Durumu anlıyorum ve sana anlayış gösteriyorum. Ama seni başka yere yerleştiremem, çünkü bunu yaparsam, benden aynı şeyi yapmamı isteyecek en az yirmi kişi daha çıkar."

Afalladım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Yanlış mı anlamıştı acaba?

"Bakın, asker toplama görevinden ayrılmaya çalışmıyorum. Sadece ailemle ilgilenmek istiyorum. Hâlâ asker toplama görevlisi ve verimli olmak istiyorum ama şu anda bu çok zor. O yüzden belki MEPS'ye geçmemin iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Başçavuş Risvold doğrudan gözlerime baktı ve sesi sertleşti. Sabırsızlanmaya başlıyordu.

"Ne yazık ki, MEPS'te boş yerim yok. Deniz Kuvvetleri koca bir darphanedir. Seni çiğner ve işin bittiğinde tükürüp atar. Bunu kaldıramıyorsan, belki kaydını yenilememelisin."

Sarsılmıştım, konuşamıyordum.

"Bana soracağın başka bir şey var mı?"

"Hayır, Başçavuş. Bütün sorularıma yeterince cevap verdiniz."

"İyi. Başka bir derdin çıkarsa, Dalhouse sana memnuniyetle yardım eder. Artık işe dönmek zorundayım. Sen de Asheville'e dön ve gelecek ay için üç çocuk daha bul."

Sanki biri kalbimi söküp çıkartmıştı; Deniz Kuvvetleri hayrına kurban edilmişim gibi hissediyordum.

* * *

Kötü ekonomik koşullar, askere yazılmayı daha da kolaylaştırır, çünkü ordu, alt sınıflardan kurtulmak için çırpınan fakir çocuklar için en iyi seçenek olarak sunulur. Ancak, her ay iki veya üç kişiyi kaydettirmek zorunda olan asker toplama görevlileri için bu, ciddi bir çelişkidir çünkü fakirlik genelde yüksek suç oranlarını ve akut tıbbi sorunları besler. Bu yüzden görevin üstesinden gelmek, yalnızca hayali bir yaşam stilini satmak, askerlik mesleği uzmanlığı veya savaşa gitmemek gibi konular hak-

kında yalan söylemekten çok daha ciddi dalavereleri de kapsar.

Asker toplama görevlileri, çocuklara yalan söylemelerini tembih ederek, uyuşturucu ve tıbbi geçmiş konularının üstesinden nasıl gelebileceklerini çabuk öğrenirler. Sohbetimiz başlarken, çocuklara her zaman şöyle derdim: "Deniz Kuvvetleri yaptıklarınızın izini süremez. Ne söylerseniz, odur."

Bir çocuk bana Ecstasy aldığını söylediğinde, yaptığımız tipik sohbet şöyle idi: "Dinle, evlât, Ecstasy olduğundan emin misin? Belki de Excedrin'di." Tabii ki bu arada başımı 'Evet' anlamında sallardım. "Şey, o kadar emin değilim." "Yani bana Excedrin olduğunu mu söylüyorsun?" Başımı 'Evet' anlamında sallamaya devam ederdim. "Evet, Excedrin'di."

Çocuk sakinleştirici kullanıyorsa, onunla konuşmuyordum. Sadece "Bunu kullandığın sürece, silahlı kuvvetlere girme şansın çok zayıf," diyordum. Çocuk bana bilmem gerekmeyen bir şeyi anlattığında ise topu Kara Kuvvetleri veya Donanma asker toplama görevlilerine atıyordum ve çocuğu onlara gönderiyordum. Donanma ve Kara Kuvvetleri önüme bu şekilde belki on–on beş kemik atmıştı ve kendimi onlara borçlu hissediyordum. Standartları Deniz Kuvvetleri ile aynıdır; ama çocuk bu şekilde ağzını sıkı tutmasını öğreniyordu. Hava Kuvvetleri böyle sakat işler yapmaz, çünkü onlara başvuru yoğundur.

Çocuğun eroin veya kokain aldığını düşünüyorsam, bunu bilmek istemiyordum. İş ona kalıyordu. Böyle bir durumda: "Ağır uyuşturucular kullandıysan, Deniz Kuvvetleri'ne giremezsin," diyordum. Böylece çocuk mesajı alır ve bana uyuşturucularla ilgili geçmişini anlatmamanın daha iyi olacağını anlardı.

Bir defasında beş kez kokain çekmiş bir çocuk vardı. Çavuşum, deniz piyadelerinin kullandıkları tipik kodlanmış dilde şöyle dedi: "Git onunla konuş. Kaç kez aldığından emin olsun." Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: "Bir sefere indir." Ben de çocuğa gittim ve sordum: "Beş kez olduğundan emin misin?" Çocuk anladı ve "Belki de yalnızca bir kez kullanmışımdır," dedi.

Bir partide sarhoşken bir kez kokain çekmek büyük bir olay değildir ama birkaç kez kokain çekmek sorundur; çünkü deniz

piyadesi ilk görevinde yine kokain çekerse ve ardından teste tabi tutulursa, avukat: "Eğilimi olduğunu biliyordunuz," diyebilir.

* * *

Tim Cribbs Ekim 2001'de bir sabah kapımı çaldı. Bana Dave Matthews'u hatırlatan gergin bir yapıya sahip, sıska, koyu renk saçlı 23 yaşında bir gençti.

"Ne vardı?"

Gergin bir halde, bana terhis kâğıtlarını ve alabileceğiniz en iyi kod olan RE1 Alpha kayıt kodunu gösteren belgeleri teslim ederken gergin bir sesle, "İki yıl önce deniz piyadesi çavuşu rütbesiyle onurla terhis oldum ve tekrar geri dönmek istiyorum," dedi.

Gerçek olamayacak kadar iyi derken, belgelere birkaç saniye baktım.

"Herhangi bir tıbbi sorun mu vardı?" diye sordum şüpheyle.

"Yoktu."

"Herhangi bir uyuşturucu?"

"Hiçbir şey."

"Seni hemen şimdi idrar muayenesi için MEPS'e göndersem, testi geçer misin?"

"Evet."

"Ayrıldığından beri herhangi bir suça karıştın mı?"

"Şey, evet... Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra, Western Carolina Üniversitesi'ne gittim, ama başaramadım. Barmenlik yapmaya başladım ve kendimi partilere ve içkiye falan fazla kaptırdım. Bir gece polisler beni aldılar ve alkol oranımı ölçtüler. Sabıkam var ve denetsiz gözetim altındayım ama gerçekten geri dönmek istiyorum," dedi, çabuk çabuk konuşarak.

Bunu asla başaramayacağını düşünüyordum ama o, daha güvenle devam etti.

"Denetsiz gözetimi kaldırmaları için bölge savcısı ile görüşecek bir avukat buldum."

"Ne kadar sürecekmiş?"

"Avukatım bir ay içinde biteceğini söylüyor."

Yüzümdeki ifadenin aniden değiştiğinden eminim. Kemik gören bir köpek gibi hissettim. Tim ayağa kalkıp etrafta dolanmaya başladı. Biraz tuhaf olduğunu düşündüm ama bunu kişiliğine verdim.

"Avukatından bir yazı getirir, seni MEPS'e gönderelim. Bir ay süreceğinden emin misin?"

"Evet, avukatım emin."

Haklı çıktı. Sadece bir ay sürmüştü. Sohbet etmek için haftada iki veya üç kez ofise geliyordu. Açıkçası, avukatıyla işim olsun istemiyordum, o yüzden onu hiç aramadım. Bir gün, Kasım ayı başlarında, Tim zafer edasıyla avukatından elinde denetsiz gözetiminin kaldırıldığını belirten bir belge ile geldi. Hemen sabıka kaydını incelemek için Sylva mahkemesine gittim ama önce üç uzun saplı kırmızı gül ve bir kutu bisküvi almak için yolumun üzerinde bir dükkâna uğradım. Yeni mahkeme binasının önündeki park yerine arabamı bıraktığımda saat 15.00 civarı idi. Harika bir gündü ve bu ay için üçüncü sözleşmemi yaptığımı düşünerek sevinçten uçuyordum.

Pek saygın üç Hıristiyan hanımın çalıştığı kalem odasına girdiğimde, neşeyle takılmaya başladılar: "İşte geliyor! Bizim denizci gene geldi! Şimdi ne istiyorsun? Yoksa bize yağ çekmeye mi çalışıyorsun?"

"Biliyorsun, yeni bir koca bulmak zorundayım. Benimki bana hiç çiçek getirmez," dedi daha yaşlı olanı şakayla.

"Bana teklifte mi bulunuyorsun?" diye sordum şaka yaparak.

"Tabii ki," diye cevap verdi hafifçe kızararak.

Hepsi tezgâhın önüne geldiler ve hediyelerini verdim.

"Benim çikolataya ihtiyacım yok. Kilo vermeye çalışıyorum," dedi gözleri parlayan kumral.

"Hayır, Hayır. İyi görünüyorsun," diye cevapladım.

"Daha iyi gözlük almalısın kendine," dedi gururu okşanmış pozlarda.

"Hanımlar, bugün yalnızca bir sabıka kaydı için geldim. Hakkımda bu kadar kötü konuştuğunuz için kalbim kırıldı. Bense

hepinizi seviyorum," dedim ağırbaşlılıkla.

"Tabii, tabii," diye cevap verdiler gülerek.

Hanımlar marihuana bulundurmak, alenen sarhoşluk, soygun, uyuşturucu bulundurmak, hız yapmak, hırsızlık ve tecavüz gibi suçların azaltılıp azaltılamayacağı veya kaldırılıp kaldırılamayacağını sormama alışıktılar; şaşırmaları çok doğaldı. Önce onların yanına gidip, bu suçların azaltılıp azaltılamayacağını sorardım. Onlar da, genelde söz konusu çocuk orduya katılacaksa dava açmamayı kabul eden Bölge Savcısı ile görüşürlerdi. Bölge Savcısı'na nadiren şahsen gitmek zorunda kalıyordum. Kızlar benim kirli işlerimi yapıyorlardı. Orduya katılmak, bu çocuklar için suçlarından kurtulmanın tek yolu idi. Deniz Kuvvetleri'nin bağımlısı oluyorlardı ve sanki Deniz Kuvvetleri de onlara sahip oluyordu. Askere aldığım yetmiş dört çocuktan yaklaşık kırkı denetsiz gözetim altındaydı ve yirmisinin kötü davranış kaydı bulunuyordu. Onunun ise uyuşturucu veya tıbbi sorunları vardı.

Kumrala formu verdim ve yüzüksüz parmağıma baktığını fark ettim. Bilgileri bilgisayara girerken çapkın çapkın sırıtıyordu.

"Bizden başkalarına da gül verebilmen için hayatında güzel bir kız olmalı," dedi.

"Hayır, sadece siz varsınız."

Birkaç dakika sonra zafer edasıyla bankoya geri geldi. "Temiz. Bütün suçları kaldırılmış."

Harikaydı.

"Teşekkür ederim, hanımlar. Hepinize iyi günler," dedim büyük bir gülümsemeyle.

Tim, ertesi gün ofisime geldi. Onu arabayla Asheville'e götürdüm ve evrak işlerini tamamlayarak, Charlotte'daki MEPS'e giden arabaya bindirerek, ağzını sıkı tutmasını tavsiye ettim. Ertesi sabah Üstçavuş Hill'den bir telefon aldım. "Tebrikler, şeytan it. Cribbs başardı."

"Teşekkür ederim. Başaracağını düşünmemiştim," diye cevap verdim, rahatlamış bir şekilde içimi çekerek.

Tim, beni iki hafta sonra ziyaret etti. Çok kederli görünüyordu. Bir şeylerin yanlış gittiği belliydi.

"Sanki dokunsam ağlayacak gibisin," dedim.

Kanepeye oturdu ve yıkıldı.

"Florida'dan şimdi geldim. Bazı ailevi sorunlarım var."

"O kadar kötü mü bu ailevi sorunlar?" diye sordum.

"Uyuşturucu bağımlılığıyla beraber, evet. Size bunu söylemekten nefret ediyorum, çavuşum ama kokain bağımlısıyım."

Bunu duymak istemiyordum. İşaret parmaklarımı kulaklarıma tıkadım ve sesini bastırdım. "La, la, la. Seni dinlemek istemiyorum. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun?"

Önce biraz tereddüt etti, ama sonra durumu anlayıp, şöyle deyiverdi:

"Evet, bu iyi bir fikir olabilir."

Zaten ince buzun üstündeydim. Deniz Kuvvetleri'nin beni kara listeye almak için bu yeni malzemeyi kullanabileceğinden endişe ediyordum. Başaramayan başka on çocuk yüzünden zaten endişeliydim ve bu çocuğun başının çaresine bakmak durumunda kaldığını anlamasını istiyordum. Bir yıl sonra, hâlâ kovulmadığını öğrendim. Bu durumun, helc savaş zamanı, çok tuhaf olduğunu düşündüm.

bölüm 9

öldür öldür öldür
dövüş kulübü

Git, Hava Kuvvetlerine katıl!

Ekim 2001'de yaşam kalitesi hakkında bir mektup yazmamızı istediler. Wendy, çalışma saatlerimden bıkıp usanmıştı. Komutana şöyle bir şikâyet mektubu yazdı:

6. Deniz Kuvvetleri Bölge Komutanı Binbaşı Bakley G. C.
Başçavuş Risvold L. B.
Gönderen: Wendy Massey, Deniz Piyadesi Eşi

Nereden başlayacağımı sahiden bilmiyorum ama benim ve eşimin içinde bulunduğu durum karşısında, çok zor da gelse, olumsuz yönlerine çok fazla vurgu yapmadan sadede gelmeye çalışacağım. Bu mektubun Deniz Kuvvetleri'nin ailevi sorunları ele alma şeklini olumlu bir biçimde değiştireceğini ve gelecek için düzeltilmeye yönelik değişiklikler yaratacağını samimiyetle umuyorum.

Eşim ve ben 1999 yılının Ekim ayında asker toplama camiasına girdik. Eşim asker toplama görevlisi olacağı için gerçekten çok heyecanlıydı. Deniz Kuvvetleri'nde olumlu bir değişiklik yapabileceğini ve ailesine daha güvenli bir gelecek sağlayabileceğini hissediyordu. Eşim, asker toplama görevine gönüllü yazılmıştı. Bu göreve seçilerek gelmedi ve ne Deniz Kuvvetleri'ne ilgisini kaybetti, ne de geçmiş yıllarda gördüğüm birçok deniz piyadesi gibi, taahhüdünden kaçmaya

çalıştı. Bu görevden kurtulmak için maddi durumları hakkında yalan söyleyen pek çok deniz piyadesi gördüm; hatta sırf bu göreve seçildikleri için Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmak gibi bir fedakârlıkta bulunan deniz piyadelerine tanık oldum. Asker toplama görevinde bulunan deniz piyadelerinin eşlerinden aldığım olumsuz bilgilerden dolayı başlangıçta eşimin bu göreve gelmesine endişelenmiştim. Ama eşim, destek ve sevgiyle bana sürekli bunun kariyer yapmak için bir adım olduğuna ve sonunda kazançlı çıkacağımıza dair güvence veriyordu. Bunları baştan hatırlatarak, başlamak istiyorum.

Bir asker toplama görevlisi eşi olmanın anlamını ilk, Kasım 1999'daki Deniz Kuvvetleri balosunda anladım. Eşim ve ben, Batı Kuzey Carolina'dan taşınırken yaptığımız taşınma masraflarından dolayı beş parasızdık ve ev eşyalarının peşinatı, ev ve gıda gibi temel ihtiyaçlar için para bulmak zorundaydık. Eşim, oğlum ve henüz doğmamış oğlumuz, hâlâ arabayla önünden geçtiğimizde dehşetle baktığımız dökük bir motelde yaşamak zorundaydık. Bir şekilde akrabalarımın da yardımıyla balo için gerekli üç yüz doları bulduk. Bu sevinçli olayı deniz piyadeleri ve eşleri ile kutlamak için can atıyorduk. Oysa iyi vakit geçirmek yerine, özellikle yüksek rütbeli bir deniz subayının akşam yemeğinde içerek kendini nasıl rezil ettiğine tanık olmak zorunda kaldım. Sanki bu da yetmiyormuş gibi, aynı deniz subayı, yanımızda küçük oğlum bulunduğu ve kullandığı kaba sözlerin etrafındaki ortama uygun olmadığı için biraz sakinleşmesini rica ettiğimde, terbiyesiz bir yorumda bulundu. Sanki umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama yine de biraz olsun umursuyormuş ki ertesi sabah oğlumla sohbet etmeye çalıştı. Ama ben ondan uzak durmasını söyledim. Bu olaya müdahale etmesi için eşimle konuştum ama eşim bana bu adamın asker toplama işinde geleceğini elinde tuttuğunu ve olay yaratmamamı söyledi. Ben hep deniz piyadelerinin örnek gösterilecek mükemmel beyefendiler olduğunu düşünüyordum. Bu olayda hiç böyle değildi. Bu olayı asla unutmayacağım ama o komutandan herhangi bir özür beklemiyorum, çünkü beyefendilik anlamında hiçbir

erdeminin olmadığını hissediyorum. Gelelim diğer konuya.

Eşime verdiğiniz çalışma saatlerinden dolayı da kalbim oldukça kırık. Asker toplama görevinden dolayı ailenin ikinci plana düşmesi adil değil. Eşim bana barış zamanlarında bunun mücadele etmeye en yakın şey olduğunu söylüyor. Buna katılmıyorum. Bu bir mücadele değildir. Bu bir iştir. Onun işi, bir örgüt için, hem de sınırlamalarını, hiç kimsenin askere yazılmasına uygun olmayacak kadar yüksek tutan bir örgüt için çalışacak genç erkekleri ve kadınları bulmaktır. Ama eşim bana şu herkesin sığdırılması gereken lomboz teorisini açıklamaya çalışmaktadır. Eşimin eve gelip, kolunu kıran ve Deniz Kuvvetleri'ne girmeye çalışan bir çocuk için endişelenerek, dışarıda öylece oturduğunu gördüm. Bunları okurken nasıl hissediyorsunuz bilmiyorum ama aynı dönemde astım nöbetleri geçiren yeni doğmuş bebeği için endişe etmek yerine on yedi yaşında bir çocuk için endişelenmek doğru bir şey değil. Eşim sanki oğlunu umursamıyormuş gibi bir izlenim bırakmaya çalışmıyorum ama üzerine yüklenen başarı baskısı, beni ve bu aileyi kahrediyor. Eşim haftanın altı günü sabah 07.30'da evden çıkıyor; akşam 21.00'den önce eve gelmiyor ve sonra da Pazar günleri tam aile olarak birlikte zaman geçirmemiz gerekirken, gelecekte deniz piyadesi olacak çocukları eğitim kampına göndermek için gitmek zorunda kalıyor. Eşim ayrıca ayda bir kez, tüm masraflarını önce kendi cebinden ödediği yeni sözleşmeler bulmak için şehir dışına çıkmak zorunda ve kimi zaman dört gün eve gelemiyor. Sırası gelmişken, mali durumlardan da bahsedelim. Eşimin konuştuğu birçok çocuğun, ücreti harika olduğu için askere yazılmaya can atmasını bekliyorsunuz. İyi öyleyse, bu çocukları ağırlamak için verdiğiniz cep harçlığının yeterli olmadığını söylemek için buradayım. Fazlasıyla maddiyatçı bir toplumda yaşıyoruz. Bu çocuklar, hükümet için çalışan birinin birçok oyuncağı ve güzel bir evi olmasını bekliyor; geniş iki yatak odalı bir karavanı değil. Emekli zengin insanların yaşadığı turistik bir bölgede oturuyoruz. Eşime çöpçü kadar maaş öderken, kendini idare etmesini nasıl bekliyorsunuz? Bu problemin nasıl çözülebileceğini soruyorsanız, bilmiyorum. Sadece anne-

min ve babamın parası olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum.

Hazır paradan konuşurken, Deniz Kuvvetleri'nin avantajları, özellikle sağlık hizmetlerine yönelik avantajları hakkında da konuşalım. Emeklilikte ne olacağını henüz bilmiyorum ama bir karavan edinmek için yeterli olacağına eminim. Daha önce belirttiğim gibi, iki çocuğumuz var. Biri, asker toplama görevi sırasında dünyaya geldi. Hamileyken, Tricare sağlık sigortasını kabul edecek tıbbi kurumları bulmakta çok zorluk çektim. Bu harika sigorta şirketini aradığımda, gidip görebileceğim doktorların uzun bir listesini verdiler. Randevu almak için bu doktorların muayenehanelerini aramaya başladığımda, artık Tricare sağlık sigortasını kabul etmediklerini, çünkü Medicare sağlık sigortasından daha az ödediklerini söylediler. Resmen, beni kabul edecek bir doktorun merhametine kalmıştım. Doktorumu, karşısında kendimi rahat hissedip hissetmediğime bakmaksızın, seçme şansım yoktu. Yutmak zorunda kaldım. Bu bir mücadele görevi, öyle mi? Bunu da hallettiğimize göre, şimdi doktor faturalarından, gecenin bir saatinde Tricare faturayı henüz ödemediği için paralarını istediklerini söyleyen aşağılayıcı mesajlarla dolu telefonlardan ve işi halletmeye çalışırken, Tricare ile telefonda saatlerce yapılan görüşmeler ve sonunda çekin ya postada olduğunu ya da altı ay önce gittiğiniz doktorun muayenehanesinden henüz böyle bir faturanın gelmediğini bildirmelerinden bahsedelim. Bu sorun için herhangi bir cevabım yok. Sizin bir cevabınız varsa, lütfen bana da bildirin, çünkü ben bu sistemi boş yere kullandım.

Hepsi bu kadar değilse de, nihayetinde şu anda hakkında isteksizce konuştuğum tıbbi sorunum, eşim ve benim için yaptığınız bok pastasının süsüdür. Oğlum dünyaya geldikten sonra, kendimi kötü hissediyordum. Doktorlar, hamilelik sırasında vücudumdaki değişikliklerden ve kimyasal dengesizliklerden dolayı bunun normal olduğunu söylediler. Ben buna inanmadım. Daha önce de bir hamilelik geçirmiştim ve hiç böyle hissetmemiştim. Başka bir şey olduğunu biliyordum ve böylece bir kez daha Tricare'in merhametine kendimi terk ederek, büyük bir depresyon geçirdiğimi söyleyen bir doktor buldum. Şu anda te-

davisi altında bulunduğum doktor, bana hamilelik sonrası depresyon değil, tedavi ve ilaçla tedavi edilebilir klinik depresyon teşhisi koydu. Eşim, hastalığımdan dolayı çok çekti ve çaresiz, kendisini yerleştirdiğiniz çok stresli işe devam etmeye çalıştı. Kendimi güvende hissetme yoksunluğunun üstesinden gelemediğim için, eşimin iş performansı da zarar gördü. Verimsizliğinden dolayı üstlerinin öfkesini hep hissetti ama yoluna devam etti. Sadakatini ve kararlılığını takdir ediyorum. Hastalığım hakkında tıbbi belgeler getirmesini istediler, getirdi. Daha sonra benim iyileşmem ve tedavime devam edebilmem için şu andaki konumundan alınıp, Donanma'ya geri gönderilmesinin ihtimal dâhilinde olduğunu söylediler. Eşim önce çok isteksizdi ama gelecekteki terfilerini tehlikeye atabileceğini bilmeden bunu sonuna kadar götürmeye karar verdi. Bundan sonra olanlar tam bir olaylar kargaşası idi. Eşime komutanlığa çıkması emredildi ve ona, bu olay onu savaş görevine uygunsuz hâle getirdiği için, Deniz Kuvvetleri'ndeki kariyerinin sonu olabileceğini açıklandı. Eşim piyadedir ve Deniz Kuvvetleri için bir varlık yerine bir yükümlülük hâline geldiği için, birliği ile dağıtımının yapılamayacağı söylendi. Komutanlığın anlamadığı, evimi özlememin depresyonumda büyük bir etken olduğuydu. Biliyorum, bir denizci çantası ile teslim edilmemiştim ama insanlar evlenir ve sorunlar yaşar. Güvence eksikliğim bundan kaynaklanıyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin bu kısmında hiç akrabalarım yoktu ve annem beni her zamankinden daha fazla ev özlemi ile geride bırakarak, çok yakın zamanda vefat etmişi. Son altı yıldır memleketim Kaliforniya'da yaşamadık. Ayrıca, kısa bir süre önce büyükannemin ve büyükbabamın da sorunlarla karşılaştığına dair bilgiler aldım. Genelkurmay, ya bunu yutmamızı ya da kariyerimizi kaybetmemizi ve sözleşmeli bir iş bulmamızı söyledi. Tüm bunları benim için üzülmeniz adına değil, Deniz Kuvvetleri'nin deniz piyadelerine ve ailelerine bu görev sırasında neler yaşattıklarını görmesini sağlamak amacıyla yazıyorum. Ailemin bu konuda yaptığı bunca fedakârlıktan sonra, bu organizasyonun bir parçası olduğumu söylemekten utanıyorum. Eşimin her gün bu

çocuklara sunduğunuz parlak avantajlardan bahsetmeye nasıl devam edebildiğine şaşırıyorum. Bu konuyu uzun süre düşündüm ve eşimin bunu ailesini sevdiği ve çok sevdiği Deniz Kuvvetleri'nde hâlâ iyi bir şeylerin kaldığına dair bir kanıt bulmaya çalıştığı için yaptığının farkına vardım.

Saygılarımla,
Wendy Massey

Bundan sonra tüm diğer asker toplama görevlileri "Hey, lanet karına sahip çıkamıyor musun?" havaları basmaya başladı. Ancak, mektup asla komutanlığa ulaşmadı, çünkü üstçavuşa verdiğimde, "Bu mektubu onlara vermeyeceksin," dedi. Zaten Wendy asla diğer eşlerle alışverişe gitmemiş ve onlarla çay içmemişti; dolayısıyla Deniz Kuvvetleri camiasında sevilmiyordu. Çok geçmeden daha fazla dayanamadı ve bu mektubu yazdıktan dokuz ay sonra, Hunter'ı alıp Kaliforniya'ya taşındı. Yıkıldım ve sakinleştirici ilaçlar kullanmaya başladım.

* * *

Ocak 2002'de Danny Thompson adında koyu renk saçlı bir çocuk, fırtına gibi ofisime girdiğinde, gerçekten kötü bir gün geçiriyordum; 23 yaşında ve biraz kendini beğenmişti. Derin bir uykuya dalmış Tank korktu ve havlamaya başladı.

"Bakın, daha önce Hava Kuvvetleri ile de konuştum ve ikinizden birinize karar vereceğim. Siz bana ne sunabilirsiniz?" diye sordu pişkin pişkin. Zaten canım sıkkındı ve "Bu lanet piç de kim?" diye düşünerek, Parris Island'dan önce ona tam bir kültür şoku yaşatmaya karar verdim.

"Sana acı, uyku bozukluğu, zihinsel eziyet ve seni kusturacak kadar ağrıyan kaslar vaat ediyorum," diye cevap verdim. "Durumu ballandırmaya çalışmayacağım," diye ekledim.

Şaşırarak bana baktı. Avantaj elde ettiğimden emin, devam ettim:

"Hava Kuvvetleri ile konuşmuşsun. Burası erkek yeri. Hava

Kuvvetleri'nin sana sunup da benim sunamayacağım tek şey var, o da tıp eğitimi. Hastabakıcı, doktor veya dişçi mi olmak istiyorsun? Bak, Deniz Kuvvetleri orduda tıp bölümüne sahip olmayan tek bölümdür. Bize Donanma bakar."

"Tıp alanında eğitim görmek istemiyorum," diye cevap verdi.

"Ben sana nasıl öldüreceğini öğreteceğim. Savaşçı olmaya hazır mısın? Burada oturup palavra sıkarak, Deniz Kuvvetleri'ni beğenmeni sağlamayacağım. Sizi, düşman ister yabancı, ister yerli olsun, Amerika Birleşik Devletleri'nin menfaatlerini savunmak ve birer savaşçı olarak eğitmek için buradayız. Böyle bir örgütte bulunamayacağını düşünüyorsan yanlış yerdesin, ortak. Git, Hava Kuvvetleri'ne katıl," dedim sesimi yükselterek.

"Hava Kuvvetleri'ne katılacağım," dedi iğrenmiş bir şekilde bakarak.

Ayağa kalktım ve koridora kadar onu takip ettim. Hava Kuvvetleri'nin kapısına doğru giderken, "Dur!" diye bağırdım. Arkasına döndü ve sanki şoktaymış gibi bana baktı. Çavuş Lorenzo'nun kapısını açtım. "Bu piçten asla bir deniz piyadesi olmaz. İstiyorsan, senindir."

Kırk dakika sonra, Çavuş Lorenzo kapımı çaldı: "Massey, aç kapıyı!"

Panjurları çekmiş, sivil kıyafetlerimi giymiş, "Dövüş Kulübü"nü seyrediyordum.

Çavuş Lorenzo odama girdi.

"Hey dostum, sözleşme için sağ ol. Ona söylediklerine inanamıyorum."

"Ahbap, işimden öyle bıktım ki, kendimi tutamadım."

bölüm 10

öldür öldür öldür

kolay av

Bak, anne, çok para kazanıyor

Travis Painter gibi, birçok asker adayım anneleri tarafından tek başına büyütülmüşlerdi. Bunlar benim favorilerimdi, çünkü kolay av oluyorlardı. Çocukların birçoğu, annelerinin benim evli ve yakışıklı olup olmadığımı sorduklarını söylemişlerdi. Çocuklarını tek başına büyüten anneler karşısında bir üstünlüğüm vardı. Dustin Smith'le Nisan 2002'de tanıştım ve onun annesi de bir istisna değildi. Ellili yılların tarzı, tel çitle çevrili, iki yatak odalı bir evde yaşıyordu. Ev bayağı bakımsız görünüyordu. Boyaları dökülmüştü, bahçesi yoktu ve otlar Dustin'in çok sevdiği *pitbullarının* ayakları altında ezilmişti.

Dövüşe gidiyormuşum gibi bir hisle kapıyı üç kez çaldım. Süpermen takımımı giyiyordum ve çocuğun camdan bakıp, "Anne, bak, çok para kazanıyor," demesini umarak, Tank'ı Mustang marka sivil arabamda bırakmıştım. Çıkabilecek her türlü aksiliğin üstesinden gelmeye hazır hissediyordum. Kırklı yaşlarda, gözlerinin altı halkalı ve koyu renk kıvırcık saçlı çok sıska bir kadın açtı kapıyı. Kendimi tanıttım: "İyi günler, ben, Takım çavuşu Jimmy Massey." Seksenler tarzı döşenmiş bir oturma odasına götürdü beni. Kahverengi ve turuncu renklerde ahşap çiftlik tipi mobilyalar sade ve basitti. Yüzüm Dustin'e ve annesine dönük, arkalıklı bir sandalyeye oturdum. Kadın buzlu çay ikram

etti. Aceleyle bir sigara yaktığında, mor bluzunun solukluğunu ve kuru cildinde başlamış yaşlanma belirtilerini fark ettim. Dustin sakin görünüyordu. Uzun boylu, yağsız ve kaslı bir vücuda sahip, on dokuz yaşında bir gençti. Bana duyduğu hayranlığın büyük bir bölümü Tank'tan dolayı idi.

Annesi bana iyi davrandı; hatta benden hoşlandığını bile söyleyebilirim ama kendi kendime asla bir adayla veya herhangi bir adayın annesi ile sevişmeyeceğime dair söz vermiştim; çünkü Deniz Kuvvetleri benim için çok değerliydi ve bir skandalla kutsallığının bozulmasını istemiyordum. Neyse, Dustin'in annesi tipim değildi zaten.

"Oğlunuzu bu kadar iyi yetiştirdiğiniz için sizi tebrik ederim. Çok iyi ve terbiyeli bir genç."

Gözlerini indiren Dustin'e parlayan gözlerle bakarken, gülümsedi.

"Burada bulunmamın sebeplerinden biri, Deniz Kuvvetleri'ne girmesi için hayır duanızı almasıdır. Gerçekten bize katılmak istiyor ve ben de anne babaların çocuklarını hayır duaları ile uğurlamalarını gerektiğini düşünüyorum. Dustin'in tam desteğinize ihtiyacı olacak, özellikle eğitim kampında."

Başıyla onayladı.

"Benimle konuşmak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

Birkaç saniye tereddüt etti ve "Savaşa gideceği için korkuyorum," dedi.

"Hanımefendi, bugünün teknolojisi ve çatışmaların yürütülme şekli sayesinde her şey çok çabuk olup bitiyor. Çöl Fırtınası'na bakın. Teknolojimiz o kadar ileri ki, dünyanın her yerinde, herkese kırk sekiz saat içinde ulaşabiliyoruz. Deniz Kuvvetleri'nin görevi, her yerde hızlı karşılık vermektir. Oğlunuz savaş birliklerine girmeyi seçti. Bunda bir yanlışlık yok. Ben de savaş birliklerindeydim. O yüzden hiç endişe etmiyorum. Afganistan'da neler yaptığımıza bakın. Her şey son derece parlak görünüyor."

Mahcup bir şekilde kafasını salladı. Ben de devam ettim: "Teknolojide ne kadar ilerlediğimizin farkında mısınız? Uzun

süren çatışmalardan endişe duymamız gerekmiyor."

"Evet, galiba ne demek istediğiniz anladım," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Hislerinizi anlıyorum. Annem de beni tek başına büyüttü ve ben onun tek oğluydum. Özgürlük bedava değil ve yaşam standardımızı korumak zorundayız. Amerika'ya onlar saldırdılar."

Sonra vatanseverlik kartını oynadım: "Oğlunuz, ülkesi için bir şeyler yapmaya çalışıyor. Kalpten gelen bir şey yapmaya çalışıyor. Deniz Kuvvetleri, ona yalnızca özgüven, öz disiplin ve kendini yönetme becerisi kazandırmakla kalmayacak, üniversite eğitimi için gerekli parayı ödemenize de yardım edeceğiz. Şu anda otuz bin dolarınız var mı? Bana hemen otuz bin dolarlık bir çek yazabilir misiniz?"

"Çavuş, açıkçası benim bu kadar param yok," diye cevap verdi.

"Biliyorum. Amerika'nın kalanı gibisiniz. Zor zamanlar geçiriyoruz. Bu, Dustin için sivrilmek, üniversiteye gitmek ve bizi gururlandırmak için bir fırsattır. İstediğiniz bu, öyle değil mi? Onunla gururlanmak istemiyor musunuz? Çünkü ben de onunla gurur duymanızı istiyorum. Deniz Kuvvetleri'ne ne zaman kaydolursa, onunla gurur duyacağım. Siz benim ailem gibisiniz."

Saatime baktım ve bir saatten fazla konuştuğumu fark ettim. Bu görüşmelerin bir buçuk saatten fazla sürmemesi gerekiyordu; bu seferkinin kolay bir av olacağını biliyordum.

"Hemen karar vermenizi beklemiyorum. Oğlunuzla konuşmak istediğinizi biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Şimdi gitmek zorundayım, çünkü bir saat sonra bir görüşmem var. Yarın saat 18.00'de beni aramanızı ve kararınızı bildirmenizi rica ediyorum."

Annesi beni kapıya kadar geçirerek, "Teşekkür ederim. Sizi arayacağız," dedi. Gülümsedim ve içimden zaferle "Bu piçi avlayacağım," diye düşündüm.

Ertesi gün saat tam 18.00'de telefon çaldı.

"Merhaba, çavuş; ben, Dustin."

"Hey, nasılsın geleceğin şeytan kurdu? Annen nasıl?"

"Çalışıyor. Sohbetten hoşlandığını söyledi."

"Öyleyse bize katılmaya hazır mısın?"

Sessizlik. Sanki kalbim durmuştu. Duvardaki saatin sesini duyuyordum.

"Lanet olsun, evet. Gitmeye hazırım."

Tekrar nefes alıyordum.

* * *

Hâlâ sakinleştirici kullanıyordum ve Bill Rogers'ı orduya kaydettirmeye çalıştıktan sonra kalbim daha da harap oldu. Bill'i üç yıldır, lisede birinci sınıfa başladığından beri tanıyordum. Bana gelerek, mezun olduktan sonra orduya katılmayı düşündüğünü söylemişti. Bill, on dokuz yaşında, masum görünüşlü, aşırı kilolu bir çocuktu. Dağılmış bir aileden geldiği için, üniversiteye gitme fırsatı yoktu; çoğunlukla sokaklarda sürtüyordu ve en büyük tutkusu Deniz Kuvvetleri'ne katılmaktı. Olaya çok karamsar bakıyordum ama kilo kaybetmesini sağlamak için onunla her gün koşmaya başladım. Bir ayda yaklaşık yedi buçuk kilo verdi ve yüz on kiloya düştü. Ama bir altmış sekiz boyla bu, hâlâ fazla idi.

Mart 2002'de bir akşamüstü, ben feragatnamesi için gerekli evrak işlerini hazırlarken, neden Deniz Kuvvetleri'ne katıldığını açıklamaya çalıştığı bir mektup yazarak ofisimde oturuyordu. ASVAB testinde 58 puan almasına rağmen –SAT için 1200 üzerinde puana eşitti bu– Deniz Kuvvetleri'nin istediği bir aday değildi ve ben oldukça karamsardım. Mektubunu bitirdiğinde, adayların ASVAB testini tamamladıkları küçük faks ve fotokopi odasına girdim. Asheville'deki askerlik şubesine göndermeden önce, mektubu okudum.

Neden Deniz Piyadesi olmak istiyorum

Sayın yetkililer,

Merhaba, benim adım Bill Wendel Rogers. ABD Deniz Kuvvetleri'ne katılabilmek için bir feragatname hazırlamak üzere size gönderildim. Deniz piyadesi olmak istiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, benim HİÇBİR geleceğim yok. Bunu söylüyorum, çünkü gerçek bu. Sizin tabirinizle ben bir lise kazasıyım. Annem daha lisedeyken dünyaya geldim ve hâlâ babamın kim olduğunu bilmiyorum. Çok sorunlu, çok fakir bir aileden geliyorum. Son sınıf için paramı ödeyemedim. Öyle kötüydü ki kırık dökük bir tane arabam bile yoktu. Hepsi para ve destek eksikliği yüzünden. Deniz piyadesi olmak bana bir gelecek ve ait olduğum bir yer ama her şeyden de önemlisi, bir amaç kazandıracak. Ülkem için asla çok şey yapmadım ama şimdi bu ülke için, bu ülkenin bayrağı için ve Amerika Birleşik Devletleri Anayasası için hizmet etmeye, savaşmaya, onurlandırmaya, savunmaya ve gerekirse ÖLMEYE hazır ve istekliyim. Tek istediğim, bana bu şansı vermenizdir. Sahip olduğum tek şans bu; bu da olmazsa başka hiçbir şey kalmıyor geride. Bunları bana acıyasınız diye yazmıyorum. Bütün hayatım boyunca çok zorluklar çektim ve istediğim tek şey bu feragatname, bu şans ve geleceğim için kalan son umudumdur. Seçiminiz ne olursa olsun, mektubumu okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİM ve feragatimi kabul ederseniz, HİÇ KİMSEYİ YARI YOLDA BIRAKMAYACAĞIM! SONSUZA KADAR SADIK,

Bill W. Rogers.

Mektubu okumaya başladığımda, üzüntü ve çaresizlik hissine kapılmaya başladım, çünkü Bill'in asla Deniz Kuvvetleri'ne alınmayacağını biliyordum. Deniz Kuvvetleri'ne uygun değildi. Şişmandı, manen zayıftı ve yenilgiyi kabul eden bir tutuma sahipti. Derken kalbim aniden patlayacak gibi oldu; sersemlemiştim ve başım dönüyordu. Geriye doğru sendeledim, sandalyeyi yolumdan çektim ve kusmak için çöp sepetini kaptım. Çöp sepetinin üzerine eğildim ama hiçbir şey çıkmadı. Bill'in beni duyabil-

miş olmasından korkuyordum. Olup bitenler yalnızca otuz saniye kadar sürmüştü ama bana sonsuzluk gibi geldi. Kalktım, ofisimden hızlıca banyoya doğru koştum ve "Hey, hemen geliyorum. İşemem lazım," dedim.

Çocuk cevap vermeye vakit bulamadı. Koridora çıkmıştım bile; kendimi banyo kapısının yanındaki lanet su fıskiyesine vurdum. Yüzüme su çarptım, tuvalet kapağını indirdim ve burada birkaç dakika titreyerek oturdum. "Kendini toparlamalısın," diye düşünmeye devam ettim.

Geri geldiğimde Bill: "Çok solgun görünüyorsunuz. İyi misiniz?" diye sordu yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Evet, öğlende Meksika yemeği yemiştim."

Bill şefkatle başını salladı.

"Bak, beklemek zorundayız. Görüşmeye geç kaldım. Bir şey öğrendiğim an seni ararım," dedim acıyla; ayağa kalktım ve Bill'i kapıya kadar geçirdim.

Ardından hemen kapıyı kilitledim, panjurları kapattım ve kanepeye çöktüm.

bölüm 11

öldür öldür öldür

daha iyi dost da yok, daha kötü düşman da*

Ben de sizi bitiririm!

Bundan bir hafta kadar sonra kendimi daha beter hissetmeye başladım. Asheville'in kenar mahallelerinde Swanaanoa'da daha önce sakinleştiricileri edindiğim aile hekimliğine gittim.

Reçete yazmaya yetkili ve doğal tıp hayranı pratisyen hemşire Paula Arriaga'nın bana bir Siyam kedisini hatırlatan çok yardımsever bir yüzü vardı. Ofisi, ticari mobilyalarıyla fazlasıyla steril görünürdü ama bekleme odasında yumuşak, sakinleştirici bir Kelt müziği çalardı. Beni gördüğünde, neşeli ve canlı bir şekilde konuşmaya başladı: "Nasılsınız, çavuş?"

Ağzımdan baklayı çıkarmadan önce birkaç saniye tereddüt ettim.

"Asker toplama görevlisi olarak işim beni ahlâk dışı şeyler yapmaya zorladığı için çok mutsuzum. Cehennemde yaşıyorum ve panik ataklarım var," diyerek Bill Rogers'ın hikâyesini anlatmaya giriştim.

"İntiharı düşünüyor musunuz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet," diye itiraf ettim çaresizce.

"Deniz Kuvvetleri'nde hiç iyi gününüz oldu mu?"

"Tabii," dedim gülümsemeye çalışarak.

---

*Deniz piyadelerinin sloganı

"Görev süreniz dolmak üzere. Bu yüzden rahat olmalısınız. Göreviniz tamamlandığında, geleceğe bakacaksınız. Şu anda yapmanız gereken sadece bir iş."

Onaylar gibi başımı salladım.

"Depresyonunuz sakinleştiricilere direniyormuş gibi göründüğünden, size Ziprexa yazıyorum."

Tekrar sessizce başımı salladım.

"Cinsel açıdan aktif misiniz?" diye sordu reçeteyi yazarken.

Wendy ile aramı düzeltmek için bir ay önce Kalifornia'ya yaptığım küçük düşürücü seyahati düşünerek, "Hayır, kalkmıyor bile. Neyse, eşim üç bin beş yüz mil uzakta; o yüzden gerçekten fark etmiyor," dedim. Samimi davranmaya çalıştı ama mucizevî küçük mavi haplarla bile kaldıramıyordum. Kendimi bok gibi hissederek, geri döndüm.

* * *

Reçeteyi eczaneye götürürken, gerçekten kendimi aşağılanmış hissediyordum. Nisan 2001'inden beri alerji ilacımı yeniletmeye her gidişimde, aynı kızı görürdüm ama bu defa yüzünde bir acıma ifadesi bulmak için dikkatle inceleme ihtiyacı hissettim. Jackie –isim etiketinde öyle yazıyordu– tamamen normal davranıyordu; her zaman nazik ve profesyonel; ama çok geçmeden özel bir müşteri hâline geldiğimi hissettim. Hülyalı bir bakışla gittiğim yerleri soruyordu. Fıkır fıkır hali ve sürekli gülümsemesiyle rahatça konuşabildiğim bir insan olduğunu fark ettim. Sadece yirmi yaşındaydı ama çok geçmeden iyi arkadaş olduk.

Bir gün, Mayıs 2002 sonlarına doğru, onu Silva'da, yemeklerin, tarım ilacı kullanılmadan üretilen yerel malzemeyle yapıldığı Lulu'ya götürdüm. Silva'da buluştuk; çok güzel görünüyordu. Makyajsız, saçları açık, ayağında sandaletler ve renkli bir elbise. Benim üzerimde mavi beyaz ekoseli bir tişört, kot pantolon, kovboy çizmeleri ve hasır bir kovboy şapkası vardı. Toskana stili ortam hoşuma gitti... İtalyan villaların eski resimleri ve İtalyan şarabı şişeleri.

Önemli önemsiz her şey hakkında konuştuk. İşlerimiz, hayallerimiz ve hedeflerimiz; ailelerimiz, önceki ilişkilerimiz, beğenilerimiz ve beğenmediklerimiz... Hatta spordan bile söz ettik. Düşündüğümden daha fazla ortak noktamız vardı. Pennsylvania'da üniversiteye gitmeyi planladığını söylediğinde, uzun süreli bir ilişki aramadığını düşünerek, kendimi rahatlamış hissetim. Ekim'de Twentynine Palms'a geri döneceğimi söyledim ve birbirimize söz vermek zorunda olmadığımızı bilmek, aramızdaki gerilimi azalttı.

Benimle neden ilgilendiğini sorduğumda, utanarak, "Sadece nasıl bir insan olduğunu öğrenmek istedim," dedi. Şaşaladım. Sadece kim olduğumu merak eden biriyle uzun zamandır aynı yerde bulunmamıştım. Duraksayarak cevap verdim: "Deniz piyadesi olmak yalnızlık demektir. İnsanlara ne hissettiğimi anlatamıyorum."

Jackie bir gün, Cataloochee dağlarındaki eyalet parkında, yaprakları hiç solmayan ağaçların, Akçaağaçların ve meşelerin arasında piknik yaparken, beni savunmasız yakaladı. O doğa ortamında, dağlardan gelen bir pınarın başında bana baktı ve "Jimmy, yanlış anlama ama neden bazen bu kadar sert ve öfkeli davranıyorsun? Hayattan daha fazlasını, sevgi ve mutluluk gibi şeyler beklemiyor musun?" diye sordu. Bu sözler bana bir kaya gibi çarptı. Deniz Kuvvetleri'nin evliliğimi mahvetmekte büyük bir rol oynadığını ve eşimin beni bu yüzden terk ettiğini anlattım. İki çocuğum olduğunu ve onları yanımda yaşarlarken bile neredeyse hiç görmediğimi anlattım. Deniz Kuvvetleri bana sahipmiş gibi hissettiğimi anlattım. Fazla bir şey söylemedi ama sanki dinleme sanatını mükemmelleştirmişti. Sanki bütün bunları onun üzerine yığıyormuşum gibi hissediyordum ama Tanrım, içimi dökmek iyi geliyordu. Onunla kendimi gerçekten evde gibi hissediyordum, çünkü her şeyi anlıyordu ve duygularını açık ve net ifade ediyordu. Çok hassas, sezgileri güçlü ve insan duyguları konusunda insancıldı. "Bu kız gerçekten çok zeki! Söylediklerimi en azından hemen kabul etmiyor," diye düşünmeye devam ediyordum. Bazen iktidarsız olduğum için gerçekten üzülüyordum.

Smoky dağlarında canlı sabahlarda ve serin akşamlarda yürüyüşler yaparak, gülerek ve Tabiat Ana'nın sonsuz hazinelerinin tadını çıkartarak, hayatı birlikte kutlayarak epey zaman geçirdik. Onu "Güneyli Dilberim" diye çağırıyordum; o da bana "Kovboy" diyordu. Güneşli ve parlak bir günde el ele tutuşarak, küçüklüğünden beri evlenmeyi düşündüğü bir, on dokuzuncu Yüzyıl anıtından, Palmer Şapel'inden çıkıyorduk; heybetli görüntüsünden, önümüzde uzanan muhteşem araziden ve uçsuz bucaksız çam ağaçlarından çok etkilenmiştim. Ağlamanın eşiğinde ona: "Dünyada hâlâ en şahane manzarasın; çöldeki günbatımım; kar kaplı dağlarım; tropikal adam ve uçsuz bucaksız ormanımsın," dedim. Bana şaşırarak baktı ve ruh hali değiştiğinde hep olduğu gibi, gözleri griden maviye dönüşerek, tatlı bir gülümseme ile cevap verdi.

Yavaş yavaş ona âşık oluyordum ve bir gece, büyükbabasının göl kenarındaki evinde kaldığımızda, gökyüzündeki parlak yıldızları hayranlıkla seyreder ve bir kadeh şarap eşliğinde lezzetli çilekler yerken, "Tanrı'nın Kuzey Carolina'yı yaratmasının sebebi sensin," dedim. Sabaha karşı dörtte Viagra aldıktan sonra onunla seviştim ve kendimi dünyanın en mutlu adamı gibi hissettim.

* * *

2002 Mayıs'ı için aylık asker toplama şubeleri toplantımız Columbia, Güney Carolina'daki asker toplama komuta merkezinde yapıldı. "Hillbilly" lakaplı, siyahlara "zenci" diye seslenen bir Redneck, kıdemli çavuş Hill ekibimizin evraklarını inceleyip, saat 09.00'da hazır olabilsin diye sabah saat 04.00'de kalkmamız gerekiyordu. Telsiz telefon setleri ve tüm asker toplama şubelerine bağlantı sağlayan telefonların bulunduğu ofis güzel döşenmiş ve iyi donatılmıştı. Kapı tokmağı şahsiyetine sahip heybetli bir göt, komuta subayı Binbaşı Grand Bakley, bizi yönetim kurulunun toplantı odasına benzeyen bir toplantı salonuna aldı. Uzun bir masanın etrafında oturuyorduk. Tüm aday bilgileri ile

birlikte Ocak ayından Aralık ayına kadar tüm değerlendirme kartlarını içeren çalışma dosyalarımızı getirmiştik.

Başçavuş Risvold içeri girdi ve masanın başına oturdu: "Çavuş Hill, dışarıda bekle." Hill hemen odayı terk etti. O günden beri, Başcavuş Risvold'un bölmek ve fethetmek için "iyi polis/kötü polis" senaryosunu mu oynamaya çalıştığını, yoksa onun hakkında daha rahat konuşabilmemiz için mi Hill'i odadan gönderdiklerini hâlâ merak ederim. Başçavuş Risvold hiç zaman kaybetmedi: "Hepiniz çuvalladınız. Rakamlarınız iyi değil." Yorumlarını mahcup bir sessizlik izledi. Her birimize sorunun ne olduğunu sordu ve herkes aynı cevabı verdi: "Hiçbir sorun yok, Başçavuş. Elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz."

Sıra bana geldiğinde, politik açıdan doğru bir cevap vermeye çalıştım: "Başçavuş, sırada üç sözleşmem var ve onlar üzerinde çalışıyorum."

Yemedi ve bana hızlıca cevap verdi:

"Şu anda en büyük sorun, senin sorununmuş gibi görünüyor," dedi, dik dik bakarak.

Cevabı sabrımı taşırdı. "Bakın," dedim, "burada oturup parmağımla Çavuş Walker veya Çavuş Williamson'u göstermeyeceğim. Bizden beklediğiniz bu, biliyorum. Söz konusu Asheville olduğu sürece, herhangi bir sorun göremiyorum. Burada oturan bütün asker toplama görevlileri ellerinden geleni yapıyorlar. Bence sormamız gereken, asker toplama görevlilerinin Deniz Kuvvetleri için neler yapabileceği değil, Deniz Kuvvetleri'nin onlar için neler yapabileceğidir; çünkü açıkça görülüyor ki, bir sorun var. Aksi takdirde burada oturuyor olmazdık."

Cevabım onu gerçekten çok sinirlendirdi. Yüzü kırmızıya dönüştü, bir sandalye aldı ve duvara çarptı: "Ben sorunu Asheville'de görüyorum. Görevlilerden biri dümen çeviriyor."

Diğerleri, Başçavuş Risvold'a ve bana bakarak, nefeslerini tuttular. Başçavuş sanki benimle işini "dışarıda" halledecekmiş gibi görünüyordu ama yalnızca öfkeden kudurmuş bir halde odadan çıkmakla yetindi. Asker toplama eğitmeni Kıdemli Takım çavuşu Wilson hemen görevi devraldı. "Hepiniz rezil heriflersi-

niz. Evraklarınızı inceleyeceğim ve işe Takım Çavuşu Massey'le başlayacağım."

Bana bakarak ve kendi kendine sürekli, "Bu ne be?" diye sorarak, lise telefon listemi aceleyle karıştırmaya başladı.

Bütün bu zaman zarfında pencereden dışarıya bakmaya özen gösteriyordum. Benimle işi bittikten sonra, diğer er toplama memurlarına geçti; işi tam beş saat sürdü. Sonunda kararını bildirdi: "Görevinizi tamamlamayarak bizi batırıyorsunuz; siz bizi bitirmek istiyorsanız ben de sizi bitiririm!"

Hepimizin canı sıkılmıştı, çünkü saat 15.00 olmuştu ve bütün gün bir şey yememiştik. Wilson, gözlerinde umut ışığıyla, görevini tamamlamasına yalnızca iki ay kalan Takım çavuşu Walker'a baktı: "Senden daha iyisini beklerdim." Walker, oyun oynayamayacak kadar sıkkın ve açtı. Gözlerini devirerek, yumruğunu masaya vuran Wilson'a baktı. "Takım çavuşu Walker, sakın bana bir daha gözlerini devirme. Buradan kurtulduğunu sanıyorsan, henüz kurtulmadın. Sana *double fitness* raporu vereceğim." Walker'ın gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Haydi dostum. Seni korkutmasına izin verme" dercesine ona baktım.

Ama Wilson bakışımı yakaladı. "Sayılarını şişirdiğini biliyorum, Takım çavuşu Massey."

"Evet, efendim. Şişirdim; çünkü hedeflerimize ulaşmak imkânsız. Herhalde herkes sayıları şişirmenin bizim için bir zorunluluk olduğunu biliyor. Ayrıntıya girmek istiyorsanız, başvuruların sahtelerini yapmaktan bahsedebiliriz. Burada kimi kandırmaya çalışıyoruz?" dedim gayet kendine hâkim bir sesle.

Asheville'e gitmek için can atan diğer görevliler, bana "Ahbap, ne yaptığını sanıyorsun?" der gibi bakıyorlardı. Wilson ayağa kalktı ve yumruğunu masaya vurdu. Geri dönmüş, yüzü hâlâ kızarık, sanki vurmaya hazırmış gibi bana yaklaşan başçavuşa baktım.

"Ofisimden hemen defol git. Size bakmaktan bıktım," dedi öfkeli bir tavırla.

Hemen odadan çıktık; daha sonra Başçavuş Risvold'la Kıdemli Takım çavuşu Wilson, Hill'i tekrar odaya çağırdılar ve burada

bir saat kaldılar. Asheville'e geri dönmek için yola çıktığımızda saat 17.00'yi geçiyordu.

Bundan sonra bana gerçekten cehennemi yaşattılar; asker toplama hedeflerimi iyice ulaşılmaz hâle getirdiler. Mayıs ayında sadece tek bir çocuğu orduya kaydettirdiğimden, Haziran'da dört çocuk kaydetmemi istediler. Bu çocukları hile yapmadan kaydetmeye çalışıyordum, çünkü beni bitireceklerini biliyordum. Yalnızca iki çocuk kaydedebildim. Beni göz hapsinde tutmaya başladılar. Bir gün, şubemi Twentynine Palms'dan Camp Lejeune'e aldırmaya çalışmak için bilgisayarın başına geçtiğimde, Deniz Kuvvetleri karargâhında görevden alınmam için bir başvurunun askıda bulunduğunu öğrendim.

Başçavuş Risvold, görevden alınmam için arkamdan iş çevirmişti, çünkü iflas bildirmek zorunda kalmıştım ve bu da Deniz Kuvvetleri'nden kovulmak için iyi bir sebepti. Bu olaydan kısa bir süre sonra başçavuşla konuştum.

"Evet, senin mali sebeplerden dolayı er toplama görevinden alınman için çalıştım, ama iyi bir yere verileceğini sanma. Büyük olasılıkla çift imzalı rapor alacaksın," dedi.

"Elinizden geleni ardınıza koymayın, Başçavuş," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde.

"Koymayacağım, takım çavuşu," dedi soğuk bir sesle.

"Beni askeri mahkemeye göndermeniz için adayları kandırıp elinize neden vermemi beklemeyin."

Haklıydı. İki aleyhte uygunluk raporu aldım; biri Binbaşı Baxley'den, diğeri Binbaşı Dunne'dan, ki bu, basit bir üye olarak kalacağım ve asla E-8 ve E-9 rütbelerine terfi edemeyeceğim anlamına geliyordu. "Bu piç bizi dolandıracak," diye düşünmüşlerdi.

Rütbemi indirebilirlerdi ama herhalde bana son bir şans vermeye karar verdiler.

Beni Irak'a gönderdiler.

bölüm 12

öldür öldür öldür

ırak'ta annecilik oynamak

Hangi çöl zencileri?

Kuveyt, Ocak 2003 sonu

Kuveyt'te bol miktarda bir şey varsa, o da kumdur. Uzağa baktığınızda kumun nerede sona erip gökyüzünün nerede başladığını anlamak zordur. Ufuk, sıcak bir serap gibidir ve fazla uzun baktığınızda, gözleriniz size oyun oynamaya başlar. Manzara, yapımı bitmemiş Eyfel kuleleri gibi görünen elektrik hatları ile bezenmiştir. Yönümüzü bu hatlarla bulurduk. Bir yerde kaybolduğunuzda, bir elektrik hattını gördünüz mü, kampa giden yolu bulabilirdiniz.

LSA-7 no.lu kampımız yaklaşık beş bin deniz piyadesi ve Donanma personeli barındırıyordu. Çadırlar beyaz pamuklu branda bezinden yapılmışlardı ama ben burada kaldığım süre içinde güneş, renklerini açık beyazdan canlı bir sarıya dönüştürdü. Kampta yaklaşık otuz tane taşınabilir tuvalet vardı. Deniz Kuvvetleri'nde, tabii ki tanrısal birer erdem sayılan temizlik ve düzen görünümü verebilmeleri adına mükemmel bir biçimde dizilmişlerdi. Eminim artık "Fuck you" ve "KKK rules" gibi grafitilerle doludurlar.

Daha sonra Irak'ta, Kuveytlilerin kamp hakkında Iraklılara bilgi sızdırdıklarını öğrendik. Bağdat'taki Savunma Bakanlığı'nda Kuveyt'teki Amerikan kamplarına gönderilecek füzelerin

uçuş rotalarının ayrıntılı haritaları vardı. Gerçekte ise yalnızca 22 Mart'ta Doha Kampı'na tek bir füze gönderilmişti *.

7. Deniz Piyade Bölüğü 'Keskin Kenar' diye çağrılır**. Bizim konvoyumuz, 3. Tabur, 7. Deniz Piyade Bölüğü ya da 3/7 bölüğü, Bağdat'a giden yolu temizliyor ve kıyamet koparıcılar olarak itibarlı bir geçmişe sahip 1/7 için keşif yapıyordu. 1/7, 2/7, 3/7 ve 3/4 bölükleri, hepsi 7. Alay Savaş Timi'nin birer parçasıydılar. Her zaman düşman hatlarının arkasındaki diğer taburların on ilâ on beş mil önündeydik.

Piyade taburu, Kombine Anti-Zırh Takımı (CAAT) olmasa, etkinliğinin yüzde seksenini kaybederdi. Kötü çocuklarla, yani Deniz Piyadesi Keşif Kolu ile gitme fırsatım vardı ama CAAT takımından zevk aldığım için geri çevirdim. Keşif kolu bilgi toplar; fotoğraf çeker ve çizimler yapar ve işleri bitince düşman hattının gerisinden sıvışıp bilgileri CAAT takımına verir. CAAT'nin ateş gücü korkunçtur: füzeler, 40 mm çapında bomba kusan makineli tüfekler, 50 kalibrelikler, sığınak delen füzeler ve keskin nişancılar; hepsi tek bir CAAT müfrezesinin içindedir. Motorlu araçlarımız olduğu için, savaş alanının her yerine giderdik.

Kovboylardık biz; tekerlekli ölümdük.

* * *

*Irak'a Özgürlük Harekâtı için 75,000 deniz piyadesi ve denizci istihdam edilmiştir. Harekât, Deniz Kuvvetleri tarihinde bugüne kadar en uzun süreli koordine saldırıyı da kapsamıştır. Yirmi altı günde yedi yüz yirmi beş mil uzunluğunda bir bölgeyi, yani Washington D.C. ile Jacksonville, Florida arasındaki mesafe kadar bir yerde görev yaptık. Deniz Kuvvetleri, harekât güçlerinin üçte ikisini IÖH sırasında kullanmıştır. Savaşa yalnızca dokuz piyade taburu katılmamıştır. En önemli Deniz Kuvvetleri silahları şunlardı: 142 ana savaş tankı, 454 uçak, 606 hava destekli saldırı aracı (AAV), 105 155-mm Howitzer top, 279 hafif silahlı araçlar 7,000 üzerinde diğer araç.

**Köre de genç bir teğmen Koreliler bölgeye girdikleri takdirde ateş etmeme emrini almıştı, zira ateşkes ilan edilmişti. Böylece genç teğmen, müfreze çavuşuna adamlarını süngüleri takmalarını sağlamasını emrederek durumu şartlara uyarladı. İlerleyen Korelilere ateş edemeyeceklerse, süngülerinin keskin kenarı ile yaralayacaklardı. Saldırı asla gerçekleşmedi ama Deniz Kuvvetleri teğmeni tehlike karşısında gösterdiği cesaretten ve sakinlikten dolayı onurlandırmak istedi ve 3. Tabur, 7. Deniz Piyade Bölüğü'ne "Keskin Kenar" adını verdi.

Takım çavuşları genelde zırhlı araçlarda gezerler. Ben öyle değildim. Bizim araçlarımız sanki lanet birer tabuttu. Yalnızca teğmenin Humvee aracı zırhlıydı, çünkü o en önde giden araçtı.

O yüzden Kuveyt'te, emrimdeki deniz piyadelerine araçlarımızın üzerinde değişiklikler yaptırdım. Arkaya bir tahta dam ve yemek ve telsiz için raflar ekledik. Tüccar denizciler diye adlandırılan Hareketli Konuşlandırma Filosu (MPF), silahların, ağır topların, tankların ve Humvee'lerin erzaklarını taşımak ve depolamak için Amerikan hükümeti tarafından atanmış sivil okyanus gemileriydi. Deniz piyadeleri bu gemilere 'Lolipop' derdi. Sivil tankerleri her kim tasarladıysa onları kısa bir operasyon için tasarladığını açıkça görebiliyorduk. Birlikler görevlendirildiğinde birçok şeyin eksikliği ortaya çıktı. Komuta merkezi ile iletişim kurmak için telsizim yoktu. Teğmen Shea'ya telsiz eksikliğini söylediğimde, her durduğumuzda bir birlikten diğerine koşabileceğimi söyledi. "Evet, efendim" diye cevap verdim fakat içimden, "Evet, tabii; zaten ben de her durduğumuzda, "Asayiş berkemal, rezalet diz boyu," demek ve benimkilerin "Şu takım çavuşu Massey de tam bir götlekmiş," diye düşünmeleri için lanet iki yüz metreyi koşmaya çok meraklıyım," diyordum.

Kuveyt'te "Beş parmak denizci indirimine" gitmek, yani herhangi bir çadırda bulacağım her haritayı çalmak zorundaydım çünkü harita bulmak çok zordu. Ne zaman bir yerde harita görsem hemen cebe indirirdim. Humvee parçaları gibi şeylere ihtiyaç duyduğumda, Motor-T binasının etrafında, tercihen geceleri, "Ara ve siktir operasyonu" yapardım. Nöbetteki bütün deniz piyadelerine geceleyin takım için bazı eşyalar çalacağımı söylerdim. Öncelikle görevi bitirebilmek için gerekli şeyleri araştırırdım. Hedefe yavaştan ve lâkayt havada ilerler, çadırın etrafını keser, yavaşça, kedi gibi içeri dalıp malı indirdikten sonra çabucak çıkmadan önce sessizce bir "Siktir," çekerdim. Bu şekilde 11 harita çaldım. LSA-7 kampında harita çalmak öyle bir seviyeye gelmişti ki, sonunda tabur komutanı harita çalarken yakalanan her piyadeyi yargısız cezalandıracağını söyledi.

Aracın arkasında cephane, füzeler, keskin nişancı teçhizatı,

yüz galon dizel yakıtı, dört keskin nişancı ve uçak pilotlarıyla iletişim kurmak için ekstra telsiz taşımak zorundaydım. Bir de harita sorunu vardı. Bir bölgeye yanaştığımızda teğmen harita isterdi. Tüfek hattının ötesinden –genelde beş tüfek öteden– "Takım çavuşu, teğmen bir harita istiyor!" sözlerini duyardım. Sıkkın bağırırdım: "Söyle ona lanet kıçını kaldırıp buraya gelsin!" Topçu salak gibi söylediğimi aşağıya iletirdi: "Efendim, takım çavuşu lanet kıçınızı kaldırıp buraya gelmenizi söylüyor." Söylediğimin tüfek hattının aşağısında yankılandığını duyar, daha da sinirlenirdim. Araçtan iner, keskin nişancılarımı uyandırmak için miğferimi aracın kenarına vururdum, "Kalkın, domuzlar! Hemen dışarı!" Kapıyı açar açmaz kendinden geçmiş keskin nişancılarını görünür ve ayak kokuları adamın aklını başından alırdı. "Kahretsin, çavuş! Daha yeni uyumuştuk," derdi keskin nişancılarını. Elimdekini verdiğim için her zaman haritasız kalırdım. Aracın Uydu Yön Bulma Sistemi (GPS) olmasa, tümüyle çaresizdim.

Sadece 50 kalibrelik makineli tüfeklerimiz düzgün çalışıyordu. Kuveyt'ten Irak'a gitmemize iki gün kala bize ayrılan 50 kalibrelikleri aldık. Ufak bilirdik, aldıktan sonra ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettik. TOW (optik güdümlü tanksavar füze) takımı Kıdemli Takım çavuşu Sandor Vegh, iki yüz kırk Humvee'nin her birine orta sıklet makineli tüfekleri monte ettirmek için Doha kampından Mathilda'ya, sonra da Kuveyt'teki çeşitli kamplara seyahat etti. Tüfek yuvalarını üretmek ve onları Humvee'lere kaynak etmek zorundaki destek gruplarının ciddi mesaisini gerektiren bu işlem epey ayrıntılıydı. Vegh, bu hazırlığın Irak'taki görevimizi bitirebilmemiz için hayati bir önem taşıdığını Birinci Körfez Savaşı'ndaki deneyimlerinden biliyordu. Deneyimleri ve bilgi zenginliğinden dolayı, herkesten çok ona güvenirdim.

Lolipop gemisinden bize teslim edilen erzakların kalitesini deniz piyadelerine ölçtürtmemiz söylendi. Adamlarıma anketi doldururken dürüst olmalarını söyledim. Fakat Teğmen Shea fazla dürüst davrandıklarını düşünüyordu ve piyadelerime yeni

bir anket daha doldurttu. Çünkü aralarından bazıları şöyle gaflar yapmışlardı: " Neden böyle boktan bir şey için şimdi endişeleniyorsunuz? Soktuğumun sorununu çözmek için artık çok geç ulan! Elimizdekilerle idare etmek durumundayız, efendim."

17 Ocak'tan 20 Mart'a kadar yaklaşık iki ay Kuveyt'te kaldık. Bir Şubat sabahı, Takım astsubayları ve subaylar, neler olup bittiği ve düşmanın durumu hakkında bilgi alışverişini henüz bitirmiştik; Yüzbaşı Schmidt'in kıçının dibinden ayrılmayan ve güney aksanını gizleyen dalkavuk Başçavuş Humphreys, neşeyle Üstçavuşluğa terfi etmek üzere seçildiğimi söyledi: "Çavuş Massey, terfi sırasında mısın, bilmiyorum; tarihi henüz belirlenmedi ama terfi panosu için bir fotoğraf çektirsen iyi olacak."

Cevap vermeden önce etrafıma baktım. Yer, kişisel eşya, fazlalık silahlar, cephane, telsiz ve kumanyalarla doluydu. Bunu beklemiyordum ama işimin bittiğini o zaman anladım; beni Irak'a göndereceklerdi ve savaştaki birisinin terfisini reddetmeleri pek muhtemel değildi.

"Bu kadar hızlı terfi edeceğimi düşünmüyordum" diye cevap verdim hevessizce.

"Ama ettin. Fotoğraf çektirmeye git," dedi.

Bütün subaylar ve astsubaylar, dışarı çıkarken bana kıskançlıkla bakıyordu. Konuyu biliyorlardı, çünkü bir hafta önce muhtemel bir terfi hakkında bilgi verilmişti.

Devam etmeden önce bir nefes aldım: "Terfi etmek istemiyorum, çünkü şimdi terfi edersem, terfi etmesi gereken başka bir deniz piyadesinin kontenjanını gasp etmiş olacağım."

"Peki, neden?"

"Hâlihazırdaki dört yıllık sözleşmem sonunda Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmayı planlıyorum,"

Başçavuş Humphries sanki şaka yapıyormuşum gibi baktı.

"Deniz Kuvvetleri'ne asker toplama görevi fikrimi değiştirdi," diye ekledim.

Gözlerimin içine baktı.

"Biliyorsun, ben eğitim çavuşuydum. Asker toplama ile ilgili tüm o dehşet hikâyelerini duyardım. Hiç inanmamıştım ama

sonradan doğru olduklarını anladım. Bana gönderdikleri boktan askerleri hangi taşın altında bulduklarını hep merak ederdim."

Onaylayarak başımı salladım.

Devam etti: "Karar senin. Senin için ne doğruysa onu yapmalısın. Fikrine saygı duyarım. Fakat kariyerini üstçavuş olarak da sonlandırabilirsin."

Selamlaştık ve birbirimizden uzaklaştık.

Çok geçmeden, Teğmen Shea yanıma geldi ve sordu: "Başçavuşla ne konuşuyordunuz?"

Ona baktım ve güldüm. "Az önce bindiğim dalı kestim." Her zamanki gibi şaşkına dönen teğmenin ağzı açık kaldı.

"Açıkla," diye emretti.

"Terfiim hakkında başçavuşa bir sorum vardı," diye cevap verdim isteksizce.

"Ha, evet, doğru. Terfi için sıradasın," diye mırıldandı. Teğmen Shea muhtemelen silah birliğindeki en yanlış anlaşılan teğmendi. Düzgün konuşamıyordu; insanın içinden 'Ağzındaki lanet kamışı çıkar da öyle konuş,' diye haykırmak gelirdi.

"Hayır, efendim. Terfi etmek istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Bana kafası karışmış bir ifadeyle baktı ve kendimi aynı şeyi tekrar açıklarken buldum. Ayrılacağım günü dört gözle beklediğimi söyledim. Sonunda, bir eğitmen gibi omzumu sıvazlayarak, "Kararını değiştireceksin, çavuş," dedi.

Yanımdan ayrıldı; düşünerek yürümeye devam ettim: "Ne züppe ama." Subay okulundan yeni mezun bir teğmendi ama herkes tarafından el üstünde tutuluyordu, çünkü West Point mezunuydu ve babası Deniz Kuvvetleri'nde generaldi.

* * *

Irak'ta, takım çavuşu sıfatıyla, teğmenin vurulması halinde emir-komuta zincirinde yerini ben alacaktım. Yüksek ölüm oranlarından dolayı astsubaylara bu derece sorumluluğu orduda sadece Deniz Kuvvetleri yüklerdi. Sadece en iyiler astsubay olurdu.

İşimin bir parçası, adamlarımın zihinsel odaklanmalarını sağlamaktı. Anne gibiydim. Teğmen de babaydı. Çocuklara bakmak benim işimdi. Yani Irak'ta annecilik oynuyordum. İşte size bir örnek:

Irak'lı tercümanımız, John, bizi Irak kültürü hakkında eğitmekle yükümlüydü. John gerçek ismi değildi ama çocuklar eğlence olsun diye bu adı takmışlardı. "John Doe" gibi bir şeydi. Bir gün, Teğmen Shea, John'ın Irak gelenekleri, görenekleri ve incelikleri hakkında konferans vereceğini söyledi. Konferans öğlenin ortasında çadırın içinde yapıldı. Yeni Dünya'ya rotasını çevirmiş bir köle gemisi düşünün, ne demek istediğimi anlarsınız. Açayım: Eğer bir deniz piyadesi osurursa, sağındaki ve solundaki denizciler tahta zeminin üzerinde titreşimini hissedebiliyorlardı –ki bu sık olurdu. Bütün çadır, beş altı tane kaynamış yumurta yedikten sonra çıkartılan gazın kokusu ile doluydu. Oradaki durumu artık siz hayal edin.

İçeri girdiğimde benim takımım ve başka iki takım konferans için çoktan hazırdı. Kamuflajlarını giymiş John, açıkça zorlanmasına rağmen, gülümseyerek duruyor ve anlatıyordu. Önde oturan birkaç kişi onu dinliyordu. Tabii, benim çocuklar arkada onlarla dalga geçip, taklidini yapıyorlardı. Gaumont'u zemine bıçak saplayıp "Çöl zencilerini öldüreceğim, arkadaş," diye mırıldanırken yakaladım.

"Hangi çöl zencileri?" diye sordum arkasından.

"Hey çavuş, arkamda olduğunu bilmiyordum," dedi şaşırmış bir şekilde, vahşi gözlerini dikmiş bana bakarken.

Benim çocuklardan bazıları kâğıt oynuyorlardı. Diğerleri uyukluyordu. Bacaklarına vurdum ve dinlemelerini söyledim. Nasıl bilmiyorum ama sonunda konferansı, yol kesme görevimiz için Arapça "YAVAŞLA" ve "DUR" kelimeleri ile dört işarete sahip bitirdik.

Bir hafta sonra falan, John'ın gereksizliğinin başka bir kanıtı daha ortaya çıktı. Öğle vakti mola vermiştik. Başçavuş Humphries'in bana hızlıca yürüdüğünü gördüğümde dışarıda kumanyamı yiyordum. Canı sıkkın bir şeklide baktı. "Duş alırken birisi

tercümanın kamuflajlarını çalmış," dedi kızgın bir şekilde.

"Ne?"

"Evet, hıyarağası, subayların çadırına giderken çırılçıplaktı," diye ekledi.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum gülerek.

"Bu gülünecek bir şey değil, çavuş. Tabur komutanı birisinin taşaklarını kesmeye hazırlanıyor," dedi öfkeyle.

"Çocuklarımdan birinin bunu yaptığını düşünmüyorum," diye cevap verdim sakince, yüzümde bir gülümsemeyle.

"Umarım öyledir, çavuş," dedi ve yanımdan ayrıldı.

Hâlâ gülerek, çocukların çadırlarına doğru yöneldim, poker suratımı takınmaya çalışıyordum. Çocuklar oturmuş, kâğıt oynuyorlardı. Aralarından birisi şöyle diyordu: "Bu pislikler insan değil. Soylarını kurutmalı ki, bir daha asla üreyemesinler."

Otoriter bir şeklide önlerinde durdum. "Pekâlâ, John'ın kamuflajlarını kim çaldı?"

Arkadan bir kahkaha duydum.

"Aman Tanrım, birisi John'un kamuflajlarını çalmış! Bu harika!" dedi Er Ponce, dişlerinin ortasındaki açıklığı göstererek. Lousiana'daki göle istinaden ona Ponce-a train ismini takmıştım; muhteşem bir makineli tüfekçiydi.

"Siktir edin o çöl zencisini," diye bağırdı birisi.

"Bir daha çöl zencisi dersen, sopayı yiyeceksin," dedi birisi.

Kendimi toparlayıp haberden neşelenmiş görünen Çavuş Ian Hogg ve Çavuş Ryan Westerman'a odaklandım. Bunlar takımın genç liderleriydi ve ikisi de en piçinden birer deniz piyadesiydi.

"Siz neden söz ediyorsunuz?" dedi Hogg.

"Sizi tanırım dallamalar. Tanıdığımı bilirsiniz. Kanıtlayamam ama bu işin içinde parmağınızın olduğunu biliyorum," dedim.

"Kanıtlayamazsan bizimle niye konuşuyorsun?" diye cevap verdi Hogg saygısızca.

"Eğer başçavuş bunu kimin yaptığını bulursa, taşaklarınızı kesecek. Kimin yaptığını biliyorsanız etrafta gevezelik etmeyin derim."

"Anlaşıldı, çavuş. Hallederiz," diye cevapladı Westerman.

Tercüman başka bir kampa gönderildi.

O gece, Jackie'ye mektup yazarken, dışarıdan gelen patırtıları duydum. Roketatar takımı çavuşu, bebek yüzlü ve saçları seyrelen Çavuş Hallenback, mektup yazmaya ara verdi ve bana doğru baktı. "Gidip ne yaptıklarını görelim," dedik aynı anda.

Ağaçlığa girdiğimizde iki güreşçi arasında unvan maçındaymışım gibi hissettim. Atmosfer heyecan yüklüydü; Dövüş Kulübü'nü hatırladım. Onbaşı Brad Gaumont, Onbaşı William Palmer'ı kurt kapanına almıştı. Bana Don King'i anımsatan Palmer, kıpkırmızı, soluk almaya çalışıyordu. Kırk kadar adam, etraflarında daire oluşturmuştu; Gaumont'u, Palmer'ı bayıltması için gaza getiriyorlardı. Gaumont art arda bağırıyordu: "Uyusana, lâvuk!" Başçavuş Hallenback hemen katıldı ve bağırdı, "Gaumont, sende deli kuvveti var!"

Brad Gaumont, psikopat katillerin şahıydı. Yol boyu cam kafese kilitleyip uyuşturucuyu dayayacağınız ve kafesinin üzerine sarı harflerle "SAVAŞ HALİNDE KIRIN" yazacağınız tiplerdendi. Şimdi beni duysa, zıplamaya başlar, aletini avuçlar ve "Aynen öyle, koyduğumun kangurusu!" der.

Hallenback gülüyordu. Gaumont'un Palmer'ı bayıltması sadece beş dakika sürmüştü. Herkes kendinden geçmiş zıplayıp duruyordu; bazı çocuklar Palmer'ın yüzünü tokatlıyordu: "Kalk, kancık. Nalları diktin." Çadırlarımıza giderken hâlâ gülüyorduk.

bölüm 13

öldür öldür öldür

kraliyet mücevheri

Teröriste benziyorsun!

21 Mart 2003: Irak'la tanışmam bir yalanla başladı. İstihbarat raporlarını okuduktan sonra, tam bir propaganda bölgesine gideceğimizi sanıyordum –tıpkı Güney ve Kuzey Kore arasındaki uydurulmuş Özgürlük Kasabası gibi, yani fakirlik, vesaire... Fakat on Humvee ve dört Abrams tankımız BM kontrol noktasından geçip Safwan şehir merkezine girdiğinde, tam tersini gördük. Iraklıların bize verdiği karışık tepkilere şaşırmıştım. Birçok insan, özellikle gençler alkışladı. Tamamen siyah giyinmiş kadınlar, bizimle göz göze gelmiyordu. Mozaik çinili binaları ile şehir, temiz ve normal işlevini yapar görünüyordu. Hiç kimse bize Molotof kokteyli veya bunun gibi bir şey atmıyordu. Sokak köpekleri peşimize takıldı; Deniz Kuvvetleri için fazlasıyla narin, iyi bir çocuk, Brian Martens, çikolata renkli, sarkık kulaklı, patileri büyük ve gözlerinin etrafı açık renk, halkalı bir köpek yavrusunu kendine aldı.

Safwan, uzun zaman önce bir tatil kentiymiş. Bir zamanlar mimarisinin ne kadar güzel olduğunu görmek insanın içini burkuyordu. Mozaikleri hâlâ çekiciydi. Dilencilerle dolu, hastalıktan kırılan bir üçüncü dünya ülkesi göreceğimi düşünmüştüm. Varoşlarda, fakirliği görebiliyordunuz, fakat onlar da Güney

Alabama veya Mississipi'deki kenar mahallerden pek farklı görünmüyordu.

Safwan'daki bir olay ulusal haberlere çıktı. Olay, konvoyumuzda bulunan, 3/7'nin levazım astsubayı, Takım çavuşu Eric Alva ile ilgiliydi. Onlar şehirdeyken, biz varoşlarda güvenliği sağlamak için önden gidiyorduk. Kontrol noktasına geldiğimizde, Westerman bana doğru koştu ve "Çavuş Alva, parça tesirli bombaya basmış ve bacakları kopmuş," dedi.

"Kendi bombalarımızdan birine basmak... şu hâle bak,"diye cevap verdim şaşkın.

"Eh, en azından eve gidiyor," dedi Westerman.

"Çocuklar bastıkları yere iyi baksın; özellikle geceleri," dedim.

Çocuklar haberi duyduklarında, Alva bacağını kaybetti diye üzüldüler ama eve gittiği için seviniyorlardı.

Safwan'dan sonra, yirmi dört saatten az bir sürede 1 numaralı yoldan 32. Mekanize Irak Tugayı'na ulaştık. Yolu spor arabalar, minivanlar, kamyonlar, otobüsler ve külüstür arabalarla paylaşıyorduk. Şehir merkezinden geçerken, elektriksiz yardım çadırlarında yaşayan yoksul insanlar gördük. Küçük çocuklar bize el sallarken, büyükler gelişimizi duyduklarında içeri kaçıyorlardı. Her Iraklının evinde siyah Şii bayrağı sallanması ilgimizi çekmişti. Bazı Humveeler çamura saplandı. Bir Kobra saldırı helikopteri havada avını arayan kuş gibi daireler çizerdi. Birden, her beş altı dakikada bir, duraklar... ve yıldırıma benzeyen bir füzenin havaya gittiğini ve bir tankı vurduğunu görürdünüz. Onbaşı Jesse Schutz, heyecanla bağırırdı hep: "Cehennemde yanın, piçler! Geberin pislikler!"

İki yüzer metre aralıkla konuşlanmış birkaç Rus yapımı BMP tankı kumun içine gizlenmişti ve sadece taretleri görünüyordu. Füzeler artçı patlama yaratmamıştı. Tanklara yaklaştığımızda, kapaklarını açık bulduk; hepsi boştu. Terkedilmişlerdi ve nedeni apaçık ortadaydı. Kullanışlı olmalarına rağmen, birer Lamborghini gibi görünen bizim tanklarla karşılaştırıldığında birer Chevrolet gibi duruyorlardı.

Bana şişman bir Boston Terrier köpeğini hatırlatan hantal şoförüm Jesse Schutz, "Bunların hepsi korkak tavuk, çavuş!" dedi.

"Kapa çeneni, Schutz!" diye bağırdım.

Onca tantanaya rağmen keskin nişancılarım hâlâ uyuyordu. Nükleer saldırıda bile uyurdu o fırlamalar.

Güneş batmaya başlarken, bana Ulusal Muhafızların askeri tesisini anımsatan 32. Mekanize Irak Tugay'ına girdik. Binalar ve idman aletleri eski ve kullanılmaz haldeydi. Duvarlara çizilmiş, Saddam'ı telefonla konuşur, güneş gözlükleriyle dikilir veya havaya ateş ederken gösteren propaganda amaçlı resimler bile solmuştu. Keskin nişancılarım nihayet uyandı. Iraklılar ilerlememizi engellemek için büyük bir hendek kazmışlardı. Tank ve Humveelerimiz sıraya dizildi; terkedilmiş binalara ateş açtık. Mekânı havaya uçuracağımız için heyecan basmıştı hepimizi. Hallenback'in "Giriyoruz!"unu duyduğumda bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Çocukların yanına gittim ve: "Rock n'Roll zamanı. Tüfeklerinizi yağladığınızdan ve içinde kum kalmadığından emin olun ve "ateş kes!" dediğimde, ateşi kesin!"

Çocuklar sürgülerini çekip tüfeklerini yağlarken gülümsüyordu. Sığınak delici füzeler ve 50 kalibrelik S.U.* mermileriyle –çocukların en sevdikleri silah– ateş etmeye başladıklarında gittikçe coştular: "Evet, alın bakalım! Geberin, piçler!" Tehlikeli bir bölgeye ateş etmediklerinden emin olmak için ateş hattında ileri geri yürürken, sürekli, "Çok güzel, be! Şu boktan şeye bak!" "Bu piçlerin hiç şansı yok!" seslerini duydum.

Bina yıkım topuyla vurulmuş gibi görünüyordu. Her yeri alev sarmıştı; binalardan dumanlar çıkıyor, helikopterler etrafımızda daireler çiziyor ve ekşi barut kokusundan sarhoş oluyorduk. Her şey karman çormandı. Ateşkes emrini alana kadar yaklaşık beş dakika ateş ettik. Teğmen Belcher o anda piyade timlerini yolladı. Onlar taktiksel düzen içinde binanın yukarısına koşarken ben hendeğin üzerinde oturuyordum. Çıkışları deniz piyadeleriyle kapatıyorlardı ve 'dal ve tara' taktiğini uyguluyorlardı. Bu, kapıyı tekmeleyerek açmak, içeri bir el bombası atmak, duvarla-

*Seyreltilmiş uranyum

rı mermi izlerine bulamak ve içeri girmekti. Piyade timlerinin sadece AK–47'leri* ve cephaneleri vardı. Iraklıların ya tam birer ahmak olduklarını ya da beni tuzağa düşürmeye hazırlandıklarını düşündüm.

Binalar temizlenince, bizi güvenlik için orada bıraktılar; yaklaşık on saat kaldık. Bir tankçının su kulesine ateş ettiğini gördüm ve "Bu piç tam geri zekâlı. Bu çocukların içmek için suya ihtiyaçları var," diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sinirlendim. Bir taş aldım ve var gücümle tankçıya attım. Vurulduğunu sandı, ateşi kesti ve yarasını bulmak için üstünü kontrol etmeye başladı. Vurulmadığını anladıktan sonra, aracıma doğru baktı. Elime çoktan bir taş daha almış, en sevdiğim beysbol oyuncusu Nolan Ryan gibi kolumu kaldırıyordum, göz göze geldik. "Sen ne yaptığını zannediyorsun? Lanet su kulesine ateş etme!" diye bağırdım. Hızlıca boş tesiste başka bir hedefe nişan aldı, 50 kalibreliğinin görüş mesafesini ayarladı ve "Alın pislikler!" diye bağırmaya başladı.

Bombalanmış tanklar, petrol sahasını koruyan 51. Zırhlı Birliğe giden yolumuzun üzerinde hâlâ yanıyorlardı. Aynı senaryoydu: Tam bir hayalet şehir. Boş tanklara ateş ettik; bazı deniz piyadeleri, "Emin misiniz? Buraya bir avuç bebek bakıcısı olmak için mi geldik?" diyecek duruma gelmişlerdi. Kırk sekiz saat uyumadan koşuşturmaktan yorulmuştuk.

El Zübeyir'in kenar mahallelerine girmeye başladığımızda, jet uçaklarının bombardımanını duyabiliyorduk. Yanan yerlerden yükselen ateşin turuncu dilini, ufukta kontrol dışı bir yangına ait siyah dumanların dalgalandığını görebiliyorduk. Korkmuş ve heyecanlıydım; kendi kendime, "11 yıllık eğitimin doruk noktası bu," dedim.

Sonra Basra'nın yaklaşık yirmi mil batısında, yedi bin kilometrekare çölü kapsayan Ramallah Petrol sahasına gittik. Burası savaş başladığında ana hedefimizdi. Petrol sahasının bazı bölgeleri alevler içindeydi ve her yerde yoğun siyah bir duman vardı.

*Kalaşnikov adıyla bilinen makineli tüfek

Dikkatli olmamız konusunda bir telsiz uyarısı aldık. Boru hatları gaz sızdırıyordu; tetik heveslisi 1/7 deniz piyadeleri onları vurmuştu. 1/7 ana pompalama istasyonunu, "Kraliyet Mücevheri"ni ele geçirirken 3/4, 2/7 ve 3/7 güvenliği sağlıyordu.

Hükümet binasına benzer binalarla bombalanmış bir tesisin önünde araçlarımızı sıraya dizdik ve yan pompa istasyonlarından birine saldırıya geçmek için yaklaşık bir saat yeşil ışık işaretini bekledik. Westerman'ın Humvee'si önümüzde hareket ettiğinde Schutz'a "Yürü!" dedim. Kalbim gümbürdüyordu, çünkü bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Petrol alanında makineli mevzilerinin, BMP'lerin ve diğer zırhlı araçların konumlarını bildiren raporlar almıştık. Araçlar arasında yüzer metre aralık bırakmış, saatte yetmiş kilometre hız yapıyorduk.

Schutz sağ elindeki M–16'sını pencereden dışarı tutmuş, aracı sol eliyle kullanıyordu. Dudaklarındaki sigarayla sımsıkı kapalı çenesi, gerginliğini gösteriyordu.

"Endişeleniyor musun, Schutz?" diye sordum.

"Hayır, çavuş," dedi, hızlı ve sinirli.

Konvoy on dakikada ulaştığımız pompa istasyonunu kuşattığı sırada, önümüzdeki deniz piyadeleri terkedilmiş zırhlı araçların lastiklerine ateş ediyorlardı. Sağımız ve solumuzdaki bakımsız, yıkılmaya yüz tutmuş kırmızı boyalı binalar bizi hayrete düşürdü.

Bölge ham petrol kokuyordu ve Alabama çamurunu hatırlatan balçıkla kaplıydı. Petrol sahasının yoğun nemli havası bizi bol bol terletiyordu. Burnum tozla dolmuştu; öksürürken parça parça balgam çıkartıyordum; her yarım saatte bir burnuma tuzlu su çekmek ve gözlerime Visine damlatmak zorundaydım.

Aracımdan atlayarak, denizcilerime bağırdım: "Humvee'lerle üç yüz altmış derecelik bir daire oluşturun ve makineli tüfeklerinizi araçlarınıza monte edin." Çavuş Westerman, Çavuş Palmer ve Onbaşı Solberg dizlerine kadar çamurun içinde araçlarından dışarıya, hızla koştular. Kapıları tekmeleyerek açıp deniz piyadelerini içeri soktular. Solberg'in "Hey, burada hacılar var!" dediğini duydum. Solberg sıska, uşak boylu ve daimi sinirli bir

tipti. Bana Chihuahua cinsi köpekleri hatırlatıyordu.

Geleneksel kıyafetleri benzin, kırmızı çamur ve kirle kaplı on kadar petrol işçisi elleri yukarda dışarı çıktı. Bazıları varlığımıza aldırmamış görünüyordu; onlar gülümserken, diğerleri işlerini yarım bıraktırmamıza kızgın görünüyordu. Beş dakika sonra Başçavuş Lamlin'le yanımıza gelen Teğmen Belcher'e telsizle haber verdik. "Savaş esirlerini çıkarın buradan!" diye bana bağırdı Belcher.

"Emredersiniz, efendim!"

81 mm.lik havan topu takımı beş dakika sonra geldi. "Tabur komutanı savaş esirlerinin buradan çıkartılmasını istiyor. Nakliyeye yardım edebilir misiniz?" diye sordu Kıdemli üstçavuş Fontecchio. Bana Mr. Clean'i hatırlatan karizmatik Fontecchio'ya büyük saygım vardı.

Fontecchio deniz piyadelerine, "Savaş esirlerini arabanızın arkasına bindirin. Iyice bağlayın ve etiketleyin," dedi.

Fontecchio'nun piyadeleri savaş esirlerini omuzlarından tutup çökmeye zorladı; bir piyade işçileri bağladı ve her birinin yakasına nerde yakalandığını belirten bir etiket koydu. Diğer piyade, esirlere doğrulttuğu M–16'sıyla başlarında dikildi. İşi bitirmek yirmi dakika sürdü. Altı esir bir Humvee'nin arkasına, her iki yana üçerli oturtularak yerleştirildi; geri kalan dördü bir diğer Humvee'ye... Başlarında bir piyade koruma olarak duruyordu. Nereye götürdüklerini bilmiyorum ama bir çeşit esir kampına düştüklerine eminim. O dönemlerde Abu Garip'in henüz kurulmuş olduğunu sanmıyorum ama sonunda muhtemelen oraya götürülmüşlerdir.

Petrol sahalarına büyük bir çatışma olmadan el koymuştuk, rahat bir nefes aldık. Bir saatten kısa bir sürede ilk görevimizi başarıyla sonuçlandırmıştık. Çocuklar zafer kazanmış gibiydiler; fakat görevimizin amacını kavradıklarını veya "Kraliyet Mücevheri"nin ne kadar değerli olduğunu ya da petrol ateşinin çevrede yarattığı felaketin farkına vardıklarını hiç sanmıyorum.

"Eğer böyle devam ederse, savaşı çok geçmeden bitiririz," dedi Taylor. Randal Taylor küçük bir çocuk gibi görünürdü ama

bana sürekli, "Hey, çavuş, tekrar ne zaman öldürmeye gidiyoruz?" diye sorardı.

Herkes Taylor'la aynı kafadaydı.

Dalga geçerek güldüm ama ben onlardan daha şüpheciydim.

"Bu insanların yere yuvarlanıp, ölü numarası çektiklerini sanıyorsanız, başınız dertte," dedim gülerek.

Ramallah Petrol havzasından ayrıldığımızda, hava karanlık ve sisliydi. Daha sonra, güneş doğmaya başladı ve benim çocuklar daha iyi hissetmeye başladılar. İşte cehennem yolculuğumuz o zaman başladı.

Jalibah'a yaklaşırken, henüz gün ortası olmasına rağmen gittikçe hava kararmaya başladı. Kenar mahallelerde kaldık; sadece harap olmuş, araziye karışacak renkte boyalı eski beton binaları görebiliyorduk. Daha sonra zifiri karanlık çöküverdi. "Tanrım, bu harika bir şey," dedim çocuklara ve Hell's Bells'i çaldım ama yolun kenarındaki tüm bu kömürleşmiş bedenlerle – bazıları ağızları bir karış açık direksiyona yapışmış bir halde araçların içinde oturuyordu– çölde yükselen alevlerle ve her yeri kaplayan siyah dumanlarla sanki cennetten cehenneme gidiyorduk. Katliam ve petrol kokusu dayanılır gibi değildi ve makineli tüfek sesleri kulaklarımızı delirtircesine tırmalıyordu. Hava o kadar yoğundu ki, gökten petrol ve kan yağacakmış gibi geliyordu. Boğazımda koca bir yumru vardı ve tahminen benim çocuklar da aynısını hissediyorlardı, çünkü herkes sessizdi. Jessica Lynch* hikâyesini duymuştuk ve dürüstçe söyleyebilirim, gerçekten çok korkmuştum. Çünkü cehenneme mi yoksa yaylım ateşine mi daldığımızı bilmiyordum.

Yapacağımız hiçbir şey felaket duygusunu üzerimizden atmamızı sağlayamazdı. Gece indiğinde hava daha da kötüleşti. Safwan'dan beri üç gündür uyumamıştık ve korkutucu manzaradan dolayı ipnotize olmuş gibiydim. Aniden bir sarsıntı hissettim ve bir Amtrac'a arkadan vurduğumuzu fark ettim. Schutz

---

*Irak'a Özgürlük Harekâtı sırasında Iraklılar tarafından kaçırılan ve daha sonra Amerikan özel timler tarafından kurtarılan Amerikalı kadın subay

uykuya dalmıştı ve ayağı fren pedalından kaymıştı. Aracın ön camına eldivenli yumruğumu vurarak, "Kalk lanet olası! Nerdeyse aracımızı parçalayacaktın!" diye bağırdım. Schutz panik içinde uyandı.

Dışarı uzandım ve tüm yakıtımızı taşıyan on sekiz tekerlekli römorkun düşük bankete girdiğini fark ettim. Humveelerin yüksek desibeli ve Amtrac'ın delirtici sesi yüzünden hiçbir şey duymamıştım. Kapımı tam açıyordum, aynadan başka bir Humvee'nin geldiğini gördüm; hızlıca kapıyı kapattım. Hiçbir şey göremedim. Muhtemelen yolun yeterince geniş olduğunu düşünen sürücü, bizi sağdan geçmeye kalkışmıştı. Humvee, altı metrelik kum yığınından aşağı yuvarlandı. "Tanrım, bu çocuklar hapı yuttu!" diye düşündüm.

Schutz, Westerman, diğer altı adam ve ben hemen kumlardan aşağı kıçüstü kayarak Humvee'ye gittik. Römork yan yatmıştı; sürücü sapa sağlam dışarı fırladı fakat Humvee ters dönmüştü. 40 milimetreliğin ışığının yandığını gördüğümde, kendi kendime "Siktir, silah boşalıyor!" dedim ve on saniye kadar büyük patlamayı bekleyerek donakaldım.

Bir şey olmadı ve aşağı koştum. Humvee'nin yakınında eğildim ve sordum: "Aranızda kemiği kırılan var mı?" Beş saniyelik meşum bir sessizlik oldu. Ardından koro halinde "Hayır" dediklerini duyunca içerideki dört kişiyi dışarı çıkartmaya başladık. Hemen fırlamak istediler ancak "Omurga hasarı olabilir, bırakın biz sizi çıkaralım," dedik. Humvee'nin dışında ayağa kalktılar.

Çocuklardan birisine, "Bölmede neden mermi taşıyorsunuz?" diye sordum. Sersemlemiş bir hâlde bana bakıyordu.

"Çocuklar gerçekten çok şanslısınız," dedim.

Konvoydan bir astsubay yanıma geldi ve bize bağırdı, "Tankerden benzini almalısınız!"

Ağzına kadar üç teneke benzin doldurduk ve devam emri geldi. Ayrıldığımızda yaklaşık saat 22.00'ydi. Sonradan, üç kişilik mürettebatıyla kayıp bir tank rapor edildi. Ne olduğunu kimse bilmiyordu fakat bizce Fırat nehrine uçmuştu. İçindeki üç kişi, birinci taburdan gelerek, RCT-7'ye tahsis edilmişlerdi. Daha

sonra Amerika'ya geri döndüğümde bazı Iraklıların Amerikalılara tanklarının nerde olduğunu söylediklerini okudum. Buna inanamadım ve "Iraklılar bizim düşmanlarımız, ama bize kayıp tankı nerde bulabileceğimizi söylüyorlar," diye düşündüm.

Araçlarımıza geri dönerek saatte elli kilometre ile devam ettik. Zifiri karanlıktı ve Nasıriye'nin kenar mahallelerine geldiğimizde bir kum fırtınasına yakalandık; gördüğüm en berbat kum fırtınalarından biriydi. Pencerelerimiz sımsıkı kapalıydı fakat kum her yerden sızıyordu. Nefes alamıyordum; ciğerlerim ağrıyordu ve her silişimde burnumdan kahverengi bir madde geliyordu. Rüzgâr saatte otuz ilâ kırk kilometre hızla esiyordu ve kumdan hiçbir şey görünmüyordu. O kadar kötüydü ki, Saddam Hüseyin, Allah'ın eliyle kumları estirdiğini söylüyordu. Yavaşlamak zorundaydık. Kuveyt'te bir kumanyayla takas yaptığım Arap kefiyesini giyiyordum ve hiçbir ışık kaynağı, hatta ay ışığı bile olmadığından, çalışmamalarına rağmen gece görüş gözlüklerimi takıyordum. Keskin nişancılarım uykudaydı. "Çavuş, bu lanet şey her yerden içeri giriyor!" diye sürekli tekrarlıyordu Schutz sinir bozucu şekilde. "Kapa çeneni, Schutz!" diyerek susturdum.

Şeytanın kalbine gittikçe daha da yakınlaşıyormuş gibi hissediyorduk, sanki evrensel bir güç bize karşı çalışıyordu. Gecelemek için durmaya karar verdiğimizde yaklaşık on mil kadar yol yapmıştık. Uykuya daldığımda saat 01.00'di ve hiçbir şey hatırlamıyorum. Gün saat 08.30 gibi başladı. Üç metre önümüzü görecek kadar ışık vardı. Teğmen Shea bana doğru geldi: "Lanet kefiye konusunda sana ne dedim? Teröriste benziyorsun!" "Efendim, görüyorsunuz bir kum fırtınası var ve yüzünüzü koruyacak bir şey olmadan dışarıda duruyorsunuz," diye cevap verdim. Bir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı.

Sonra Başçavuş Humphreys bana doğru yürüdü ve Humvee'nin plastik kapısını tıklattı. "Bütün adamlarını doğru saydığından emin ol. Tuvalete gidip kaybolanlar var." Çocukların yerlerinde olduklarından emindim. "Kum fırtınasında nasıl sıçılabilir?" diye sordum. "Çavuş, sadece adamlarının eksik olmadığından

emin ol," dedi. Ellerimi kaldırıp, "Fakat kum fırtınasında nasıl sıçılabilir?" diye tekrarladım meraklı bir şekilde. Başçavuş Humphreys parmağıyla beni işaret ederek sinirli bir cevap vermeden önce birkaç saniye bana baktı, "Çavuş, sadece lanet adamlarınızın eksik olmadığından emin olun!" "Emredersiniz, Başçavuş."

Otuz dakika sonra, aracımın önünde, sağda, bir deri bir kemik, siyah beyaz bir eşek göründü. Schutz, "Hey, lanet bir eşek bu!" diyerek dışarı çıktı ve onu okşamaya başladı, ardından sırtına bindi. M–16'sı elinde, eski süvariler gibi görünüyordu ve bağırmaya başladı: "Haydi millet, Bağdat'a gidelim!" Ardından, "Geber, Hacı! Geber, Hacı!" diyerek eşeği kum fırtınasının içine sürdü.

Bundan sonra, tekrar yola koyulduk. CAAT 1 baş sıradaydı. Bombalanmış araçların –yaklaşık her beş milde bir– ve yol kenarı boyunca, toplamayı dert etmediğimiz AK-47'lerin (makineli tüfekler, RPG'ler*) yanından geçtik. David Bowie dinleyerek on beş mil kadar ilerledik ve kendimizi bir otoyolda bulduk. Deniz Kuvvetleri hava indirme bölüğünü geçtiğimizde kendimi güvende hissettim; buranın muhtemelen güvenli bir bölge olduğunu düşünüyordum.

Beş millik ilerleyişten sonra, maalesef ne kadar yanıldığımı anladım. Araçlarımızın dokuz metre yakınına havan topu mermileri düşmeye başladı ve Schutz frenlere asıldı. "Kahretsin, üzerimize havan topu mermileri atıyorlar!" dedi. Hemen dışarı fırladım. Keskin metal parçaları etrafımıza yağıyordu. Arkaya, hayrettir uyanık olan keskin nişancıları almaya gittim. İkisi araçta kaldı. Keskin nişancılardan yetkili müfreze çavuşu Cox dışarı fırlayarak: "Ne oluyor, çavuş?" diye sordu. "Üzerimize havan mermileri fırlatıyorlar; bir tuzak gibi görünüyor," diye cevap verdim.

---

*RPG: Taşınabilir roketatar. Tanksavar silahı. En çok kullanılanı RPG-7dir. 300 metre menzili vardır; dünyadaki zırhların çoğunu delebilir. Ancak M1A1 Abrams tanklarının zırhını delemez. Amerikan eşdeğeri AT-4'tür

Yüz metre kadar solumuzda havan mermileri araçlarımızın önünde patlıyordu. Piyadelerim havan toplarının yönünde sol tarafa doğru ateş etmeye başlamışlardı. Cox'a bağırdım, "Sanırım bu bir tuzak. Soldalar ama sağda kimin olduğunu bilmiyoruz. Keşif atışı yapalım!" Yolun her iki tarafında da çalılar olduğundan bizim için görmek çok zordu. Cox silahını sağa çevirdi, ben sola; yolu açmaya çalışan piyadelerim sola ateş ediyorlardı. Beş el ateş ettim. Beşinci mermide, çalılardan bir mermi yağmuru geldi. Matrix filmindeki gibi, mermilerin önümdeki asfalta çarpışını görebiliyordum ve bir merminin Humvee'ye isabet ettiğini duydum. Piçler bizi tarıyorlardı.

Son atışımdan sonra, kafamın üzerinden bir mermi geçti. Ateşi kestik, tüfeklerimizi omuzlarımızdan indirmeden önce beş saniye bekledik. Keskin nişancım, Travis Toney, bize geldi: "Çavuş, ne yaptınız böyle?" "Tuzağa düştük, dostum," diye cevap verdim. Sağdan ateş açıldığını idrak etmesi zaman almıştı. Teğmen Shea'ya doğru yürüdüm: "Efendim, telsizle tuzağa düştüğümüzü bildirmek zorundayız." "Tuzak olduğuna emin misin?" dedi şüpheyle. "Humvee'nin içindeki kurşunları görmek ister misin?" diye sordum. Anten direğinin üzerindeki darbelerden, sağda düşmanların olduğu sonucuna vardık. Bu hakikaten bir tuzaktı.

Koltuklarım kabarmıştı. "Vay be, üstesinden geldim," diye gururlanıyordum. Araçlarımıza atladık ve görevimize devam etmeye karar verdik. Çocuklar çok heyecanlıydı. Yanından geçtiğimiz araçlar hâlâ alevler içindeydi ve yanık et kokusunu alabiliyorduk –bala benzeyen tatlı ama biraz ekşi bir koku...

Afak'ın içinden Al Budayr'a ulaşmamız birkaç gün aldı; kum, rüzgâr ve yakıcı güneş dışında yolun tamamı benim için bulanık bir hatıra. Al Budayr'a vardığımızda, teğmen bize Baas partisinin bölge merkezinin önünde park etmemizi söyledi. Mekân ıssızdı. Duvarlar füzelerle haraptı; ne mobilya, ne de pencerelerde cam vardı; kâğıtlar her yana saçılmıştı ve mekân yağmacılar tarafından talan edilmişti. Arada bir, intihar bombacısı korkusunu artıran bir sivil araç geçiyordu. Saat 21.00'den 24.00'e kadar orada kaldık. İdamı beklemek gibiydi.

Koltuğumda tam teçhizat otururken, kumanya paketinden kahveyi aldım ve içtim; bütün hayatım gözümün önüne gelmeye başladı. Ve aniden, Jackie'nin ailesiyle yediğim Noel yemeğinin büyülü ayrıntılarını hatırladım: Taşra hamburgerinin kokusu, büyükannesi ve teyzesi Dona ile hazırladığı harika patates püresi, odadaki heyecan, yanan sobanın hoş kokusu, pırıltılı Noel ağacı ışıkları, evin etrafında koşuşturan çocuklar, Jackie'nin yeşil gözleri ve solgunlaşarak, acıya dönüşmeye başlayan tatlı gülümsemesi?

bölüm 14

öldür öldür öldür

munzam zarar

Savaş suçlusu muamelesi göreceksin

Nisan başlarında Numaniye'ye vardık. Gelişigüzel mimarisiyle oldukça canlı bir taşra kentiydi; beton binalar, geniş meydanlar ve taşla döşenmiş sokaklar... İnsanlar geleneksel kıyafetlerini giymişlerdi ve tespihleriyle ibadet ediyorlardı. Birkaçının, ayrıcalıklı tiplerin, Batı kültürüne aşinalığı anlaşılıyordu; çünkü batı kıyafetleri giyiyorlardı. Binalar genelde sade, kimi yerde çok katlıydı ve birçok dükkânın üzerinde solmuş, Pepsi ve Coca-Cola gibi Amerikan markalarının tabelaları asılıydı. Şekerci dükkânlarında üzerlerine boyanmış Mickey Mouse veya Pamuk Prenses gibi çizgi film karakterlerinin resimleri vardı. Numaniye şehri bisikletler, turuncu ve siyah Toyota taksiler ve kamyonlarla doluydu. Merakla bize gözlerini dikmiş küçük bir kalabalık meydanda toplandı. Tavuklar pislik içinde yemleniyorlardı. Lağım sisteminin hasara uğramasından dolayı, insan atıkları kokusu mide bulandırıyordu.

Şehrin dışında, şehir merkezine giden ikinci yolu korumak için durduk. Biri önde diğeri arkada, iki kontrol noktası kurduk; araçları, geçmek isteyenin slalom yapmak zorunda kalacağı ve yakalamamızı kolaylaştıracak çapraz konumda park ettik. Her zamanki gibi, Teğmen Shea'nın aracı, makinelide Gaumont'la, en öndeydi; yani ilk ateşi onlar açacaktı. Benim aracım konvo-

yun ortasındaydı. Tam karşımızda bir futbol sahası vardı. Sağ tarafında terk edilmiş bir Irak askeri kamyonu ve uzak taraftaki kalenin arkasında, Cumhuriyet Muhafızlarını temsil eden kırmızı elmas sembollü daha yeni bir kamyon vardı.

Hat üzerinde ileri geri yürüyordum; bazı Iraklılar bilgi edinmek için kontrol noktasında etrafımızı sardı. İlk kez sakinleştik ve iletişim kurmaya başladık. Nasıriye'de onlara sadece silahlarımızı doğrulturduk ama Numaniye'de barışçıl bir tavır takınmak zorundaydık. Eski, lacivert ince çizgili bir takım, daha yenice bir gömlek ve epey yıpranmış siyah deri ayakkabılar giymiş yaşlıca bir adam yanıma geldi, gülümseyerek bana şunlar gibi bazı sorular sordu:

"Ne zaman elektriğimiz olacak?"

"Geldiği zaman, gelir," diye cevapladım.

"Su?" diye sordu.

"Ne suyu?"

"Suyunuz var mı?" diye sordu sabırsızca.

"Evet, suyumuz var."

"Ne kadar süre kalacaksınız?"

"Sonsuza kadar."

Suratını astı. Ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Uzun süre."

"Saddam? Saddam öldü mü?"

"Hayır."

"O zaman burada ne yapıyorsunuz?" gibisinden ters ters baktı.

Yirmi ilâ otuz çocuk, şeker dağıtan Doktor, Martens, Taylor ve Stivers'ın etrafını sarmıştı. Adamlarım MP3 çalarlarında çocuklara Good Charlotte, Danzig veya Sublime dinletirken hepsi çok heyecanlıydı. On kadar çocuk futbol sahasında neşe içinde oynuyordu.

Daha yeni görünen askeri kamyonun etrafında dolaşan sivil kıyafetli yedi–sekiz adam fark ettim. Dürbünümden onları izlediğimde bakıp bizi işaret ettiklerini gördüm. Hareketli bir tartışmanın içinde gibi görünüyorlardı. Tarette dürbünle etrafı izleyen Gaumont'a gittim. Teğmen Shea Humvee'de oturuyordu.

"Gözün şunların üzerinde olsun, Gaumont." "Anlaşıldı, çavuş" diye cevap verdi.

Humvee'me döndüm; beyaz bir Toyota'nın Iraklıların yanına yanaştığını gördüğümde kumanyamı yiyordum. Gaumont bana bağırdı, "Hey çavuş, buraya gel!" Kumanyamı örtünün üzerine attım ve koştum. "Ne oluyor?" "Adamlardan biri arabadan dışarı çıktı; sanki beze sarılı bir tüfeği var," dedi Gaumont. "Gözlerini ondan ayırma," diye emir verdim. "Eğer bir tüfeği varsa, orayı tara gitsin," diye ekledi Teğmen Shea. Ona döndüm. "Teğmen, futbol sahasının sonundaki askeri araç dikkatinizi çekti mi?" "Evet, çoktan telsizle bildirdim." "Bu güzel evin önünde durması tuhafıma gitti." "Evet," diye cevap verdi Shea, o yöne bakarak. "Bu adamlar kamyonun etrafında dolanıyor ve gerçekten şüpheli davranıyor. Bence ateş gücümüzü onlara göstermeliyiz," dedim. "Katılıyorum. Gaumont, terkedilmiş eski araca iki-üç Mark 19 yolla," diye emir verdi. Gaumont heyecanla beş-altı mermi boşalttı.

Futbol sahasındaki çocuklar çığlık atarak koşmaya başladılar. Benimkiler de bağırdı. "Evet, gelin de bulaşın bakalım bize! Oynamak mı istiyorsunuz? İşte size oyun!" diye bağırdı Palmer neşeyle. "Sizin için biraz futbol topumuz var! Sizin için her kalibrede futbol topumuz var!" diye ekledi Taylor.

Aniden iki Kobra helikopteri etrafımızda daire çizmeye başladığında üç dört dakika geçmişti. Üç turdan sonra, biri tam üzerimizde dolanmaya başladı. Bir kadın ve bir çocuk askeri kamyonun arkasında yürüyorlardı. İpnotize edilmişçesine hepimiz gökyüzüne bakıyorduk. "Neler oluyor?" diye sordu Schutz. Aniden, bir füze patladı ve bir ateş topu kamyonu yuttu. Sarsıntıyı bedenlerimizde hissettik; gökyüzü yarılmış gibi görünüyordu. Parçalanan, kolları ve kafaları kopmuş gövdeler havada uçuşuyordu. "Vay anasını! Havada uçan cesetleri gördünüz mü?" diye sordum, hâlâ ipnotize edilmiş gibiydim. "Dostum, bu çok acayipti!" diye cevap verdi Onbaşı Eric Sutters. "Haydi, bir daha... Uçurun her yanı," dedi Onbaşı Stivers, büyülenmiş bir biçimde. Adamlar, kadın ve çocuk; hepsi ölmüştü.

Saat 20.00 civarında, aracının dışında oturan Teğmen Shea'nın yanına gittim. "Kobraların alıp veremediği neydi? Bu biraz aşırı değil miydi?" diye sordum. "Eh, araçta silah olup olmadığını bilemezdik." "Piyadeler araştırabilirlerdi; bölgede devriye geziyorlar," dedim.

Beş dakika sonra, Humvee'sinde bir fincan kahve ısıtan Hallenback'e uğradım.

"Gittikçe kötüleşiyor. Hani bu sadece bir huzur operasyonu olacaktı?" dedim.

Omuz silkerek, "Tek bildiğim kendimi buradan canlı çıkarmam gerektiği. Sonra San Bernadino şerif departmanında çalışmaya gideceğim," diye cevap verdi.

"Hey, gördüğüm şeylerle alay etmiyorum," dedim, tatsız bir sesle.

Bana baktı, birkaç saniye kafası karışmış gibi göründü ve beni uyardı: "Kafanı çalıştır, dostum. Böyle dalgalar yaratmaya devam edersen, sana savaş suçlusu muamelesi yaparlar."

Akıllanmadım. İşin aslı, daha da kötüye gittim. O gece, hendeğin içinde, Hallenback'le nöbetleşe uyuyorduk. Sürekli patlayan bombalar yüzünden doğru dürüst uyuyamıyordum. Uyku tulumumdan, elimde dokuz milimetreliğim, sıçrayarak uyandım. Rüyamda bir havan topu tarafından vurulduğumu görmüştüm.

Hallenback uyanıktı. Bana güldü: "Seni hiç bu kadar hızlı görmemiştim." Kafamı sağa sola oynatarak yanına oturdum. "Kendimi iyi hissetmiyorum." Patlamalar artmıştı. "Neler oluyor?" diye sordum. "Piyadeler RPG'lerin gizli yerlerini havaya uçuruyorlar," diye cevap verdi bana bakarak.

Beni rahatlatmaya çalıştı "Biraz oluruna bırakmalısın her şeyi." "Biliyorum." Kahve koydum ve Hallenback'e biraz dinlenmesini söyledim. Tüm gece nöbeti ben tuttum. Zor bir geceydi.

Ertesi gün, aynı yolu gözetliyorduk. Iraklıların da Amerikalılar gibi olduğunu söyleyebilirim. Eğer bir şehri işgal ettiyseniz, size ilk ya akıl hastaları ya da fahişeler gelir. Kadınların peçelerini açarak dillerini ileri geri oynattığını görürdük. Epey eğlenceliydi. Bana Okinawa'daki fahişeleri hatırlattı.

Irak'ta toplumdaki önemli adamları daima 'pezevenk kıyafeti', yani pamuk yerine ipek giymelerinden ayırt edebilirsiniz. Haremleri arkalarından yürür. Bulardan birinin, "Koca Kavat Baba" derdik ona, tepeden tırnağa karalara bürünmüş dört karısı vardı. Muhtemelen ellilerinde, altın süslemeli siyah bir giysiyle dolaşan bir adamdı. Başı dik konuşurdu ve sürekli arkasını dönüp, alesta bekleyen kadınlara doğru parmaklarını şaklatırdı. Kadınlar yaşlarına göre dizilirlerdi; son ikisi en yaşlılarıydı. Fazlasıyla doğum yaptıklarını anlayabilirdiniz çünkü karınları tombuldu ve memeleri sarkmıştı. Onların önündeki kadın otuzlarında olmalıydı; en gençleri muhtemelen yirmi civarıydı; adama yakın duruyordu. İnce yapılı ve sağlam bedenliydi. En yaşlısı dilini ileri geri oynatarak bize baktı. Benim denizciler heyecanlandı. "Hey, burada karı bulabiliriz," dedi Stivers. Gülerek, "Yok yahu," dedim.

Aniden, çocukların dağılması için el sallayan siyah saçlı bir kadın göründü. Kot, spor ayakkabı ve uzun mavi bir bluz giyiyordu; yürürmekten çok zarafetle süzülür gibiydi. "Vay anasını! Bu ne fıstık böyle!" diye haykırdık hayranlıkla. Dosdoğru, silah taşımayan doktora gitti, "Amerika'ya gitmiştim," dedi gülerek. Doktor güzelliğinden etkilenmiş gibi görünüyordu fakat kendini toparladı. "Ya? Neredeydiniz?" "Chicago'da okudum. Eğitimimi tamamlamak için oraya tekrar gitmek isterdim." Gerçekten iyi bir İngilizce aksanı vardı. Denizcilerim vurulmuşa döndüler ve bize bir melek gibi göründüğünü rahatlıkla söyleyebilirim; çölde açan bir güldü.

Kulaklıklarını çıkarıp kıza nazikçe vererek, "Ne tarz müzik dinlersin?" diye sordu Doktor. "Oh evet, çok güzel," dedi gürültülü tekno müziği dinlerken. Doktora baktım; kaldırdığına bahse girerim. Mutlu mutlu gülümsüyordu. Onu, uzun zamandır böyle gülümserken görmemiştim. Kız gittikten sonra kıpkırmızı oldu.

Daha sonra, bir grup Iraklı yanımıza geldi. Geleneksel kıyafetler içinde ve epey yoksul görünüyorlardı. Silahlarımızı doğrultup adamları arabadan çıkardık. Hemen ellerini havaya kaldırdılar. Solberg ve Martens derhal üstlerini aradı ve arabayı kontrol

etti. Arabanın arkasında beyaz beze sarılmış bir şey vardı. Nesneyi işaret ettim. Adamlardan biri kazmaya benzer bir hareket yaptı. Oradakinin silah olduğuna emindim. Birdenbire, Solberg haykırdı: "Kahretsin, bu bir çocuk!"

Çocuğun babası bize ahmakmışız gibi bakıyordu. Çocuğu gömmek istediklerini anladım ve "Hayır, ilerleyemezsiniz" dedim ve "Sıhhiyeci!" diye bağırdım. Babaya sordum: "Çocuk nasıl öldü?" Elleriyle hareketler yaptı ve patlama sesleri çıkardı. Odasının yakınına düşen bir bombadan ağır şeklide yaralanmıştı. Patlamanın şiddetiyle iç organları gözle görünebilir biçimde zarar görmüştü.

Doktor nefes nefese geldi. "Doktor, arabanın içinde ölü bir çocuk var. Dışarı çıkarmama yardım et." Doktor beş yaşlarındaki çocuğu çıkarmama yardım etti ve kafasıyla boynunun etrafına sıkıca bağlanmış bezi çıkarmaya başladık. Doktor stetoskobu çocuğun kalbine tuttu ve "Lanet olsun, yaşıyor!" dedi. Babaya, tüfeğimi kafasına indirmek isteyerek öfkeyle baktım. "Lanet yabaniler! Çocuk hâlâ hayatta!" diye bağırdım.

Doktor beş dakika kadar çocuğu hayata döndürmeye çalıştı. Herkes nefesini tutmuş doktoru izliyordu. Hâlâ babaya kızgındım. Çocuk tamamen hareketsizdi. Benzi küle dönmüştü ve gerçekten kötü görünüyordu. Kendimi, Kurgan'ımı düşünürken buldum. Birkaç saniyeliğine Twentynine Palms üssüne geri dönmüş, Kurgan "Bum! Bum!" diyerek tankın üzerinde gezinirken, elini tutuyordum. Doktorun sözleriyle kendime geldim: "Bu kadar! Öldü!" Gözleri yaşlı bana baktı. Hıza uzaklaştım oradan. Denizcilerim, çocuğu gömsünler diye babanın arabasının bariyerlerden geçmesine izin verdiler.

Yatmak için sabırsızlandığımı hatırlıyorum, fakat gece yarısı korku içinde uyandım. Kâbusumda ne gördüğümü unuttum ama kalkıp oturdum ve her zamanki gibi deniz piyadelerinin suratlarındaki ifadeleri izledim. Benim gibi, onlar da oturmuş boşluğa bakıyordu. Aralarından biri rüyasında, deveye binmiş Irak süvarilerini görmüş. Onlara ateş ettiğimizde, develer mermileri yutup bize geri tükürerek hepimizi öldürmüş.

bölüm 15

öldür öldür öldür

cehennem çanları

Özgürlüğümüzü asla alamayacaklar!

Bağdat'ın güneybatı kenar mahallesindeki Salman Pak'a ulaşmamız kırk sekiz saatimizi aldı. Mekân bana Kuzey Carolina'nın "Cudzu South" gibi mahallerini anımsattı. Otoban boyu terk edilmiş harap binalarıyla fakir bir yerdi. Bir ailenin geçici eve dönüştürdüğü terk edilmiş benzin istasyonun yakınında Humvee'lerimizle uzun bir sıra oluşturduk.

Elimde dokuz milimetreliğimle çabucak içeri girdim ve silahla dışarı çıkmalarını işaret ettim. Müslümanlara has beyaz giysisi içindeki yaşlı adam Arapça, yalvarıyormuş gibi bir şey söyledi. Elimi boynuma götürerek "Çık yoksa gebereceksin," manasına gelen hareketler yaptım. Anladı.

Çarşaflı, şişman, yaşlıca bir kadın, muhtemelen karısı, birkaç kirli seccadeyi rulo yaparken, iki kızı ve onlardan daha küçük iki oğlu, iki dakika içinde eşyalarını topladılar. Sadece pantolon ve sandalet giyen iki çocuğun tişörtleri yoktu. Yerdeki küçük ampul şişelerini çıkartmak için bıçağımı çekince korkup dışarı kaçtılar.

Dışarıda iğrenç bir koku vardı. Muhtemelen bir haftadır orada yatan üç keçi leşi yolun kenarında çürüyordu. Yakınlarda yanan petrol sahası yüzünden hava çok sıcak, nemli ve karanlıktı. Vücut ısımızı 20 derece kadar yükselten MOPP'larımızı (Göreve

Yönelik Koruyucu Kıyafet; Kimyasal tehlike arz eden görevlerde giyilen askeri giysi) giyiyorduk. Altı hafif silahlı araç, ilerimizde park etmişti. Iraklılar onlara "ölüm melekleri" diyordu çünkü onlar, genellikle seyreltilmiş uranyum mermileriyle körlemesine ateş açardı.

Westerman penceremi tıklattığında Humvee'mde uyuyordum. "Kaçık Lui senle konuşmak istiyor." "Tamam," dedim, arkasından koşmadan önce. "N'oluyor?" "Sürekli telsiz hattında Salman Pak'ta gece saldırıları hakkında konuşulduğunu duydum."

Teğmen Shea aracının dışında elinde bir haritayla bizi bekliyordu. Solberg, Gaumont, Sutter ve Stivers yanındaydı. Anlatmaya başladı: "Salman Pak'taki gece saldırısına gireceğiz. Saddam'ın sarayı orada. Ayrıca, orasının Irak Fedaileri'nin eğitildiği merkezi haberalma servisi olduğu biliniyor ve içeride bir bölük Cumhuriyet Muhafızı var. BM, hava korsanı eğitmek için kullanılan bir uçak gövdesi saptadı."

Çocuklar, özellikle Saddam Hüseyin'in ismini duyunca heyecanlandı. Her zaman ukalâ Solberg sordu: "Dışarı çıkıp oynayacaklarından emin misiniz?" Teğmen Shea soruyu umursamadı. Ben not alıyordum. Teğmen Shea görevin açıklamasını yaptı:

"Yirmi dakika sürmesini beklediğimiz topçu ateşinden sonra harekete gececeğiz. Bundan sonra, bir yirmi dakika boyunca bölgeyi temizlemek için bombacılar içeri yollanacak. Biz ateşkesten sonra gireceğiz. Bir sürü düşmanla karşılacağımız öngörülüyor. Salman Pak'ta varınca, yedek olarak kalacaksınız. İlk CAAT 2 girecek. Bölge sık ağaçlık." "Neden ilk önce biz gitmiyoruz, efendim?" diye sordu Schutz. "Kapa çeneni, Schutz," dedi diğer deniz piyadeleri koro halinde.

"Peki, saat kaçta?" diye sordum. "Güneş batarken tüm çocukların arabalarında harekete hazır olmalarını sağla," diye cevap verdi otoriter bir şeklide.

Çocukların yanına gittim, bir toplantı yaptım ve onlara her şeyi anlattım. Cidden heyecanlıydılar; hiçbiri yerinde duramıyordu. "Dua edelim, ilgisizlikten dolayı iptal edilmesin," dedi

Sutter. Herkes yüksek sesle güldü. Daha sonra, bir saat boyunca "Hell's Bells" ve The Rolling Stones'dan "Paint it black"i çaldık; ortam bir anda "Sineklerin Tanrısı"ndaki şenliklere döndü.

Yüzlerimizi siyaha boyayıp sadist görünüşlü palyaçolar gibi beyaz makyaj yaptık, çünkü kılık değiştirince birini öldürmek, psikolojik bakımdan daha kolaydır. Ben bile neşeyle katılmıştım ortama. Aynanın karşısına geçip ve şöyle demiştim: "Bu gördüğün son surat olacak, piç!"

Teğmen Shea geldi ve "Yüzünü boyamaya karar vermişsin, çavuş?" dedi.

"Evet, siz yapmayacak mısınız, efendim?"

Bir şey demeden gitti. Çocuklar, vahşiler gibi sağa sola koşturuyor, kumanyalarını paylaşıyor, birbirlerine sigara veriyordu; Ortaçağ'da savaşa gitmeden önce yapılan şenlikler gibiydi, bilirsiniz işte. Onbaşı Randall Taylor keçi leşlerine gitti ve eline geçirdiği kırık bir tahta parçasını mızrak gibi tutup ölü keçilere saplayarak etrafta koşmaya ve bağırmaya başladı; "Geber, piç! Geber!"

"Kes şunu! Yeterince kötü kokuyor zaten!" diye bağırdı Solberg.

Birdenbire Westerman, Martens'in köpeğini kaptı ve bağırdı: "Bırak şu lanet köpeği bana, Martens! Gece saldırısında havlayıp yerimizi belli edecek bir köpek istemiyorum!" Westerman hızlı bir tutuşla köpeğin boynunu kırıverdi. Acı bir havlama sesi duyuldu ve köpek yaşamını yitirdi. "İyi oldu, zaten kırmaydı," diyenler bile çıktı. Martens ses çıkarmadı. Başı önde, üzüntüyle Humvee'sine gitti, aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışarak tarete geçti. Westerman'ı kenara çektim, "Eğer bir daha böyle bir saçmalık yaparsan, meseleyi kişiselleştirir, hayatını cehenneme çeviririm."

İşte o an, motivasyon konuşmamı yapmaya karar verdim.

"Bu an, Deniz Kuvvetleri'nde öğrendiğiniz her şeyin sınanacağı zamandır. Dünyada çeşit çeşit insan var: Havuza dalanlar ve havuz başında ayak parmaklarını suya değdirenler. Bu, bizim süper kahraman olma zamanımız. Her birimizin doğru şeyi yapacağından ve

var gücüyle savaşarak annelerimizi ve babalarımızı gururlandıracağından eminim. Bir erkeğin hayatta sadece iki şeyi vardır: Sözü ve gururu. Elinizden her şeyi alabilirler fakat gururunuzu alamazlar. Erkek gibi savaşın."

Konuşmamdan sonra, Teğmen O"Shea'ya bize biraz "William Wallace" versin diye telsizle haber verdim. Konuşması "Cesur Yürek" filminden alıntıydı ve en iyi İskoç aksanıyla konuştu:

"Ben William Wallace. Yüzlerce adam öldürdüm. İngilizleri gözlerimden ateş saçarak ve kıçımdan çıkan yıldırımlarla yakıp kül ederim. Ben William Wallace'ım ve koca bir ordu dolusu hemşehrimin zorbalığı savunmak için savaşmaya geldiğini görüyorum. Siz, kendi iradenizle, özgür adamlar sıfatıyla savaşmaya geldiniz. Siz, özgür adamlarsınız. Özgürlük olmazsa ne yapacaksınız? Savaşacak mısınız? Savaşırsanız, ölebilirsiniz; koşup kaçarsanız bir süre daha yaşarsınız. Fakat yıllar sonra yataklarınızda ölürken, size bir şans daha verilsin diye, her şeyi bu günle takas etmek isteyeceksiniz... sadece tek bir şans; buraya geri dönmek ve düşmanlarımıza hayatlarımızı alabileceklerini... ama asla ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ alamayacaklarını göstermek için!!!!"

Konuşma bittiğinde kendimizi gerçek kovboylar gibi hissediyorduk. Hepimiz gaza gelmiştik; gücümüzü göstermeye hazırdık.

Sözde terörist kampı bataklıkla çevriliydi; karanlıkta uzun sazların arasından geçebilmek için zorlu, alengirli manevralar yaptık. Florida Bataklığına gidiyor gibiydik; fazlasıyla sivrisinek, yüksek çalılar ve çürüyen bitki kokuları vardı. Etrafını saran büyük bir duvarın içerisinde, askeri barakalarla beraber, varlıklı bir yerleşim bölgesi vardı. Evler büyük ve rahat görünüşlüydü; geniş arazileri vardı. Topçular bölgeyi yirmi dakika bombalamışlardı ama hava desteği iptal edilmişti. 7 Nisan 2003'te New York Post'ta yazılanının aksine herhangi bir direniş olmaması bizi şaşırtmıştı (bkz. Ek).

Elli kalibrelik yüzlerce merminin ve hafif silahlılardaki mitralyözlerin daha derin, kulağa çello gibi gelen seslerini duydum ve işte, sonuç önümdeydi: Yol kenarına saçılmış, cenin gibi kıv-

rılmış on beşi aşkın ölü, yanan araçlar –bazısı askeri, bazısı sivil– bombalanmış binalar ve bölük barakaları. CIA ajanları her yerde, özellikle Saddam'ın sarayının civarındaydı. Piyadeler Saddam'ın sarayına baskın yapmışlardı ama orada hiçbir şey yoktu. İki ajan soğukkanlı tavırlarla Saddam'ın siyah Range Rover'ına binmiş, dolanıyordu. Saray oldukça ufaktı ama kum renkli, yüksek beton duvarları, kavisli kemerleri, el yapımı, geniş ahşap kapıları ve palmiye ağaçlı güzel avlusuyla epey lükstü. Sokaklarda bir saat kadar devriye gezdik ve sürekli telsizle, bir şey olmadığını haber verdik.

Saat 03.00 surlarında gece açık ordugâh kurduk ve ertesi sabah uyandığımızda şaşkınlıkla, minik bir dönmedolabı, küçük treni, kayaları ve harika yasemin kokusuyla bir çocuk bahçesinde bulunduğumuzu fark ettik. Etrafımızdaki evler gerçekten güzeldi. Her şey sakinleşmişti ve cesetler ortada görünmüyordu. Yaşlıca adamlar bize habire çay, hurma ve taze ekmek getirip durdu. Siyah saçlı bir delikanlı yanıma geldi: "Hangi dindensin?" "Episkopal." Taylor, "Şeytan'ın Kilisesi," dedi. Iraklı şaşkın baktı bana. "Hıristiyan," diye açıkladım. Yaşlı bir adam bana sordu: "Elektrik? Su?" "Yakında," diye cevap verdim ama anlamadığı için saatime baktım ve "Az zaman. Çabuk," dedim. Uzaklaşmadan önce bana gülümsedi.

Güzel Batı kıyafetleri içinde, iyi beslenmiş görünen, yakışıklı ve kısa saçlı bir adam, kollarıma almam için bana küçük kızını getirdi. Kızı tutmadan önce ellerime dezenfektan sürdüm ve adam "Teşekkür ederim," dedi. Üç yaşında bir kızdı, saçında kuzu şeklinde pembe bir toka vardı ama kollarımın arasında taş kesmiş gibi duruyordu. Aniden yüzümün şeytan gibi boyalı olduğunu fark ettim. Herkes birbirine bakarak aynı şeyi düşünüyordu: "Ne halt ediyoruz biz burada?"

Ayrılırken, Salman Pak'ın girişinde insanlara bir uçaktan usulünce nasıl çıkacaklarını öğretmek için kullanılan uçak gövdesini gördüm. "Olay buymuş yani!" diye düşündüm.

bölüm 16

öldür öldür öldür

kanlanmış

Artık beyefendilik yok

Dicle nehrini geçmemizden önce, Bağdat köprüsünde, iyi giyimli, gözlüklü bir Iraklı bana geldi ve ailesini karşıya, şehrin dışına geçirip geçiremeyeceğimi sordu. Anlaşıldığı kadarıyla, yağmacılar ailesini evlerinden çıkarmıştı ve şu anda camide yaşıyorlardı. Güvenli bir geçiş için bana para ödemek istedi. Karısı baştan aşağı siyahlar içindeydi; çocuklarıysa Batı kıyafetleri giyiyorlardı. Biri altı, diğeri on dört yaşlarındaydı. "Yapamayız. Savaştayız," dedim. Adam sinirlendi, "Buraya bizi korumak için geldiniz. Siz bunu yapmazsanız, kim yapacak? Bunun için geldiniz sanıyordum." Yağmacıların ülkesini yok etmesini bile engelleyemeyeceğimizi söyledim ve ailesine yardım için herhangi bir şey yapacağımı nerden çıkardığını sordum. Dönüp ailesinin yanına, camiye gitti. Uzaklaşırken öfkeli hareketler eşliğinde Arapça bir şeyler söyledi ailesine. Bozuldukları belliydi.

Uluslararası havaalanı bölgesine ulaştığımızda, güneş batmaya başlamıştı. El Reşid askeri tesislerinde Amerikalı savaş esirlerinin görüldüğü yönünde istihbaratlar almıştık. CAAT 1, bu Amerikan vatandaşları için girişilen kurtarma operasyonunda güvenliği sağlamak ve gerektiğinde koruma ateşi açmakla görevlendirilmişti. Bir saat içinde planımızı yaptık ve görevimize başladık. Bina, demir kapılı, üç metrelik beton duvarlarla çevriliydi; avlu-

nun içinde ve etrafında hurma ağaçları vardı. Amerikan savaş esirlerinin tutulduğu söylenen El Reşid Tıp Merkezi sadece tek katlıydı ve belki iki yüz kadar tutsağı barındırabilirdi. Herkes hızla hareket etti. Piyadeler Amtrac'larından fırlayarak hapishaneye daldı. Kapıları patlatarak "Oda temiz! Oda temiz!" diye bağırırlarken, C4 patlayıcılarının binada yankılandığını duydum.

Bir büyük hayal kırıklığına daha uğramıştım. Binada gerçekten Amerikan savaş esirlerinin bulunduğunu sanıyordum. Deniz Kuvvetleri'ne hâlâ inanıyordum ve bu görevin ötekiler gibi bir fiyasko olmasını istemiyordum. Tümüyle araştırılan binada piyadeler, Amerikan ordusuna ait birkaç üniforma bulmuştu. Kavanoz kafalar –saç kesimlerinden dolayı denizcilerin kendilerine taktığı ad– sağı solu uçurmaya devam ederken önceki gece öldürülen Iraklı askerlerin vücutlarıyla dolu üç de kamyon bulduklarına dair raporlar duydum. Baskından sonra, havalimanı yakınındaki görev yerimize döndük. "Yatıp zıbarın. Nöbet yok. Bu gece bizi diğer hıyarlar koruyacak," dedim adamlarıma. "İyi bir uyku çekin çocuklar," diyerek serbest bıraktım. Geceyi pistte geçirdik.

Ertesi gün, günün ilk ışıklarıyla uyandım. Çok sinirliydim, çünkü sert esen rüzgâr uykumu bölmüştü; üstüne üstlük yol kenarından Sovyet yapımı bir makineli tüfek –bir RPK– aldığım için Teğmen Shea'dan fena fırça yedim. Tüfeği, Humvee'min arkasındaki bir üçayağın üzerine yerleştirmiştim.

"Çavuş, sen emirlere bağlı kalmazken, adamların yoldan silah toplamamaları için verdiğim emirleri uygulamalarını nasıl beklersin?"

"Emirlerinizi anlıyorum, efendim ama adamlarımın yolun kenarında bıraktığım dolu bir makineli tüfekle vurulmasına izin veremem."

Nefretle bana baktı ve gitti. Schutz kıs kıs gülüyordu. Teğmen komutana, Yüzbaşı Schmidt'e gitti. Yüzbaşı Schmidt, Alabama'lı pranga mahkumları gibi görünen ufak tefek bir adamdı. Gözleri içine çökütü, suratı bir deri kemikti ve sanki hayatında hiç duş almamış gibi kokuyordu.

On beş dakika sonra, Humvee'sinde bir toplantı düzenledi. Araç komutanlarımla beraber gittim. Westerman, Solberg, Sutter ve Valerio'ya, "Şehir bölgesindeyiz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Her yer kızılderili kaynıyor. Bir dakika bile gardınızı düşürmeyin, hatta bir saniye bile" dedim. Çocuklar oyun zamanının geldiğini biliyorlardı. Teğmen Shea kaputun üzerine bir harita sermiş ve askeri tesise giderken izleyeceğimiz rotayı gösteriyordu. "Türkiye'nin güneyinden, Suriye'den ve İran'dan sivil kıyafetli isyancıların geldiği, polis arabalarını ve ambulansları çalıp intihar bomba malzemeleri yükleyerek araçları Deniz Kuvvetleri kontrol noktalarına sürdüklerine dair istihbarat alıyoruz. Haberalma ayrıca, Fedailer'in ve Cumhuriyet Muhafızları'nın da Amerikan ve müttefik birliklere karşı intihar ve terörist saldırıları düzenlediklerini bildiriyor. Onlara karşı gerilla savaşı ve düzenli harp taktikleri kullanacağız. Kentsel sanayi bölgesinden gececeğiz. Oraya gittiğimizde, bir kontrol noktası kuracağız."

Parmağıyla haritanın üzerinde Dicle nehrinin sağında bir noktaya işaret ediyordu.

Devam etti, "Hiçbir aracın geçmesine izin vermeyeceğiz. Görevimiz, bu isyancıların kökünü kazımak; onları bulmak ve yok etmek. CAAT 2 iki mil sağımızda aynı şeyi yapıyor olacak. Saat şu anda 07.45. 08.15'te herkesi hazır istiyorum; 08.30 itibarıyla, harekete geçiyoruz."

Hepimiz anladığımızı belirttik ve araçlarımıza geri döndük. Çocuklar araçlarına su ve benzin ikmali yapar ve fazladan kumanya çalarken, bir toplantı düzenledim ve temel olarak Teğmen Shea'nin dediklerini tekrar ettim ve ekledim: "Birbirimizin arkasını kollayalım ve eğer herhangi birinizin bir sorunu varsa, bunu ŞİMDİ bilmek istiyorum. Sorunu olan var mı?"

"Hayır, çavuş."

"Şikâyeti olan veya ağlayıp sızlanan var mı?" Kimse cevap vermedi.

"Pekâlâ, kimde viski var?" Westerman'de biraz vardı.

"Güzel, bir yudum ver bakalım."

Yolumuzun üzerinde, terkedilmiş bir mekanik üssünde dur-

duk. Paslı ıvır zıvırın sağa sola dağıldığı, pis, eski bir sanayi bölgesiydi: Motorlar, demir parçaları, tavanlardan sarkan zincirler... Gaumont öndeydi. Dürbünüyle Dicle nehrini izlerken aniden Mark 19'un tetiğine asıldı. On el ateş etti ve "Pislikler karşıda!" diye bağırdı.

Hemen dürbünlerimizden baktık ve işi bitmiş iki roketatarlı adam gördüm. Gaumont yıldırım hızıyla ikisini de indirmişti. İlk üç arabadaki herkes Gaumont'u kutladı: "İyi işti!" "Şeyimi kaldırdın!" "Sağ olun. Evet, sizi bitirdim piçler!"

Ağır, karanlık ve kasvetli gündüz vakti El Reşid askeri tesisine ulaştık. Gelir gelmez Beşinci bölüğün her yeri darmadağın ettiğini gördük. Amtrac'tayken bir şarapnelle can veren Başçavuş Edward Smith'in ölümüne feci sinirlemilşerdi. Kana susamışlardı. Bütün ofis pencereleri kırılmış, dosya dolapları devrilmişti; mobilyalar sokağa fırlatılmıştı; her taraf sprey boyayla yapılmış "AMCIKLAR" yazılı vajinalar veya "SİKİLMİŞ HACILAR"la doluydu. Sıraların ve rafların üzerine sıçmışlar; elektronik eşyayı yağmalamışlardı. Bir panoda, Saddam Hüseyin'in ağzına girerken çizilmiş bir penis resmi hatırlıyorum. Mozaikleri andıran boyalı parçalardan yapılmış bazı portreler çok güzeldi. Neden hep baltanın sapında kaldığımızı merak ettik. Beşinci bizi en uca yerleştirmişti. Yedincinin denizcileri küme düşürülmüştü.

Terkedilmiş bir fabrikanın yakınına park ettik; yayılan koku, boğucu ve basık hava bana Houston yakınlarındaki bir petrol rafinerisi kasabasını, Deer Park'ı hatırlattı. Tam üzerimizden geçen çevre yolunun altına girerken iki tarafında beton duvarlar yükselen dört şeritli bir yoldaydık. Her iki tarafındaki Irak askeri binalarıyla, keskin nişancı saldırısında bulunmak veya tuzak kurmak için mükemmel bir yerdi. Şehir bölgesi olduğundan hava desteği çağıramazdık, çünkü bizi tehlikeye atabilirdi. Çocuklar gerilmeye başlamıştı. Aşılmamız hâlinde yedeğimiz olan Lima bölüğü, dört şeritli yolun sağında bizi koruyordu.

Park ettiğimizde, yüz elli metre ilerimizde on Iraklı gördüm. Kırk yaş altı, temiz tıraşlı ve geleneksel beyaz giysiliydiler. Yolda durmuş, ellerinde pankartlarla Amerikan karşıtı sloganlar atı-

yorlardı. Arkalarında kenar mahalle apartmanları vardı.

"Bu ahmaklar ne halt ediyor orada?" diye sordu Gaumont.

Öndeki dördünün ellerinde biri Saddam Hüseyin'e, öteki bir din adamına ait iki büyük resim vardı. Anlaşılan yolumuzu kesmeye çalışıyorlardı, çünkü hızla Bağdat'a ilerliyorduk. Deniz Kuvvetleri'ne ait bir Abrams tankı sağda, binanın girişinde park etmişti. Dokuz milimetreliğim boynumda, gaz maskem ve M–16'ım sırtımda, göstericileri dürbünle izleyen tankçıya ilerledim. Beriki kendinden emin, "Bir çeşit protesto yapıyorlar. Bağırıp çağırıyorlar işte. Sadece bir avuç gösterici, silahları yok," dedi.

Gerisingeri yürüdüm, sağımdaki terkedilmiş büyük fabrikayı geçerek, çocukların silahlarını doğru yöne çevirdiklerinden ve makineli tüfek kafalarının aralıklarının ve zamanlamalarının doğru ayarlandıklarından emin olmak için Charlie'ye kadar gittim. Çocuklara, "Gözlerinizi özellikle fabrika pencerelerinden ayırmayın," dedim. "Örümcek-adam hislerim alarmda." Tarette, makineli başında bekleyen bebek yüzlü sevimli Onbaşı Brian Martens: "Çavuş, bu yer çok ürütücü," diyerek beni onayladı.

Aracıma geri döndüm, çünkü karnım acıkmıştı ve en sevdiğim hazır kumanyamı yemeye başladım: Mexican Enchilada.

Tam bu sırada tam başımızın üzerinden sağdan sola bir silah sesi duydum. Humvee'min arkasından ne olduğuna bakmak için yolun ortasına koştum. Schutz'un yanına vardığım anda, çocuklar protestoculara ateş açtı. Tüfeğimi sırtımdan alıp omzuma yaslamam üç saniyemi aldı. Silahımı omzumda iyi desteklediğime emin oldum, arpacıktan bir göstericinin vücuduna nişan aldım. Derin bir nefes alarak, yavaşça bir gözümü kapattım; sağ gözümü, nefes vererek açtım ve bir el ateş ettim. Merminin göstericinin göğsünün ortasına çarpmasını izledim. Denizcilerim bağırıyordu: "Gelin, korkaklar. Savaşmak mı istiyorsunuz?"

Hemen yeni bir hedef, çömelmiş kaçacak delik arayan başka bir Iraklı'yı seçtim. Çabucak kafasına nişan aldım, derin bir nefes çektim, verdim ve kafasına bir kurşun yolladım. Bir kafa: Güm! Diğer bir kafa: Güm! Tam ortadan: Güm! Bir tane daha:

Güm! Göstericilerin bedenlerinin hareketsiz kaldığını fark edene dek böyle devam ettim. Karşı ateş gelmemişti. On iki el ateş etmiş olmalıydım. İki buçuk dakika kadar sürmüştü.

Göstericileri sırtlarından da vurduğumuzu biliyordum, çünkü bazıları yerde emekliyordu ve beyaz giysileri kırmızıya dönmüştü. Gene de kaçmayı başardılar bunlar. M–16'nın beş elli altılık mermisi pistir; hemen öldürmez. Mesela, göğüs kafesinden girip ve yol boyunca iç organlarınızı parçalayarak dizkapağınızdan çıkabilir. Çocuklar neşeliydi. Taylor ve Gaumont bağırıyordu: "Geri gelin, korkaklar!" "Bu piçler savaşamaz! Çok zayıflar!" "İyi işti," diyerek birbirlerinin arkalarını sıvazlıyorlardı ama protestocuların birkaçının kaçmayı başarmasına bozulmuşlardı. Tetik çekmeyi bırakmak istemiyordum. "Bundan fazlası olmalı," diyordum içimden. Bir çay kaşığı Ben ve Jerry dondurması yemek gibiydi. Yetmiyordu.

Teğmen Shea yanıma geldi, "Çavuş, Westerman ve iki aracı almak istiyorum. Sen burada takımla kal. Keşif turu yapacağız."

"Westerman burada kalabilir; ben size katılacağım," dedim.

Kimse ilk ateşin neden açıldığını sormadı ama uymayan bir şey vardı; kendimi huzursuz hissettim, yaşayan olup olmadığını anlamak ve Standart Operasyon Prosedürü ile Cenevre Konvansiyonu çatışma kurallarına uyup uymadığımızı kontrol etmek istedim.

Hızla, önce cesetlerde silah, ardından üst geçide çıkıp keskin nişancı kontrolü yapacağımızı söyledim.

Schutz'a "Şu köşeyi hızlı dönmemiz gerekiyor," dedim.

Humvee'min arkasında, ayakta, tamamıyla korunmasız, bayrak direğine tutunuyordum. Elli beş kilometre hızla, çevre yoluna doğru iki yüz metre kadar ilerledik; köşeyi dönerken hızımızı kırka düşürünce, yerdeki bir kan gölü içinde, sanki elbiseleri kırmızı boyaya batırılmış gibi görünen, üst üste yığılı dört ceset gördüm. İngilizce ve Arapça "Eve dön," "Bush Kötü," yazan iki pankart, resimler ve beyaz elbiseler, hepsi kanla kaplıydı. Suratlarını aklımdan sildim. Silah arandım; yoktu.

Sağ kalanı geri dönüşte gördüm. Protestoculara on metre

uzaklıkta, otoyolun altında beton bir sütunun arkasına saklanmıştı. "Dur!" dedim Schutz'a. Yirmi yaşlarında, batılı giyimli ve top sakallıydı. Siyah gözleri korkuyla açılmıştı. Elimle işaret ettim, yarısı gitmiş sol ayağını sürüyüp sağ ayağı üzerinde acıyla sekerek çıktı. Ayağı et ve kandan bir bulamaç gibi görünüyordu. Kopmuş kaslar, sinirler ve tendonlar sallanıyordu. Büyümüş gözleri canını bağışlamam için yakarıyordu. Sağ bacağının üzerinde sekerek uzaklaşırken elimle savıp telsize bağırdım: "Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!" O'Shea ve adamları neşeyle bağırıyordu, "Şu dallamaya bakın!"

Köprünün üzerinde bir mil kadar gittik, sonra aynı yoldan geri döndük. Aşağı baktığımda, protestoculara yüz elli metre uzaklıkta duvara sıralanmış üç dört kadar roketatar gördüm; haznelerindeki füzelerle, ateşe hazırlardı. Göstericilerin içeri doğru ilerlediğimizde bizi geri püskürtecek kapasiteleri vardı ama sadece pankart taşımışlardı. Galiba uçaklardan attığımız propaganda kağıtlarına inanmışlardı: "SADDAM HÜSEYİN'İ DEVİRECEĞİZ. SİLAHLARINIZI BIRAKIRSANIZ, SİZİ RAHATSIZ ETMEYECEĞİZ. OKULLARI AÇIK TUTUN. YOLLARI AÇIK TUTUN. GÜNLÜK YAŞANTINIZA DEVAM EDİN. SU TESİSLERİNİ AÇIK TUTUN. ELEKTRİK, SU EN KISA ZAMANDA GELECEK. BİZ, DEMOKRASİYİ KURMAK İÇİN BURADAYIZ."

Kontrol noktasına geri döndüğümde, "Ateşi kim başlattı?" diye sordum

"Biz bir tüfek sesi duyduk."

"Yönüne bakan var mı?"

"Hayır, başımızın üzerinden geçti."

Uzatmadım ama eğer bir terörist olsaydım, ateş etmeye başlarken tek bir el ateş etmezdim diye düşünüp durdum. Tarayarak başlardım. Sonrasında araçlarımızı çaprazlama sıraladık. Ben yolun sağında ortada, Westerman'ın arkasındaydım. Abrams tankının yanında mayınlar, el bombaları, AK'ler ve roketatarlarla dolu, terkedilmiş bir Irak askeri kamyonu duruyordu –bir Irak mangasına yetecek kadar silah ve cephanesi vardı. Araç bozulmuş görünüyordu.

Teğmen Shea'in yanına gittim ve sordum, "Efendim, bu araçla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Ne yapmamı istiyorsun, çavuş?"

"Taburu arayıp buraya bir çekici gönderterek El Reşid'e çektirmez miyiz? İçinde hepimizi yok edecek kadar patlayıcı ve cephane var."

"Şu anda onunla uğraşamam, çavuş."

"O zaman ben hallederim."

Stivers, Howard ve Martens'i yanıma çağırdım "Kamyonu boşaltmaya başlayın ve kullanabileceğimiz silahları araçlarımıza koyun. Büyük el bombası ve kara mayını kutuları benim aracıma, AK'ler sizinkine."

Teğmen Shea sonradan yanımıza geldiğinde şaşkın görünüyordu: "Çocuklara niye kamyonu boşalttırıyorsun?"

"Size ilgileneceğimi söylemiştim, Efendim."

"Aracına silah alma konusunda ne söylemiştim sana?"

Gerçekten sinirlenmiştim.

"Silahları yolda bırakmama politikam konusunda ben size ne söylemiştim?"

Öfkeyle baktı ve çekip gitti.

"Bir astsubayın bir teğmenle böyle konuştuğunu hiç duymamıştım çavuş!" dedi Schutz, hayret içinde.

"Quantico subay okulunda subayları kim eğitiyor sence?" diyerek omuz silktim.

Römorkörsüz, patlak ekzostlu, turuncu kabinli bir traktör lastiklerini cayırdatarak hızla köşeyi döndüğünde çocuklar hâlâ kamyonu boşaltıyorlardı. Bu yollara göre fazla sayılabilecek bir süratle, altmış beş kilometre hızla geliyordu. Traktörün patlayıcılarla dolu olduğu fikriyle ödümüz patladı. Sutter yolun ortasında durmuş, sürücünün durması için işaretler yapıyordu –öne yerleştirecek bariyerimiz yoktu– ama araç köşeyi dönüp karayolu köprüsünün altına gelince Westerman ateş açtı. Zırh-delici 50 kalibrelik mermilerin benzin deposunu vurduğunu gördüm. Yakıt deposu patladı. Ardından hepimiz ateş açtık. Uyarı atışı yapmamıştık. Alev alan kabine ateş ettim.

Araç yolun iki şeritli geliş tarafında durdu. Altmışlarında üstü tutuşmuş bir adam dışarı fırladı ve her yanını sarmış alevleri söndürmeye çalışarak yolun sağındaki şarampole koştu. Denizcilerim birbirlerine çakıyorlardı, "Hey, hıyarın nasıl patladığını gördünüz mü? Moruğun nasıl fırladığını gördünüz mü?" Buna ben de güldüm "Hey," dedim, "Angut, Pepsi reklâmındaki Michael Jackson gibiydi." "Nasıl yani, çavuş?" diye sordu Howard şaşkın. Kendimi bunak hissettim. "Aldırma, Howard. Bu sen doğmadan önceydi."

Traktörden gelen petrol ve yanan plastik kokusu bana bir daha Deer Park petrol rafinelerini hatırlattı. Yoğun, siyah duman mavi gökyüzüyle, bana Van Gogh'un Yıldızlı Gece'sini anımsatan bir zıtlık yaratıyordu. Boğazıma bir yumru oturdu; aniden ağırlığımı kaybetmişim gibi midemi bomboş hissettim.

İkinci patlama olmadı; bu gün, traktörün yaşlı adamın geçim kaynağı olduğunu ve adamcağızın sadece oradan uzaklaşmaya çalıştığını düşünüyorum.

Teğmen Shea'nın aracına gittim ve ona söyledim, "Sivil ölümlerinin önüne geçmek için ve terörist olmayanları teröristlerle karıştırmamak için bir çeşit sistem kurmamız gerekiyor. Traktördeki adamın terörist olmadığı apaçık ortadaydı."

Şöyle yanıtladı: "Kontrol noktalarının önüne ve arkasına yeşil ve kırmızı hat kuralım. Yeşil bölgeye girdiklerinde uyarı ateşi açacağız, ellerimizi kaldırarak "DUR," diye bağıracağız. Kırmızı bölgeye elli metre boşluk bırakacağız ve yeşil bölgenin başına ve sonuna işaretler yerleştireceğiz. Eğer araç kırmızı bölgeye girerse ateş açacağız. Şimdi, yeteri kadar işaretin var mı?"

"Sadece iki tane var; çünkü Kuveyt'te kullandığımız işaretleri alacak yerimiz yoktu. Schutz'a elimdeki işaretleri size getirmesini söylerim."

"Ya, bu iyi değil, çavuş."

"Özür dilerim, efendim, fakat yirmi beş parça dörde ikilik için yeterli yerim yoktu. Ekstra yemek, yakıt, cephane, 81mm'lik havan kapları ve dört nişancıyla beraber onların tüm teçhizatını nasıl taşırım derdindeydim."

"Elindeki işaretleri Schutz'la yolla."

"Eğer konuşmanız bittiyse, Efendim, arkaya gidip Charlie'ye haber vereceğim."

Arkaya gittim, araç komutanlarını, Solberg, Johnson, O'Shea ve Palmer'ı topladım ve yeni stratejimizi anlattım. "İntihar saldırısıyla karşılaşırsak, ateş hattını açık bırakacağız, böylece diğer deniz piyadelerine ateş etmeyiz. Araçlarınızın aşamalı sıralandığından emin olun ki gerektiğinde kolayca duvar kuracak manevrayı yapabilelim," diye ekledim.

Hepsi tamam dedi.

Yetmişlerden kalma, içinde iki kişi bulunan beyaz bir Toyota Corolla elli kilometre hızla geldiğinde saat 15.30 gibiydi. Gaumont tarette, araç komutanı Sutter, yolun ortasındaydı. Teğmen Shea'ya verdiğim işaretleri kullanıp kullanmadıklarını bilmiyorum. Araba yavaşlamadan yeşil bölgenin içine girince ikisi de arabayı durdurmak için ellerini kaldırıp "DUR" diye bağırdı. Benim adamlarımdan biri uyarı ateşi açtı ama araba kırmızı bölgeye ilerlemeye devam etti. Westerman elli kalibreliğiyle adama ateş etti. Hepimiz yıldırım hızıyla araca ateş açtık. M– 16'mla ön cama, sürücüye ve yolcuya nişan aldım, iki el birisine, bir iki de ötekine ve öyle devam ettim.

Altı el ateş ettikten sonra, Teğmen Shea'ye baktım. Ateş etmiyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Göz göze geldik; "Madem öyle, senin yerine de ateş ederim," diye geçirdim içimden. Toplam on iki el ateş ettim. Ateş sonsuza kadar devam edecekmiş gibiydi ama iki dakikadan az sürdü. Araçtakilerin ikisi de ölmüştü. Araba durdu. Gene, ikinci bir patlama duymadık. Bu sefer bizim çocuklardan kimse coşmadı. Herkes neler olduğunu merak ediyordu.

Sutter ve Howard gidip adamları arabanın dışına çekti. Batı kıyafetleri giyinmiş, bıyıklı ve top sakallı yirmi yaşlarında iki genç... Sürücünün ağzı açık kalmıştı; yanındaki ön konsola devrilmişti ve iki yüz mermi yemiş olmalıydılar. Onları yol kenarına bıraktık.

Etraf savaş alanı gibi görünmeye başlamıştı. Ölüm çevremizi

sarmıştı. Bana, dur emrini ihlal eden araçların motoruna ateş edebilmesi için Winterley'i aracının yanına koyacağını söyleyen Teğmen Shea'nin yanına gittim.

"Sizce onu yolun ortasına koymak iyi bir fikir miydi?"

"Evet."

"Tamam, patron sizsiniz."

Yanından uzaklaştım.

Yarım saat kadar sonra, Winterley yolun ortasındaydı. Yirmi üç yaşında, devasa bir delikanlıydı ve bütün vücudu dövmelerle kaplıydı. Ön taraftan bir ateş sesi, ardından "Sıhhiye! Sıhhiye!" bağırışı geldiğinde hatları ve adamlarımın moralini kontrol ediyordum. Hızla koştum ve keskin nişancının iki büklüm yerde yattığını gördüm. İlkin öldüğünü düşündüm; fakat sağ eliyle sol yanağını tutmuş acı içinde kıvranıyordu. Doktor nefes nefese geldi. Keskin nişancının yüzüne bandaj uyguladı ve başka bir yarası olup olmadığını görmek için üniformasını açtı. Başka yarası yoktu ama konuşamıyordu.

Teğmen Shea, panik içinde altıncı bölüğü aradı: "Yaralı bir piyade var. Yüzünden vuruldu. Durumu kritik. Onu tabur sağlık ocağına götürün." Mermi Winterley'nin bazı dişlerini kırmış ve yanağından dışarı çıkmıştı. Merminin nereden geldiğini bilmiyorduk.

Gaumont çok üzgündü. Sağ eliyle sol avcuna vuruyordu. "Ok yaydan çıktı. Bu dallamalar bitti. Artık beyefendilik yok."

Ona hak verdim.

Saat 19.00 civarıydı. Güneş batıyordu ve gecenin soğuğunu hissetmeye başladığımız sırada beyaz bir Toyota pikap hızla bize doğru gelmeye başladı ve yaklaşık altmış beş kilometre hızla yeşil bölgeye daldı. Ellerimizi havaya kaldırıp onu uyarmaya veya uyarı ateşi açmamıza fırsat kalmadan, Gaumont AT–4'ü* aldı ve bir füze fırlattı ama hedefi ıskaladı. Füze, pikapı vuracağına, yerde sekip yakınına saplandı. Füzenin kendini silahlandıracak mesafesi yoktu ve patlamadı. Onbaşı Johnson'ın iki

*Dördüncü nesil tanksavar

TOW* nişancısının bağırdığını duydum: "Vuruldum! Vuruldum!"

Donup kalmıştık, Onbaşı Johnson'ın aracına baktık ve bağırdık, "Gaumont! Ne halt ediyorsun?" Gaumont'un yanında duran Sutter, Humvee'sinin üstüne zıpladı ve onu boğazından yakalayıp bağırdı: "Neredeyse beni öldürecektin, seni geri zekâlı! Füzeyi fırlatmadan önce uyarmak yok mu? Lanet Subay okulunda sana bunu öğretmediler mi?" Howard aracından fırladı ve onları ayırdı. Gaumont herhangi bir tepkiden acizken, Teğmen Shea aynı aracın içinde öylece oturuyordu.

Bir saniyelik fark, artık kırmızı bölgeye girmiş pikapın sürücüsünün aracından atlamasına yetmişti. Gaumont'un aracına yetmiş beş metre kadar uzakta, elleri havadaydı; korkudan ağzı açık, donakalmıştı... Batı giyimli, otuz beşinden genç bir adamdı. M-16'larla ateş açtık. Yere düştü ve kapısı açık kalmış aracın altına sürünmeye başladı. Ateşe devam ederken Johnson'un tanksavar topçusu 240Gulf** ile kurşun yağdırmaya başladı. Aşırıya kaçıldığını düşünerek ateşi kestim. Çocuklar ateşe devam etti.

Adam kıpırtısız kalınca coştuk. "Bu Winterley içindi, puşt!" diye bağırdı Gaumont. "Evet, Winterley'in intikamı alındı," diye ekledim. Adamlarımdan birisinin, "Siz bizden birini indirirseniz; biz de sizden birini alırız," dediğini duydum. Doktorun sargıladığı yaralı tanksavar erlerinin yanına gittim. Yaraları pek ağır değildi. Aniden, Lima bölüğünden bir çavuş Westerman'a doğru koştu ve teğmeni sordu. Westerman, Teğmen'in aracını işaret etti. Çavuşun, Teğmen Shea'ya bağırdığını duyduk. "Elleri havada bir adama ateş ettiniz! Dürbünle hepsini izledim. Tabur komutanına telsizle çoktan haber verdim. Yolda şimdi."

Teğmen Shea'nın ödü kopmuştu. Hemen bir şey diyemedi ama birkaç dakika sonra şiddetli bir tartışmaya girdiler. Çavuşun şöyle dediğini duydum: "Ne yaptığınız sanıyorsunuz, efendim? Hepiniz gün boyu lanet kovboylar gibi davrandınız."

---

*Dünyadaki tankların çoğunu delebilen ağır füze

**7.62lik makineli tüfek. 1.000 metre nezilli, dakikada 100 mermi atar

O gece komuta, Teğmen Shea'nin müfrezesinden alınıp Lima bölüğüne verildi ve El Reşid üssüne geri çekilmemiz emredildi. Epey kötü bir ruh haliyle araçlarımızı toparladık. Ancak, günbatımına doğru ilerlerken, silah sesleri duyduk –en az yüz el. Lima bölüğü bir araca ateş açmıştı. Daha sonra arabada üç kadın ve bir çocuğun olduğunu duydum. Bildiğim kadarıyla, hiçbir soruşturma açılmadı.

Gaumont'un sıyırdığı, işte o gündü. Bir AT-4'ün yüz metre öldürme ve iki yüz metre yaralama çapı vardır; Gaumont, yetmiş beş metre önündeki araca ateş etmişti. Takımın yarısını yok edebilirdi. Çocukların siniri bozuktu. Bana önce Sutter geldi ve açık konuştu: "Gaumont gitmeli." Westerman ve Johnson da aynı talepte bulundu. Yirmi dört saatliğine görevden uzaklaştırdım onu. Başçavuş Hallenback'in alelacele yapılmış bir morgun ürkütücü keşfi üzerine Teğmen Shea'le konuşmasına kulak misafiri olunca, sinirlerim daha da bozulmuştu: "Birbirinin üzerine yığılmış düzinelerce paramparça cesetle dolu bir traktör römorku gördüm. Ve eski, soğuk bir ambarda tahta paletlerin üstüne istiflenmiş daha fazla sivil ceset vardı. Pilotlar üzerlerine düşeni yapmış. Kötü vurduk onları."

Göstericiler benim ilk öldürdüklerimdi. Bilerek birini indirmiştim ve sonrasında kendimi inanılmaz iyi hissetmiştim. Ne adrenalin hücumu ama! Bu olunca, korku silahınıza dönüşür; sizi alıp sürükler. İçtiğiniz bütün marihuanalardan iyidir. Sanki hayatınızda nefret ettiğiniz herkesi ve içinizde kalmış tüm siniri öldürdüğünüz adama yükler gibisinizdir; yamyam misali, yaşamı içinize alıverirsiniz. Kendinizi gerçekten iyi, gerçekten güçlü hissedersiniz ve her şey netleşiverir. Nirvana'ya, parlayan beyaz bir boşluğa ulaşırsınız. Fakat saatler geçtikçe, Nirvana'dan balçıklı karanlık sulara geçer, bir balçık havuzunda yüzmeye başlarsınız ve bu histen kurtulmanın tek yolu, yeniden öldürmektir.

bölüm 17

öldür öldür öldür

aşırılık

Terörist değilim!

Ertesi gün El Reşid askeri tesisinde uyandığımızda genelde dün hiçbir şey olmamış gibiydi. Çocuklar rutin işlerini yaptılar: tuvalet, duş ve tıraş. Aletlerimizi, hayalarımızı, kıçımızdaki çatlakları ve koltuk altlarımızı yıkadığımız duş, bir matara dolusu su ve bir kalıp sabundan ibaretti. Kumanyalarımızı yedik, Humveelerin su ve gazını kapatarak bakımlarını yaptık; bu işler ortalama otuz dakikamızı aldı. Günlük işler. Kimse dün olanlar hakkında yorum yapmadı; fakat ben o kadar sarsılmıştım ki dolu, mermisi ağıza sürülü dokuz milimetreliğimle beraber uyudum.

Saat 07.30'da savaş planı toplantısı yaptık. Teğmen Shea bana ve araç komutanlarına görevimizi anlattı: "3/7 lojistik trenine güvenlik desteği vereceğiz ve tabur için fazlasıyla olası düşmanla teması araştırmak için keşif görevine çıkabiliriz. 08.00 itibariyle hazır olun."

"Emredersiniz, Efendim," diye cevap verdi araç komutanları.

Araç komutanlarına baktım ve başparmağımla aracımı işaret ederek, "Eğer Teğmene söyleyeceğiniz bir şey yoksa benim aracıma binin," dedim.

"Anlaşıldı, çavuş."

Araca varınca lafa girdim: "Baştan belirteyim; söyleyeceklerimi öterseniz, hepsini inkâr ederim." Şaşırarak baktılar. "Dünkü

saçmalık bir daha olmayacak. Uyanıp kafalarınızı beş numaralı temas noktanızdan çıkarsanız iyi edersiniz; beşinci noktayı bilmeyen varsa, kıçlarınızdan söz ediyorum. Dünkü ateş hikâyesi gerçekten beni kızdırdı. Eğer teğmen maçasını sıkıp durumu kontrol altına almazsa, siz kendinize hâkim olacaksınız. Şu andan itibaren, bu aşırılık saçmalığı bitmiştir. Lima bölüğü gibi olmayacağız ve kadın ve çocukları öldürmeyeceğiz. Bir kontrol noktası kurmaya gittiğinizde, sivil ölümlerini engellemek için yapabileceğiniz her şeyi yapacaksınız. Eğer başka bir sivil katliamına karışırsak, eşyalarınızı toplasanız iyi edersiniz."

Şaşalamışlardı. Onları korkutmaya karar verdim. "Deniz Kuvvetleri dünkü olaylar hakkında bir soruşturma açtı. İtirazı, derdi, vızıltısı olan?" Hep bir ağızdan, "Yok, çavuş," diyerek yanımdan ayrıldılar.

Bağdat Stadyumu yolunda, yolun solunda duran bir Abrams tankının yanından geçtik. Taretinin tam altında, sol tarafta bir delik vardı. Orası zayıf noktadır; tanklarda zırhın en az bulunduğu yerdir. Onu kim vurduysa ne yaptığını biliyor olmalıydı. Abrams tankının delinemeyeceği söylenidrdi; yani gördüğümüz bize büyük moral çöküntüsü getirdi. "Lanet! Zayıf noktamızı biliyorlar!" dedi Westerman. Kimseden ses çıkmadı.

Beş mil sonra, Bağdat stadyumunun yanına park ettik. Güneşli, sıcak ve nemli bir gündü, MOPP giysimin altında, sırtımdan süzülen ter damlalarını hissedebiliyordum. Dört şeritli çevre yolunda çapraz araç konumunda dizildik. Solumuzda, kimisi on katlı üst tabaka apartmanları vardı. Iraklı meraklılar, bizi onlardan ayıran tel örgü duvarın arkasına toplanmıştı. Bir sürü küçük çocuk, yetişkinlerle çitin üzerine tırmanıp öfkeyle bağırıyorlardı: "Amerikalılar, defolun!" Önümüzde, İngiliz gazetecilerin fotoğraf çektiği, yolu kesen bir üstgeçit vardı. Sağda 3/7'nin konuşlandığı yerde, sazlarla mükemmel gizlemiş, terkedilmiş bir geçici askeri üs vardı. Kum torbalarıyla istihkâm edilmişti ve Irak askeri çadırları çeşitli yerlere yerleştirilmişti. Üssün daha sağında, mütevazı ama parlak renkli evler ve apartman sitelerinden dikenli telle ayrılmış bir suyolu vardı.

Bu sefer arkaya ve öne kontrol noktaları kurduk. Öndeki kontrol noktası üstgeçide yaklaşık kırk ve Teğmen Shea'nin öncü aracına yetmiş beş metre uzaklıktaydı. Winterley'in yerine Smith keskin nişancı seçildi; Howard, Gaumont, Sutter ve Teğmen Shea birinci kontrol konumundaydı. Solberg'in aracı Charlie'ydi ve Teğmen Shea'nın aracındaki aynı prosedürleri uyguluyordu. Kırmız ve yeşil bölge prosedürleri geçen günküyle aynıydı. Benim aracım konvoyun ortasındaydı.

Teğmen Shea dürbünüyle roketatarlı iki Iraklı saptadı. Sağımızda, sazlığın arasından sinsice taburun Amtrac'larına yaklaşıyorlardı. Gaumont Mk-19'unu hızla sağa çevirdi, silahı saldırı moduna getirdi ve altı tane kırklık bomba yolladı. İkisinmi de ilk atışta indirmişti. Bu o kadar hızlı olmuştu ki ne olduğunu anlamamıştım bile.

Teğmenin aracına koştum ve Gaumont'a sordum: "Ne oluyor?" Teğmen Shea telsizle AT-1'den rapor alıyordu. "Teğmen Shea roketatarlı iki ahmak gördü. Dallamaları geberttiğimden eminim." Sırtını sıvazladım: "Aferin. Seni buraya silahın arkasına koymakla iyi bir iş yapmışım. Taburu kurtardın."

"Sağ ol, çavuş," diye cevap verdi görülür memnuniyetle.

"Fakat başka bir AT·4'e dokunursan, parmaklarını kırarım," diye uyardım.

"Anlaşıldı, çavuş," diyerek gülümsedi.

Bundan sonra, Teğmen Shea'dan telsizden mesajı geldi: "CAAT 1, SHT'ye geçin [Savaş Hasarı Tespiti]. İki hacı öldürüldü. Birinin başı koptu. Geriye kalan tek şey, kırmızı sümük. İyi işti. Bravo." Gaumont'a baktım ve "Sana bir kasa bira borçluyum" dedim, aracıma doğru uzaklaştım. Gaumont sıfıra indikten sonra, tekrar kahramandı.

Mayın temizleme techizatı nakleden ordu çatışma teknisyeni birimi için güvenliği sağlıyorduk. Beyaz bir Mercedes kamyon hızla arka kontrol noktasına yaklaşarak ortalama altmış beş kilometre hızla yeşil bölgeye daldığında nakliye kamyonunu süren karacı çavuş Taylor'la konuşuyordu. Taylor elini kaldırdı, Valerio uyarı ateşi açtı; ikisi de "DUR!" diye bağırdılar ama kamyon

durmadı. Karacı çavuş M-16'sıyla kabinin içine birçok kez ateş ettiğinde araç hâlâ yeşil bölgedeydi. "Neler oluyor?" diye bağırarak kontrol noktasına koştum. Taylor'un aracına giderken, kamyonun korkuluklara çarptığını gördüm. Kırmızı bölgedeydi artık. Durdum ve tekrar bağırdım: "Ne oluyor?" ardından, "Kim ateş etti?" Taretteki Taylor derhal savunmaya geçti. "Biz değildik, çavuş, karacıydı." Adamın araçtan çıkarılmasına yardım eden karacı takım çavuşunu işaret ediyordu.

Kalbinden vurulan sürücü ölmüştü. Batı giyimli ellilerinde bir adamdı; taze kan, beyaz gömleğindeki kırmızı, içimi kaldırdı. Yaşlı adamın kabinini babamınkiyle aynı şekilde düzenlediğini görünce daha da etkilendim; içerisi kırmızı kadife döşeliydi ve konsola ailesinin fotoğraflarını asmıştı. Babam gibi, kamyon tutkulusuydu. Dağılmıştım, hırsımı karacı takım çavuşundan aldım: "Lanet gerzeğin tekisin!"

Öfkeyle Humvee'me geri döndüm. Aracımın dışında dürbünle etrafı izliyordum, beyaz eski bir Toyota Corolla kontrol bölgesine geldi ve kırk beş km hızla yeşil bölgeye girdi. Howard, Gaumont ve Sutter ellerini havaya kaldırdılar ama hiç kimse uyarı ateşi açmadan, Smith, elli kalibrelik Sasser Sniper tüfeğiyle motor bölümüne ateş etti. Sürücü hemen durdu ve arabasını çevirdi. Pistonlar patlıyormuş gibi acı acı ses çıkardı. Hepimiz gülmekten katıldık. "Eh, keskin nişancı onun bugünkü koruyucu meleği," dedi biri.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, kırmızı bir Kia Spectra altmış kilometre hızla yaklaştı. Yeşil bölgeye girdiğinde, benim piyadelerden bazıları uyarı ateşi açtı ve keskin nişancı motor bölümüne ateş etti. Motor istop etmekle birlikte, araç kırmızı bölgenin içine girdi. TOW araçları hemen 240 Gulf'larla ateş açtı. Biz de M-16'larla onları izledik. Arabaya nişan aldık ve iki yüz kadar mermi yağdırdık. Kia, Humvee'min yirmi beş metre önünde duruverdi; çocuklar aracın başına üşüştü ve yaralı dört Iraklıyı dışarı çekmeye başladılar. Arabadaki temiz giyimli dört genç, ciddi kan kaybediyorlardı. Araca koştum ve dehşete kapıldım. Sıhhiye eri için bağırdım, etrafa baktım ve Teğmen Shea'in tabura

telsizle haber verdiğini gördüm. Kafayı yemiş gibi etrafta dolanıyor, çılgınca tüfeğini sallıyordu. Deniz piyadelerim hemen yaralılara ilk müdahaleyi yaptı ve şoka girmelerini engellemeye çalıştı. Altı sıhhiye eri sedyeyle geldi ve adamları götürdü.

Sürücüyü gördüm. Kafası titreyen ellerinde, kaldırıma oturmuş ileri geri sallanıyor, mırıldanıyordu. Sinirlendim ve adamları taşıyan sıhhiyecilere bağırdım: "Kıçınızı kaldırıp şunları tabur cerrahına götürün!" O sırada, hayatta kalan adam yanıma geldi ve ellerini havaya kaldırarak yüzündeki acı ifadesiyle feryada başladı: "Kardeşimi neden öldürdünüz? Biz size bir şey yapmadık. Biz terörist değiliz."

Ona hiçbir şey söylemeden yanından ayrıldım ve bir karış suratla aracıma bindim. Deniz piyadelerinin ve araçtaki adamları geri getiren sıhhiyecilerin seslerini duyunca dışarı çıktım. "Neden onları geri getiriyorsunuz?" Subay Doktor onlar için bir şey yapamayacağını söyledi. Öfkemi zar zor bastırarak Iraklılara baktım. Acıyla kıvranıyor, inliyor, yavaş yavaş ve acı çekerek ölüyorlardı.

Bir anlığına aklıma, büyükbabamın evindeki elektrik hattına huzur içinde tünemiş iki karga geldi. Havalı tüfekle birini vuruvermiştim. Yere düştüğünde, hemen yaralı kuşun yanına koştum ve dehşetle ölümünü izlemiştim: kanatlarını çırparak can çekişmişti hayvan. Donup kalmıştım; aniden öteki karga, B–25 bombardıman uçağı gibi üstüme çullanmıştı. Hızla eve koştmuş ve büyükbabama yanlışlıkla ateş ettiğimi söylemiştim. Yutmamıştı. "Kazayla vurmak diye bir şey yoktur," demişti. On beş dakika sonra, dışarıda, suçluluk duygusu içinde kıvranarak kargayı gömmüştüm.

Kurtulan adamın ümitsiz çığlığıyla Irak gerçeğine geri döndüm. "Lütfen, kardeşime yardım edin!" Gücüm tükenmiş, adama baktım. Ona ne madden, ne manen yardım edecek gücüm vardı. "Bunu siz yaptınız. Kardeşimin ölümüne siz sebep oldunuz." Sürekli bunu söylüyordu. Konuşamadım. Gidip Iraklıların aracına baktım. Gerçekten, arabalarında hiçbir savaş malzemesi ve patlayıcı yoktu. Tiksintim arttıkça arttı.

Aniden, Nissan marka beyaz bir van kırk beş kilometre hızla yeşil bölgeye girdi. Sutter, Gaumont ve Howard ellerini kaldırdılar ve uyarı ateşi açtıkları sırada Smith elliliğiyle motor bölümüne bir el ateş etti ama bu araç da kırmızı bölgeye girdi. Onbaşı Philips, Johnson ve Richardson M–16'lar ve 240 Golf makineli tüfekleriyle ateş açtı. Ön cama darbeli atış yaptılar. M–16 ve 240 Golf makineli tüfeklerin üç atış şekli vardır: aralıksız, seri ve darbeli. Aralıksız, acil olmayan durumda nokta atışı yapmak istendiğinde; seri, çatışma ahlinde düşman hızla üzerine gelirken kullanılır. Darbeli atışı ise boku yediğinde kullanırsın; zira düşman tam önündedir ve bundan sonraki basamak göğüs göğüse çarpışmadır.

Araç, Onbaşı Philips'in Humvee'sine önden vurdu. Onbaşı Johnson şiddetle ileri doğru savruldu, kafasını Humvee'nin tavanına vurdu. Şansına, kaskını takmıştı. Schutz'la hemen vana koştuk. Sürücü orta yaşlı, iyi giyimli birisiydi. Gözleri ve ağzı açıktı. Göğüs kafesinde otuz kadar mermi girmişti ve cesedi dışarı çekerken deliklerden kan fışkırıyordu. Öldüğünü anlayınca asfalt yola bıraktık ve Onbaşı Philips'in Humvee'sine koştuk.

Onbaşı Johnson sadece sarsıntı geçirmişti ve yüzünde çizikler vardı. Doktor Johnson'ı askeri kliniğe götürdü. Vanı aradıktan sonra, Westerman, Clippinger ve Howard elleri boş geri döndüler. "Lanet arabada hiçbir şey yoktu, çavuş," dedi Westerman. "Bubi tuzağı vardır diye size patlayıcı uzmanlarını bekleyin demedim mi?" diye sordum, kızgınlıkla. "Arkada bir şey yok," dedi Westerman. "Kafalarınızı ne zaman lanet kıçlarınızdan çıkartacaksınız? Burada durduğunuz için bile kendinizi şanslı saymalısınız." Cevap vermediler. Humvee'ye döndüm ve çocuklara, "Ivır zıvırı toplayın; çocuğun kişisel eşyalarını alın ve Humvee'me koyun," dedim.

Teğmen Shea yanımıza geldi; gerçekten kaygılı görünüyordu. "Cesetleri otoyoldan çekin ve suyoluna atın. Yirmi dakika içinde hareket ediyoruz," dedi. Bütün deniz piyadelerim çeşitli işlerle meşgul, koşuşturuyordu; fakat Schutz, sadece ölmüş Iraklıya bakıyordu. Yanına yaklaştığımda, mırıldandığını duydum: "Onu

ben öldürdüm, biliyorum. Biliyorum ben öldürdüm ..." Schutz'a üzülmüştüm. "Kıpırda biraz. Ölü senin ama cesedi kaldırmana yardım edeceğim." Gözünü, yüzü acıyla buruşmuş hareketsiz cesetten ayırmadan, "Pekâlâ, cesedi taşımama yardım edin, sonra gidip aracı getireyim," dedi. İlk hamleyi ben yaptım ve ölü Iraklıyı gömleğinden yakaladım. Schutz isteksizce ayak bileğinden tuttu. "Bir, iki, üç," dedim; ardından cesedi kaldırıp yolun kenarına sürükledik. Diğer deniz piyadeleri çoktan Humvee'lerine binmiş, Bağdat Stadyumuna gitmek için hazırlardı.

bölüm 18

öldür öldür öldür

savaş ganimeti

Şişman kadınlar da sevilmek ister

16.00 civarında Bağdat Stadyumuna varmıştık. Burası, sırıkla atlama minderi, uzun atlama pisti ve uzun atlama kumu olan; koşu pistiyle çevrili koca futbol sahasıyla, epey modern bir Olimpik stadyumdu. Ana giriş kapısının dışında bir Olimpik yüzme havuzu vardı. Yüz metreye püskürtebilen güzel bir fıskiyesi vardı, ama pompalama sistemi artık çalışmıyordu: Birinci Körfez Savaşından beri kuruydu.

Durmuş onu seyrederken, Yüzbaşı Schmidt geldi ve gayet sakin bir tavırla sordu: "Her şey yolunda mı, çavuş?" Biraz şaşırmıştım ve yüzüne bakarak ifadesini çözmeye çalıştım. Kısa boylu, sarı saçları ağarmaya yüz tutmuş, otuzlarında bir adamdı; genelde pişmiş kelle gibi sırıtarak bakardı. Cevap vermem birkaç saniye aldı: "Hayır, efendim. İyi değilim."

"Neden?"

"Kötü bir gündü. Fazlasıyla masum sivil öldürdük," diye cevap verdim tereddüt etmeden.

Otoriter bir tonla, "Hayır. Bugün iyi bir gündü," dedi ve ben yanıtlayamadan, kendinden emin havalarda yanımdan ayrıldı.

Takım çavuşu Cates'i bulmak için motor birimine gittim. Cates sırık gibi uzun, otuzlarında, mısırla beslenmiş efendiden bir kasabalıydı. Biraz takılayım dedim: "Selamün aleyküm. Benim

adım Muhammed, seninle deve ticareti yapmaya geldim."

Bana güldü, "Ne saçmalıyorsun? Ne istiyorsun, çavuş?"

"Seninle bir anlaşma yapmaya geldim. Adına ayırtılmış bir Irak subay kılıcım var. Şimdi, senden isteğim şey Westerman'nin aracı için bir alternatör."

"Neyin var, çavuş?"

"Kare as."

"İmkânsız. Bir destede bu kadar yok."

Kolumdaki dövmeyi göstererek, "Hile yaparsan var," diye yanıtladım.

Birkaç dakika gülerek orda oturduk.

"Biraz viski alır mıydın, çavuş?"

"Tabi ama şimdi değil. Yapmam gereken bazı işler var. Dinle, eğer yarın sabaha alternatörümü getirirsen, kılıcı yirmi dakika içinde alabilirsin."

İş bitimindeki viski aklımda, yanından ayrıldım.

Aracıma geri yürürken, teğmen beni durdurdu ve küstah bir ifadeyle, "Yarın kalktığımızda ilk iş, yolda el koyduğumuz bütün silahları alıp nakliye konteynerine yükleyeceğiz," dedi.

"Ne yapacaksınız o silahları?"

"Yeni Irak ordusunu donatmak için kullanacağız," diye cevap verdi, bildik soğuk tavrıyla.

Yemedim.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz, efendim? Bir kere, ben olmasam bu kadar silah bulunmazdı elimizde; çünkü onları toparladığım için beni suçlamıştınız. İkincisi, silahlarla ne yapacağımı size belirtmiştim: yarın ilk iş onları yok edeceğim ve sonuncusu, adamlarımın topladığı silahlar bazı tuğgenerallerin emeklilik törenine malzeme olacaksa, Tanrı beni lanetlesin."

Birden kıpkırmızı olan suratındaki öfke dalgasını gördüm.

"Çavuş, sadece depolandıklarına emin ol."

"Peki, Efendim."

Westerman'nin aracının yanına gittim. Dışarısı epey karanlıktı; gökyüzünde bir tane bile bulut yoktu ve yıldızları seyretmek için iyi bir gece olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

"Yarın sabah, el koyduğumuz tüm bozuk silahları nakliye konteynerine yerleştirilmesini istiyorum. Tüm araç komutanlarına, sadece bozuk veya ateş edemeyecek durumdakileri istediğimi iyice anlatın."

"Anlaşıldı, çavuş. Çalışan silahları ne yapacağız?"

"Çocuklara söyle, benim aracımın arkasına koysunlar."

Westerman suç ortağı havasında gülümsedi, "Anlaşıldı, çavuş."

Tankçıların yanına gittim ve tank komutanlarından birine sordum: "Bana bir iyilik yapar mıydın, birader? Yarın sabah, 07.30 gibi, tankınla CAAT araçlarının durduğu yere gelip el koyduğumuz bazı silahların üzerinden geçer misin?" "Lafı mı olur? Kıçıma ateş etmek için kullanılmalarından iyidir." "Aynen, birader," dedim. "Yarın görüşürüz." Keyifle yanından ayrıldım ve "İşte adamın eline böyle verirler," diye düşündüm.

O gece, Cates'le birlikte Johnny Walker Black içtikten sonra, mutlulukla yıldızları seyrettim ve Skoç beynimin içinde dans eder, kulaklarımda bangır bangır Blink 182 çalarken, Irak'ta ilk defa başarı duygusunu hissettim. Kontrol bendeydi. Saat 20.00'de kafamı yastığa koydum ve anında uyudum. Hepimiz araçlarımızın yanında, Bağdat Stadyumunun kaldırımlarında uyku tulumlarımızın içinde uyuduk. Ertesi gün dipdiri uyandım. Sabah rutininden sonra– tuvalet, duş, tıraş– tank türbininin çalışma sesini duydum ve kumanyamı yerken güvenle gülümseyerek elimdeki kahveyle aracıma doğru gelen tank kumandanına kadeh kaldırdım.

Denizcilerim bütün silahları–AK tüfekleri, Sovyet yapımı makineliler, roketatar tüpleri, Irak subaylarının kılıçları, gaz maskeleri– tank paletleri hizasında otuz metre boyunca iki sıra halinde dizdiler. Araç komutanların araçları solumuzdaki çimenlik alanda park edilmişti. Nakliye kutusu araçların arkasında kalıyordu. Tank, yandaki parktan yokuş aşağı indi ve araçlarımızın önünde durdu. İşaretimi bekliyordu. Son silah yerleştirildiğinde, başparmağımı yukarıda yumruğumu kaldırarak sürmesini işaret ettim. Tankçı motoru çalıştırdı ve kaçak silahlarımızın üstünden

geçmeye başladı. CAAT 1 meydan okumamıza gülüyordu ama Başçavuş Humphreys ve Yüzbaşı Schmidt hiç memnun değildi.

Neşeli havamız öldürücü darbeyle sona erdi. Başçavuş Humphreys ve Kumandan Schmidt araçların yakınına gittiler, silahları çekip bağırdılar, "Bu artık kabul edilemez. Eğer bir deniz piyadesi el koyulmuş kaçak bir silahla yakalanırsa, askeri yargı kurallarına tâbi tutulacak." Başçavuş Humphreys benim çocukların Humvee'sinden bir AK–74 çekip aldı ve onu aracımın yanına fırlattı, "Başçavuş, yüzbaşının kaçak silahları ne yapacağımıza dair emirlerinin anlaşılır olduğunu düşünüyorum."

"Gerçek şu ki, emirler açık ve anlaşılırdı, Başçavuş. Özür dilemeliyim; denizcilerim her gün iki-üç saat uykuyla çalışıyorlar."

Westerman'a döndüm ve gülerek, "Kaçak silahlar hakkında söylediklerim açık sanmıştım. Bu sabah bütün araçları kontrol ettin mi?" dedim.

"Evet, çavuş. Ancak, bunlar galiba dün gece devriye gezen piyadelerden gelen silahlar; emri geç duymuşlar."

"Siz iki hıyar, benimle kafa buluyorsunuz."

"Hayır, bulmuyoruz, Başçavuş. Bazı deniz piyadelerim kırk sekiz saatten beri ayakta ve kaçak silahları dertlerinin sonuncusu. Onlar daha çok Irak'tan nasıl sağ çıkarız diye düşünüyorlar."

Cevabım onu çileden çıkarttı. Çocuklara döndü ve emretti: "Denizciler, bütün kaçak silahları takım çavuşu Massey'in aracının yanına koyun."

Parmağını bana çevirerek, "Bunu yaptır, çavuş." Dedi.

Ertesi gün, saat 12.30 civarında, Bağdat Stadyumunda bir ayinimiz vardı. Hepimiz, yüzümüz kurulmuş geçici sunağa dönük, betona çakılmış plastik koltuklarda oturuyorduk. 3/7 bölüğünden yaklaşık kırk kişiydik. Herkesin silahı sırtındaydı ya, benimki hemen yanımdaki koltuğa dayalı duruyordu. Askerler, vaazını okuyan vaizi dinliyordu: "Doğruluğun Tanrısı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, seni bilmeyenler için dualarımızı kabul et; adın dünyanın tüm insanları arasında övülsün. Onlara İncil'i getiren kullarına cesaret ve ilham ver. Tereddüt içindeki inançları güçlendir; kırılganlaştığında inancımızı güçlendir. Misyonerlik gayretlerimizi yenile. Bizi, cennetin ve dünyanın kurtuluşu için iyi-

liğinin sevgi, güç ve inanç dolu şahitleri eyle. Âmin."

Başçavuş Humphries, vaaz sırasında yanıma yaklaştı. Hâlâ siniri tepesinde görünüyordu. Tek bir kelime etmeden tüfeğimi aldı ve kendimi eğitim kampında acemi bir er gibi hissetmemi sağlayacak şiddetle göğsüme yapıştırdı. Korkuluğundan tutarak, tüfeği ona doğru geri ittim. Bir şey söyleyebilecek duruma gelmem birkaç saniye sürdü. "Biraz haddini aştın, başçavuş, değil mi?" Korkuluktan elini çekti ve uzattığım silahı bıraktı. Bunu bir uyarı kabul ettim. Ayinin kalanını sarsılmış halde geçirdim.

Ayinden sonra, futbol sahasına bakan balkona çıktım ve dalgın dalgın alanın tam ortasındaki deliğe baktım. Yaklaşık otuz metreye çapındaydı. 'Sars ve korkut' harekâtı sırasında sığınak delici bir füze tarafından açılmıştı. Amerikan istihbaratı, Saddam Hüseyin'in futbol sahasının altına bir yeraltı askeri tesisi kurduğuna dair raporlar almıştı. Sözde kimyasal ve biyolojik silahlar depoladığı söylenen şu yeraltı askeri tesislerinden biri. 3/7 bölüğü alana girmeden önce, yeraltındaki bir askeri tesise gitmesi muhtemel gizli girişler veya odalar bulmaları için kara piyadelerini gönderdik ama hiçbir şey bulamadılar. Eh, tam öyle değil aslında: piyadeler bir Americana, altı metre uzunluğunda siyah bir Cadillac buldular ve inanın, araç gıcır gıcırdı. Siyah deri döşemeliydi ve dışı öyle güzel cilalanmıştı ki, güneşte parlarken ıslak gibi duruyordu.

Günün kalanında boştuk. Yemek yedik, uyuduk ve mastürbasyon yaptık. Unutmayın, çocuklar Twentynine Palms'dan 23 Ocak'ta ayrılmışlardı; yani iki ayı aşkın süredir kadına hasretti hepsi. Humvee'mde oturmuş bir Enchilada kumanya yerken, stadyumun tuvaletlerine girip çıktıklarını görüyordum. Hepsinin elinde Plumpers* veya Hustler'lar vardı.

Kolunun altında dergisi ile Howard'ın tuvaletten çıktığını görünce seslendim: "Howard, kaldır kıçını da buraya gel!" "Emredersiniz, başçavuşum," diye tatlı tatlı cevap verdi, bana doğru alelacele gelirken. "Şu konuyu bir anlatıver, asker. Neden yirmi dakikadır CAAT müfrezemin yarısını kollarının altında pornog-

*Şişman kadınları model olarak kullanan seks dergisi

rafik malzemeler ve yüzlerinde az önce Madonna'yla iş tutmuş gibi bir ifade ile tuvalete girip çıkarken görüyorum?"

Howard birkaç saniye gülümsedi ve yanıtlamadan önce sağa ve sola bakındı: "Şimdi, başçavuşum, şayet bilmiyorsanız, tuvaletimiz resmen CAAT müfrezesinin otuz bir kulübesi hâline geldi." Masumane bir bakışla, "Bir dergi ister miydin, çavuş?" dedi, Plumpers'i uzatarak.

"Ne, biliyor musun? Hastasın sen. Çocuğun suyunu on yıldır suyu akmayan bir banyoda sıkmakla kalmıyor, üstüne bunu bir de Plumpers'la yapıyorsun," dedim şakayla karışık.

"Eh, eyvallah, çavuş ama şişman kadınlar da sevilmek ister."

"Devam et, Howard," dedim, pis pis sırıtarak.

* * *

Ertesi gün yeni bir görev aldık: Saat 09.00 sularında stadyumdan ayrıldık ve batıya hareket ettik. Savunma Bakanlığının yakınlarındaki bir Irak askeri tesisini sağlama alacaktık. Tesis, devasa beton barikatlardan yapılmıştı. İçerideki barakalar, muhtemelen hepsi mekanize elli kadar askeri barındırabilecek ebattaydı. Duvarları beyaza boyanmıştı; ranzalarda beş santim kalınlığında yataklar vardı ve duvarlarda Saddam'ın boy boy resimleri asılıydı. Ayrıca kimyasallara maruz kalınması hâlinde çeşitli tıbbı senaryoları tarif eden tıbbi posterler vardı. Tesisin amacı bozuk tankları tamir etmekti. Tank mezarlığı gibi bir yerdi: İki BMP Rus tankı, hepten hurda iki T72 Rus tankı ve kendinden güdümlü on Amerikan Howitzer'i... Amerikan tankları, İran-Irak savaşı sırasında Irak'a gönderilmişti. Ayrıca üzerinde "Amerikan malı" yazan ve Amerikan bayrağı baskılı yüzlerce sandık kullanılmamış cephane bulduk. Birkaçının üzerindeki Amerikan bayrağı bir kalbin ortasına basılmıştı. Yüksek duvarlardan hiçbir şey göremiyorduk ama dışarıdaki hava gergindi: Aralıklarla küçük silah patlamaları, bir elli kalibreliğin taret sesi, Kobra helikopterlerin roket patlamaları, sevinç çığlıkları ve feryatlar duyuyorduk. Henüz bilmiyorduk ama Bağdat Amerikan güçleri tarafından ele geçirilmiş ve Saddam, heykeli ile birlikte düşmüştü.

bölüm 19

öldür öldür öldür

havai fişekler

Guguk Kuşu

Bağdat Moda Enstitüsü'ne yaklaşırken, beş ilâ onar kişilik gruplar hâlinde, içleri sandalye, kilim, modem ve avizelerle dolu el arabalarını çekerek koşturan otuz kadar yeniyetme gördük. Hallerinden memnun görünüyorlardı.

Moda Enstitüsü bana Frank Lloyd Wright'ın tasarım stilini hatırlattı. Büyük, çok modern ve işlevsel bir yapıydı ve mimarisi çevreyle tam bir uyum içindeydi. Birçok fundalık, küçük ağaçlar ve bakımlı çimenler vardı. Bir zamanlar çok güzel olan çiçeklerin izleri binanın üzerine çökmüştü. Yapının çeşitli katlarında balkonları vardı ve pencereleri maviye boyanmıştı. Saat 10.00 sularında güneş pencerelere vurduğunda, güneş ışınları, altındaki zemini elektrikli neonvari mavi bir ışığa boğdu. Modernliği geleneksel mimariyle keskin bir zıtlık yaratmasına rağmen, bina karşı konulmaz bir güzellikteydi. Daha ziyade Babil'in Asma Bahçeleri'nin yeniden yapılmış hali gibi görünüyordu.

İçinde dalga yaratan makinesiyle, bir futbol sahasının yarısı büyüklüğünde harika bir kapalı yüzme havuzu vardı. Binanın içine dağılmış, enstitünün Nebukadnazar geçidinin kostümlerini yaptığını gösteren bazı broşürler buldum. Dünyanın her yerinden geçmişte ve mevcut tanınmış insanların yanı sıra, Cat Stevens, Madonna, Sean Penn gibi, daha önceki yıllarda davet

edilmiş konuklardan bahsediyorlardı.

Ne yazık ki, bina ağır hasar görmüş ve yağmalanmıştı. Alt kısmı ateşe verilmiş ama yangın söndürülmüştü. Artık güvenli olmayan bu binanın muhtemelen yıkılıp, yeniden yapılması gerekiyordu.

Elimde broşürlerle üst kata çıktım ve üçüncü katta broşürleri okurken, Teğmen Shea arkamdan yaklaşarak, "Ne okuyorsunuz, çavuş?" diye sordu.

"Bu yerin ne olduğunu ve hangi amaca hizmet ettiğini okuyordum."

Şaşırmış görünüyordu.

"Size bir sorum var, efendim: Bu yere n'oldu?"

"Saddam, savaş başladığında bütün mahkûmları serbest bıraktı. Bazılarına tüm hükümet binalarını yağmalamaları ve talan etmeleri için para ödedi."

Şaşırma sırası bendeydi.

"Iraklılar neden kendilerine sanat, kültür ve insanlık getiren bir binayı yağmalayıp ateşe versinler? Bu binanın ne için kullanıldığı burada açıkça yazıyor."

Sakin ifadesiyle baktı ve sonunda: "Çavuş, belki de Irak'ın sanatı ve kültürü hakkında bir şeyler öğrenmek yerine kendi takımınız için endişelenmelisiniz."

"Irak'ın kültürel farklılığı hakkında bir şeyler öğrenmemek ve iyice anlamamak bizim hatamız bence. İdeolojisini anlamadığımız bir ülkeyi nasıl huzura kavuşturabilir veya işgal edebiliriz?"

"Hâlâ soruma cevap vermedin: Takımınızın şu anda ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet, efendim. Şu anda biraz dinlenmenin tadını çıkarıyorlar. Aşağıda havuzda yüzüyor ve temizleniyorlar."

"Yüzbaşı size havuzun yasak olduğunu söyledi yanılmıyorsam."

"Evet, efendim. Söyledi. Ancak, çocukların ayaklarının sırf kişisel temizliklerine dikkat edemedikleri için çürümesine izin vermeyeceğim. Efendim, sağlam ve sağlıklı adamlardan oluşan bir takım mı istersiniz, yoksa bedenlerinin parçaları çürüyen mi?"

"Çavuş, yapman gerekeni yap," dedi ve gitti.

Aşağıda çocuklar suyun sıcaklığına rağmen bayram ediyorlardı. Taylor, Gaumont, Schutz, O'Shea ve bazı Motor-T mekanistler sabunla yıkanıyorlar ve birbirlerini su atıyorlardı. "Var ya, bu acayip iyi geldi!" "Hey, çavuş! Gel, atla!" "Yemezler! Bahse girerim, siz piçler havuza şarbon atmışsınızdır. Lanet çükleriniz düşecek! Size bir şey söyleyeyim. Kahrolası Yüzbaşı Schmidt veya başçavuş sizi burada yakalarsa, taşaklarınızı ezerim."

Havuzun bulunduğu yerden ayrıldım ve etrafta dolanıyordum ki, 81 mm havan topçu takımının üyelerinden bazılarının mavi camları kırdıklarını ve önlerine geleni dağıttıklarını gördüm. Toprağı temelerken, Teğmen Shea ile yaptığım konuşmaya ve şahit olduğum sebepsiz yıkıma gittikçe daha çok kızıyordum. Kendi kendime "Görevin emrettiğinden fazlasını yıkmamaya ne oldu?" diye düşündüm.

Daha sonra gözcü nişancılarını şehir halkını gözlemek üzere çatıya çıkarttık, taburla daha iyi telsiz iletişimi kurmak için alıcıyı binanın tepesine diktik ve binanın dört köşesine seyyar muhafız birimleri yerleştirdik; ardından Humvee ve silahlara önleyici bakım yapmaya giriştik. Enstitü, Amerikan deniz piyadeleri için bir kale hâline getirildi. Saat 19.00 sularında gitmeye hazırlanırken, başka bir Deniz Kuvvetleri taburu bölgeye geldi. Ertesi sabah açıklanmayan bir yere gitmek ve bir gece baskını için hazırlanmak üzere emir almıştık.

Yüzbaşı bu konuda çok ketum davrandığından, baskının içeriği üzerine en ufak bir fikrim yoktu ama, ses tonundan anladığım kadarıyla önemli bir şey olacaktı. Gayet ciddi bir ifade ile yanıma geldi; ağzında büyük bir parça Kopenhag tütünü çiğniyordu. Kopenhag tütünü çiğnemeyenler için söylüyorum, ağzındaki parça ne kadar büyükse durum o denli ciddidir. Kendinden emin havayla konuştu: "Senin için bir görevim var, çavuş. 15 dakika içinde üç araç dolusu adam hazırla ve işin bittice benimle burada buluş."

Hemen araç komutanları Westerman ve Solberg'i ve adamları Clippinger, Martens, Taylor ve Janez'i topladım. Schutz ve

O'Shea benim aracımdaydı. "Araçlarınızı hazırlayın. On beş dakika sonra gidiyoruz. Araçlarınızı hazırlar hazırlamaz buraya gelin. Görev içeriği için yüzbaşı ile buluşup, konuşacağız."

Yüzbaşı Schmidt, Humvee'sinin kaputu üzerine bir harita sermiş, Moda Enstitüsü'nün park yerinde bizi bekliyordu. İtalyan tazılarını hatırlatan bir havayla, "Gelebildiğine sevindim, çavuş. Endişelenmeye başlamıştım," dedi.

"Bunu dünyada kaçırmazdım, efendim."

"Tamam, devam edelim ve işimize bakalım. Neden burada olduğunuzu anlatacağım. Bağdat stadyumundayken 81. takımla devriyeye çıktım ve sokaklarda devriye gezerken, bir adam Humvee'me yaklaşarak, Saddam Hüseyin tarafından hapsedilen bir Amerikan vatandaşı olduğunu ve Irak'tan çıkmak için bir yol aradığını söyledi. Adam, Washington'daki istihbarat dairesi tarafından eğitilmiş ve Ürdün'deki CIA tarafından görevlendirilmiş bir CIA ajanı."

Çocuklara baktım. "CIA" adını duyduklarında yüzleri aydınlandı. Yüzbaşı Schmidt bunun farkında idi. Konuşmaya devam etti. "Bu geceki görevimiz, buradaki [haritada bir noktayı gösterdi] yerleşim merkezine girmek. Adamın oturduğu evin önünde duracağız, oğlunu, kızını ve kendisini yerleşim merkezinden alıp, Bağdat stadyumuna getireceğiz. Bağdat stadyumuna geldiğimizde, onu Amerika'ya geri gönderecek Psy/Ops* veya Deniz Kuvvetleri istihbaratına teslim edeceğiz. Bu görev için bize yeşil ışık yakan komuta merkezinden izin aldım bile. Biri ön tarafta, biri arka tarafta iki araç istiyorum. Çavuş, sen ortada olacaksın. Farları gördüğümüz anda araçtan ineceğim ve orada oturanlara onları almak üzere geldiğimizi bildireceğim. O arada çavuş, sen araçtan inmiş olacak ve size doğru gelmeleri için işaret edeceksin. Onları Humvee'nin arkasına bindirecek ve branda ile üzerlerini örteceksiniz, çavuş; ardından hemen oradan ayrılıp, Bağdat stadyumuna geri döneceğiz. Ekleyeceğin bir şey var mı, çavuş?" "Evet, efendim. Tamam, bölgeye geldiğimizde, biri arkada

*Psikolojik Operasyonlar. Haberlamaya bağlıdır

ve biri önde iki tüfek hazır tutmayı unutmayın. Sürücüler motorları çalışır bırakacaklar ve araç içinde kalacaklar. Araç komutanları bizzat araçtan inecek ve güvenliği sağlayacak. Herhangi bir soru, şikâyet?" dedim çocuklara. "Bitirelim şu işi." "Saat 19.55. Motorları çalıştırın. Beş dakika sonra gidiyoruz," dedi Yüzbaşı Schmidt.

Çocuklar heyecanlıydı. Şarjörleri ile miğferlerine vuruyor ve 50 kalibreliklerini, Deniz Kuvvetleri'nde "Anal Krem" adıyla bilinen C.L.P ile yağlıyorlardı. Araçlar arasındaki telsiz bağlantılarını kontrol ettik. "Viski Bir, burası CAAT 1 telsiz kontrol, tamam. Alış nasıl, tamam." "Telsiz kontrol, tamam. Sizi duyuyoruz. Aynı. Ben nasıl geliyorum." "Aynen alıyoruz. CAAT 1, tamam." Ardından Humvee'lerin dizel motorları homurtuyla uyandı. Taylor'dan bir Güney narası yükseldi; çocuklarımla gurur duydum.

Bulunduğumuz yerden Bağdat'ın kuzeyindeki orta sınıf banliyö bölgesinde ulaşmamız yirmi dakika aldı. Durduğumuz bölgedeki sokağın sağ tarafında tek katlı boyasız evler ve sol tarafta üzerine Mercedes amblemleri çizilmiş eski görünüşlü bir oto tamirhanesi vardı. Bizi bekleyen siyah bir Japon arabasının park edildiği dikey bir sokak, evlerin dizisini bölüyordu. Her köşede, gölgeler içinde bir kaybolup, bir görünen, Batı tarzı giysiler içinde top sakallı ve bıyıklı dört adam duruyordu. Sağ taraftaki, doğal görünmeye çalışarak sigara içiyordu ama tamirhanenin yakınında duran adam, sağ tarafına asılı duran katlanabilir dipçikli bir AK–47 taşıyordu.

Japon arabasının farları gözümüzü alıyordu ve sokakta olan biteni görmemizi engelliyordu. Bu beni endişelendirdi. Ama ipek gömlekli, haki renkte bol pantolonlu, gösterişli altın bilezikli ve boynunda altın zincirli tıknaz bir adamın, yanında genç oğlu ve kızı ile birlikte ailesine veda öpücüğü verdiğini gördüğümde, pusuya düşmediğimizi anladım. Fakat bu iyi beslenmiş adamın yıllarını Saddam'ın hapsinde geçirdiğine de inanmadım. Hemen arabadan indim ve elimle gelmelerini işaret ettim. Bana doğru koştular. Adam elimi sıkıp, bana teşekkür etmeye çalıştı

ama sözünü kestim. "Bana sonra teşekkür edebilirsiniz. Şimdi arabaya binin. Sizin ve çocuklarınızın üzerini branda ile örteceğim." O'Shea, üzerlerini örtmeme yardım etti ve hızla Bağdat stadyumuna geri dönmek üzere bölgeden ayrıldık. Görevin tamamı üç dakika kadar sürmüştü.

Olimpik yüzme havuzunun yanındaki park yerine geldiğimizde, Yüzbaşı Schmidt Psy/Ops tim bölgesine gitmemi işaret etti. Çadırın içinde bir üstçavuşla fısıldaşıyordu. Söylediklerini anlayamıyordum. Ekip için çalışan takım çavuşlardan biri yanıma yaklaşarak: "Aileyi getirdiniz mi?" diye sordu. "İyi, neredeler?" "Araçta." Araca doğru gitti, takip ettim. Schutz, adamla birlikte aracın dışında duruyordu ve ona sigara uzatıyordu. Takım çavuşuyla Iraklı beş dakika kadar Arapça konuştu. Konuşma bittikten sonra, Iraklı, İngilizce konuşarak çocuklarına döndü ve "Burada kalın. Yirmi dakika içinde döneceğim," dedi. Takım çavuşunun arkasından Psy/Ops çadırına girdi ve burada yüzbaşı ve çavuşla birlikte yirmi dakika kadar kaldı.

Gergin bir biçimde etraflarına bakan gençler için biraz şekerleme ve kumanya almaya gittim. Babaları biraz şaşırmış bir halde geri döndü ve elini kızın omzuna koyarak, onlarla çadıra gitmesini söyledi. "Her şey yolunda. İyi olacaksın," diye güvence verdi. Schutz, adama bir sigara daha verdi ve sorular sordu. "Kaç yıl hapiste kaldınız?" "On." "İşkence gördünüz mü?" "Evet." "Nasıl?" "Ayaklarımın altına lastik hortumlarla vurdular." "Artık emin ellerdesiniz. Amerikalıların yanındasınız." Onaylar gibi başını salladı ve sigarasından uzun bir nefes çekti. Kızı geri geldi ve bu defa da oğlu ile beş dakika kadar görüştüler. Yüzbaşı Schmidt geri gelerek, "İş tamamdır çocuklar. Gidelim. İyi iş çıkardık. Moda Enstitüsü'ne geri dönelim."

Saat 23.00'e kadar Moda Enstitüsü'ne dönmedik. Yüzbaşı Schmidt bize görevin kısa bir özetini verdi: "Dinleyin, piyadeler, görevi çok iyi tamamladınız; sizden memnunum. Bu kadar kısa süreli bir emir üzerine böyle bir görevi yerine getirmek cesaret ister. Biram olsaydı, size verirdim." Westerman sözünü kesti: "Efendim, biraz viski ister miydiniz?" "Evet, sanırım bunu kaçı-

ramam, Westerman." "Bu kadar. Gidebilirsiniz." Ardından bana baktı, "Çavuş, ekleyecek bir şeyin var mı?" "Evet, tek bir şey: çocuklar, nöbet listesini kontrol edin ve adınız var mı, bakın. Yoksa hemen zıbarın. İyi iş çıkardınız."

O gece yıldızları seyredip Jackie ile geçirdiğim harika zamanı düşünerek, Humvee'nin arkasında uyudum. Yıldızlı gece beni 4 Temmuz 2002'ye geri götürdü. Jackie ile çıkmaya başlayalı henüz üç ay olmuştu. Bayram zamanlarında hep şenlik havasına giren büyükannesi aileyi akşam yemeğine çağırmıştı. Geleneksel 4 Temmuz yemeği lezzetliydi: Hamburger, Hot Dog, patates salatası, kızarmış fasulye, patates kızartması, çikolatalı pasta ve ev yapımı muzlu puding... Sonra Jackie'yle, havai fişekleri seyretmek için Waynesville yakınlarındaki Junaluska Gölü'ne inmiştik. Kıyıya yirmi metre mesafede bir battaniye yaydık ve el ele tutuşarak oturduk. Bacaklarımın arasında oturuyordu; kolumu arkadan ona dolamıştım; yasemin ve sandal ağacı kokusunu zevkle içime çekiyordum.

"Sonsuza kadar sürse ne güzel olurdu, değil mi?" diye sormuştu neredeyse duyulmayacak kadar sessiz.

"Evet," diye cevap vermiştim, gümüş rengindeki ay ışığından büyülenmiş bir hâlde. "Hiç şeytanla ay ışığında dans ettin mi?".

Çocuk gibi gülerek "Haayır..." demişti. "Neden, bayım" Sizinle dans etmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet, bütün gece dans edelim ve havai fişeklerinin içinde kaybolalım."

"Konuşma stilinden hoşlandım bile, kovboy."

"Summer Breeze" şarkısını mırıldanmaya şarkısını mırıldanmaya başlayarak ayağa kalkmış, elini tutmuş ve sormuştum: "Bayan, bana bu dansı lütfeder misiniz?"

Birbirimize sıkıca sarılarak birkaç dakika dans etmiştik. ?Bu anı hayatım boyunca kalbimde taşıyacağım,? demiştim, gözlerinin içine bakarak.

* * *

Ertesi sabah kalktığımda, yol kenarında kaza yapmış gibi hissettim. Rüyamda siyahlara sarınmış acımasız bir grup Iraklı tarafından kaçırıldığımı görmüştüm. Yüzlerini gizlemek için kefiye takıyorlardı. Gözleri gece gibi soğuk ve karaydı. İkisi bacaklarımı, ikisi kollarımı tutuyor, beşincisi ağzımı kapatıyordu; gülüyor ve başımı CAAT takımına doğru çevirerek: "Arkadaşların senin için hiçbir şey yapamazlar artık. Seni terk ettiler," diyordu. Sadistçe gülüyordu. Sonra beni haç biçiminde aralığı olan bir tabuta soktular. Yukarı baktım ve Iraklıların bana güldüklerini gördüm. Sonra elimin üzerinde bir şeyin gezindiğini hissettim. Elimi haç biçimindeki aralıktan gün ışığına doğru kaldırdım ve siyah bir akrep olduğunu gördüm. İşte tam o arada elimdeki dövmeyi ısırdı. Ter içinde uyandım ve çocuklara bütün sabah ters davrandım.

Her zamanki sabah rutinimizden sonra Moda Enstitüsü'nden ayrıldık ve Bağdat'ın güneybatısındaki Bağdat Üniversitesi'ne doğru yol aldık. Şehirdeki trafik yüzünden oraya varmamız bir saati buldu. Mimarisi bana İngiliz binalarını anımsattı. Tuğladan yapılmış, ahşap pencere çerçeveli çok muntazam, simetrik bir binaydı. Kampusün tam ortasında üç adet F.R.O.G. füze sistemi ve bir yeraltı nükleer atık sığınağı vardı. Muhtemelen bir blokun dörtte birini kapsıyordu ve en az yüz kişi barındırıyordu. Duvarları gömme tahtalı sınıfları, bir mutfağı, banyo ve yatakhaneleri vardı.

Ne yazık ki, üniversite daha önce 1/7 bölüğü tarafından ziyaret edilmişti. Oraya vardığımızda seçkin görünüşlü, iyi giyimli, düğmeli bir tişört ve kumaş pantolon giymiş dekan bizi karşılamak için dışarı çıktı, astsubayların ve subayların ellerini samimiyetle sıktı ve "Hoş geldiniz, burada olmanız çok güzel. İçeri gelin," dedi. Arkasından gittik; içeri girdiğimizde girişin sol tarafında bir ofisi işaret etti. "Bakın, ofisim tamamen tahrip edildi." İçeri baktık ve masaların ters yüz edildiğini, resimlerin yerlere çarpıldığını ve genelde Saddam resminin asılı durduğu yerin hemen yanındaki arka duvara spreyle büyük bir vajina resmi çizildiğini gördük. Her yer böyleydi. Dört buçuk metrelik kitap on

kitap rafının domino taşları gibi devrilip dağıtıldığı kütüphaneyi gösterdi; bazı pencereler kırılmış, masalar ters çevrilmişti ve duvara, altında "Saksocular" yazan büyük bir penis resmi çizilmişti. Sınıflar da yağmalanmıştı.

Dekan bize tahribatı gösterdi ve ellerini birleştirerek, bu çöpleri birlikte kaldırmamız için yalvardı. "Lütfen, efendim. Yardım edebilir misiniz?" Teğmen Shea ve Yüzbaşı Schmidt cevap verirken makara yapıyordu: "Evet, tabii, efendim, sorun değil. Hey, Başçavuş Robertson, bu çöplerin temizlenmesini sağlayabilir miyiz?" "Evet, efendim, hemen yaparız." Oysa dekan arkasını dönerek, başka bir açıklamada bulunmakla meşgulken, Teğmen Shea'nin Yüzbaşı Schmidt'e kısık bir sesle bir şeyler sorduğunu duydum: "Efendim, tamam. İyi polisi kim oynayacak? Bunların hiç biri yapılmazsa kötü polis kim olacak?"

Tabii ki çöpleri asla temizlemedik ama dekan bize birkaç kitap verdi.

Bana "Guguk Kuşu" düştü.

bölüm 20

öldür öldür öldür

kanıt

Beni bu kötü rüyadan uyandırın!

Akşam için hazırlıklarımızı yapmaya başladığımızda saat 15.00 suları idi. CAAT 1, CAAT 2, tanksavar bölüğü, 81. takım ve motorize muhaberatçılar araçlarını üniversite girişinin sağ tarafındaki büyük açıklığa park ettiler. Ateş çukurları için noktalar ve siper kazmak için bir alan belirledik. Sonra nöbet noktalarını belirlemek için üniversitenin çevresini gezdik. Çatıya iki anten yerleştirdik ve nöbet çizelgesini hazırladık. Şansımıza ön girişte bir nöbetçi kulübesi bulunuyordu. Nöbetteki tüm diğer piyadelerin yatacak yerleri vardı. Iraklılar onlara taze portakal, hamur işleri ve gazoz getirdi.

Hristiyan kilisesini üniversiteden bir duvar ayırıyordu. Orada ateş yaktık. Karanlık, arkadaşlığı beraberinde getiriyordu. Piyadelerim neşelenmeye ve ırkçı espriler yapmaya başladı. Palmer, Jeffersons dizisini hatırlayarak, şöyle dedi:

"Adamım, Jefferson doğru şeyi yaptı. Getodan çıkıp, lüks bir gökdelene taşındı ve asla ardına bakmadı."

"Yo, dostum; Jefferson bir Tom amca. Getolardaki biraderleri unutamazsın," diye cevap verdi Mc Farland.

Gaumont araya girmeye çalıştı, "Bence..." Ama Mc Farland ve Palmer sözünü kestiler: "Kes sesini, köleci!"

Gaumont ayağa kalktı ve iki adam birbirlerine çarptılar: "Ben ırkçı değilim!"

"Gaumont, yolumdan çekilsen iyi edersin, adamım!"

Ponce, konuşmaya girmeye çalıştı. "Oh, oh, köleci, öyle mi? Ya Meksikalılara ne demeli?"

"Sokmuşum Panço Villa'ya!"

"Ya, işte: herkes, herkes hep Meksikalılara küfrediyor. Lanet Rio Grande'yi geçip, güneşin altında çölü aşıyoruz ve ne için? Bize küfretsinler diye," diye cevap verdi Ponce alaylı bir şekilde.

Hepsi kahakayı patlattı ve bir şişe yağma viskisi elden ele dolaştı.

Hepimiz oturmuş, iyi vakit geçiriyorduk, aniden bir Hristiyan haçı gördük gökyüzünde; mor, mavi ve turuncu ufka yayılan mavi bir neon haç. Herkesin dili tutulmuştu. Herkes oraya bakıyor ve gülerek yorumlarda bulunuyordu. "Bak! İşte buna ilahi müdahale denir. Burada olmamızın bir sebebi var!" dedi Taylor. "Adamım, bu Meksika'da bir köylünün Meryem Ana'yı görmesi gibi bir şey," dedi Janez. "Blues Brothers gibi. Tanrı'nın verdiği bir görevdeyiz," dedim ben en ciddi ses tonumla. Hallenback gülmekten kırılıyordu.

Haç, beş dakika içinde kayboldu. Kurşunu yemiş gibiydik. Çocuklar derin derin iç çekiyordu. Tam bir çaresizlik duygusu çökmüştü, çünkü bunu Tanrı'dan bir umut işareti, bir güvence olarak algılamışlardı; sanki bize şöyle demek istiyordu: "Endişelenmeyin, her şey yoluna girecek." Tam o anda yukarıda baktım ve Taylor'ı bir asker fanilası içinde, ayaklarında botları ve pantolonları ve başında Darth Vader'in başlığına benzer bir fedai miğferi ile gördüm. Hallenback'ın hemen yanında oturuyordum; gözlerimi kapattım, sanki Tanrı'ya yardım için yakarıyormuşum gibi başımı bir öne bir arkaya salladım ve Hallenback'e mırıldanarak, "Dostum, beni çimdikle ve bu kötü rüyadan uyandır," dedim.

"Lanet olsun, hayır, dostum, bu seninkilerden biri. Başçavuş onu yakalamadan geri çeksen iyi olur, çünkü Taylor'ı bu kafasında o zımbırtıyla yakalarsa, şahdamarını patlatır, " dedi Hallenback.

Takım astsubaylarından tarafa baktım; kakara kikiriyle meşguldüler. Hallenback, Taylor'la hemen ilgilenmem için eli ile işa-

reti ediyordu. Taylor'ın yanına koştum ve hemen miğferi başından çekip, yere attım. Arkasında kimin olduğunu görmek için döndüğünde, gözlerim iki tane daha saygısızlık işareti yakaladı. Lanet herifin sanki Beastie Boys üyesiymiş gibi bir Cadillac amblemi taşıdığını gördüğümde afalladım; ayrıca künyesinde elli kalibrelik bir seyreltilmiş Uranyum mermisi sallanıyordu. "Oğlum, sen tam bir ahmaksın!" Hem Cadillac amblemini, hem de seyreltilmiş Uranyum mermisini göstererek, "Şu lanet şeyleri hemen boynundan çıkar. Beni işten mi attıracaksın? Bu mu, Taylor? Bunu mu yapmaya çalışıyorsun? Bütün gün subayların kıçını yalayan ve seni bir nebze umursamayan birkaç lanet başçavuşun buraya gelmesini mi istiyorsun?" dedim.

"Hayır, çavuş," dedi, Cadillac amblemini ve S.U. kurşununu künyesinden sökerken.

"Bu zımbırtıları aracına koy. Bu lanet şeyleri bir daha görmek istemiyorum. Görürsem, Irak'tan çıkana kadar her gece nöbetten kıçını kurtaramazsın," dedim, hızla uzaklaşarak. Kafamı sallayarak Hallenback'in yanına oturdum. Kendi kendime, "Bu piçler beni öldürecek," diye mırıldanıyordum, Teğmen Shea damdan düşer gibi birden belirdi ve yarın için uyarısını yaptı. "Çavuşlar, bir emir aldık. Yarından itibaren İngiltere'de siyasi mülteci statüsünde bulunmuş Iraklıların güvenliğini ve emniyetini sağlayacağız. Yeni kurulan Irak hükümeti içindeki siyasi şahsiyetler için kampanya başlatmak üzere buradalar ve biz de onların emrine ve tasarrufuna verildik. Yarın üniversitenin hemen aşağısındaki sokağa kampanya merkezini kurmaya başlayacaklar. Onlara destek vermediğimiz zamanlar, üniversitenin içinde ve etrafında devriye gezeceğiz. Hepinize iyi geceler." "Size de efendim," diye cevap verdik koro hâlinde.

Hallenback'e baktım, "Bir başka dandik göreve benziyor." Benimle hemfikirdi. Gene de dert etmedim. Taylor beni eğlendirmişti ve yatağa yüzümde bir gülümseme ile girdim. Uzun sürmedi. Saat 03.00'te, ter içinde yumruklarım sıkılmış uyku tulumumda dikilip "Lanet bir Nazi'yim!" diye bağırarak uyandım. Rüyamda elimde subay kamçısı ile bir tren peronunda duran ve

siyah botlar giyen bir SS subayıydım. Trendeki insanlara sadistçe bağırıyordum: "Auf Wiedersehen! [Hoşçakalın!]" diye. Çamurlar, ayak izleri bana Irak çöllerinde gördüğümüz ayak izlerini hatırlatan asker botlarıyla daha yeni çiğnenmişti. Yolcuların yüzleri, El Reşid askeri tesisinde öldürdüğümüz Iraklıların yüzleri idi. O gece bir daha uyuyamadım.

* * *

Üniversiteden, İngiltere'de sürgün Iraklıları almak üzere saat 09.00'da ayrıldık. Dört kişiydiler ve yeni kampanya merkezlerinin önünde, seksenli yıllardan beyaz bir Toyota Corsica'nın içinde bizi bekliyorlardı. Kurnaz bakışları ve endişeli ifadeleri ile bana İtalyan gangsterleri hatırlatıyorlardı. Bize işaret ettiler ve onları on beş dakika boyunca dar arka sokaklarda ve çok fakir bölgelerde takip ettik. Bana işçi sınıfına aitmiş gibi görünen bir bölgeye geldiğimizde, bir evin önünde durdular. Aralarından biri arabadan indi ve kasıl kasıla benim arabama doğru yürüdü. İngiliz aksanı ile konuşmaya başladı: "Artık size ihtiyacımız yok." "Tamam." "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa, Yüzbaşı Schmidt ile irtibata geçerim."

Hallenback ve ben haklıydık; dandik bir görevdi ama nedir, hayal kırıklığına uğramamıştık, çünkü bir avuç İngiliz Iraklı'nın peşinde fino köpekleri gibi dolaşmak istemiyorduk. "Çevreyi dolaşalım biraz. Bir kasa Pepsi alırız. Hem, Pepsi'yi herkes sever, değil mi, Solberg?" dedim. Etrafı gezdik. Çok kalabalıktı ve her yerde lağım suyu vardı. Kokular bana foseptikleri hatırlatıyordu. Iraklılar yollara eski aletlerden, kum dolu boya fıçılarından yapılmış barikatlar kurmuşlardı ama Humvee'lerimiz ev yapımı sokak bariyerleri karşısında cayacak cinsten değildi. Pepsi'yi özlemiştik elbette ama aynı zamanda emirlere de uyuyorduk: Yüzbaşı Schmidt ve Teğmen Shea, Iraklıları Amerikan parasına alıştırmak için para harcamamızı söylemişti.

Etraftaki bloklarda devriye gezerken, bizimle konuşmaktan pek mutlu görünen yerel halkla konuştuk. Soruları artık eskimiş

ve sıkıcı geliyordu. Soru: "Saddam öldü mü?" En iyi Marlon Brando ifademle cevap: "Balıklarla uyuyor."

"Elektrik ne zaman gelecek?"

"Geldiği zaman."

"Telefonlar ne zaman çalışacak?"

"Büyük İskender istediğinde."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Ebediyen."

Sanki sihir yapıyormuş gibi bir avuç kum aldım ve parmaklarımın arasından geçirerek, diğer avcuma akıttım. "Irak'ta kum kalmayıncaya kadar."

Iraklılar bana şaşırmış ifadelerle bakıyorlardı.

Schutz gülerdi, "Hey, çavuş. Onlara felsefe yapmayı bırak."

"Dininiz ne?" diye sorduklarında, "Ben Çeliğin Tanrısı Krom'a inanıyorum," der, Barbar Conan'ı taklit ederek dramatik havalara girerdim.

Üniversiteye geri döndüğümüzde, posta kamyonu gelmişti. Çocuklar yerlerinde duramıyordu. "Vay be, dostum, evdeki çatlak kız arkadaşımdan geliyor bu! Umarım çıplak resimlerini veya donunu göndermiştir!" dedi Martens, sert adamı oynamaya çalışarak. "Bu lanet faturayı ödediğimi sanıyordum!" dedi Palmer öfkeyle. Gaumont, "Hassiktir, bana bir park cezası gelmiş!" diye bağırdı. Solberg her zamanki alaycılığıyla, "Hey, ortak. Olaya bir de şu tarafından bak: Irak'ta geberirsen, cezayı ödemek zorunda kalmayacaksın!" dedi.

Üç paket aldığım için çok heyecanlıydım. İkisi Güneyli Dilber'imden ve biri de annemdendi. Hemen gölgeli bir ağacın altında sakin bir yere çekildim. Jackie bana her kutunun içinde Kopenhag tütünü ve bir sürü şekerleme, jelibon, tortilla kıtırı, antibakteriyel mendil, sekiz kutu Campbell çorbası, bir düzine tıraş bıçağıyla beş çift yeni av çorabı göndermişti. Her kutuda bir kart vardı; biri beni ağlattı: "Sensiz geçen her gün, çiçeksiz geçen bahar gibi. Dağlarda çiçekler tomurcuklandı ve göl evini açma zamanı geldi. Seni sağ salim kollarıma almayı hasretle bekliyorum." Kartı en az beş kez yavaşça okudum ve annemin, ken-

dine göre epey rahatlatıcı paketini açtım: Bana lisedeyken üzerime örtüp uyuduğum, pamuklu dokumadan bir Kızılderili battaniyesi göndermişti.

O gece, Kızılderili battaniyesine sarınarak, annesinin koynundaki küçük bir çocuk gibi uyudum. Sanki bir kozanın içindeymişim ve battaniye beni, hem Iraklılar'dan, hem de kâbuslardan koruyacakmış gibi geliyordu. Haklıydım. Battaniye tılsım gibiydi. Saat 06.00'da dinlenmiş ve havamı bulmuş uyandım.

Sabah rutinimden sonra, nöbetteki iki askerimi kontrol etmek için dolaşmaya başladığımda, çocukların çoğu hâlâ uyuyordu. Sağa sola takılıp Iraklı sokak satıcılarından satın aldığımız hamur işlerini yiyerek ön kapıya geldiğimde, nöbetçi devriyelerden biri yanıma geldi. "Burada Viski Bir [Yüzbaşı Schmidt veya silah bölüğünün kıdemli subayının kod adı, W1; Weapon One] ile konuşmak isteyen bir hacı var." "Git ve Viski Bir veya İki'yi [silah bölüğünün görevli subayı] buraya getir," diye emir verdim. Beş dakika sonra Yüzbaşı Schmidt göründü ve geleneksel kıyafetler giymiş genç bir Iraklı ile konuştu. Lezzet bakımından *donut*'ı andıran şeker kaplı hamurdan bir tatlı yiyerek onları izliyordum. İnceleme sırasında yüzbaşının takındığı ciddi yüz ifadesinden Iraklı'nın ona bazı istihbaratlar verdiğini tahmin ettim.

Başçavuş Hallenback elinde karısının bir gün önce gönderdiği kahveyle keyifli, dışarı çıktı ve "Hey, neler oluyor?" diyerek, dört tane hamur götürdü. Ağzı dolu, Yüzbaşı Schmidt'e baktı: "Yüzbaşının konuştuğu hıyar kim?" "Bilmiyorum ama herhalde bu, bir sonraki görevimiz olacak." "İlaçlar LSA-7'den ayrıldıktan kısa süre sonra etkilerini göstermeye başladılar." Ben onun ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama daha genç piyadeler hiçbir şey anlamamışlardı. Hunter S. Thompson'un *Fear and Loathing in Las Vegas* kitabından bir alıntı yapmıştı. Gülmeye başladım ve Hallenback'in üzerine su sıçrattım. "Hayvan! Bana tükürdün!"

Aynı anda Yüzbaşı Schmidt nöbetçi kulübesine geldi: "Bu kadar komik olan ne, takım çavuşları?" Hallenback'e baktım ve alıntıyı tekrarladım: "İlaçlar LSA-7'den ayrıldıktan kısa bir süre

sonra etkilerini göstermeye başladılar." Yüzbaşı Schmidt salak gibi orada durup, "Ne ilaçları?" diye sorarken kalktım ve Hallenback ile birlikte, Johnny Depp'in *Fear and Loathing in Las Vegas* yorumunu taklit ederek kulübeden çıktık. Yüzbaşı, biz hâlâ ahmakça cehaletine gülerken, hızlıca yanımızdan geçerek, Başçavuş Humphries'e doğru gitti. Öfke ile bizi işaret ederek, ona bağırdığını gördük.

Açık karargâha geri döndüğümde saat 08.00'di. Çocuklar hâlâ tuvalet, duş, tıraş modundaydılar ve bazıları hâlâ don-fanila ve botları ile etrafta dolanıyorlardı. En sevdiğim ağacın altına otururak, 'Guguk Kuşu'nu okumaya başlamıştım, Başçavuş Humphreys'in Martens'e eğitim çavuşu sesiyle bağırması üzerine irkildim: "Kıçlarınızı kaldırın, lanet itler! CAAT 1 tuvalet, duş ve tıraş işini bir saat önce bitirmiş olmalıydı!" Sırf başçavuşun çocuklarıma bağırması değil, aralarından en kırılgan olanına bağırması canımı sıktı. Ayağa kalktım ve düşüncemi yüksek sesle dile getirdim: "Hey, Başçavuş, ağır ol bakalım. Bu çocukların çoğu, bu lanet savaşa fırlatılıp atıldığımızdan beri ilk kez ara veriyor. Bu alan yirmi dört saat nöbetçi devriyelerin gözetiminde ve çatıda keskin nişancılarımız var. Herhangi bir teröristin buraya girmeye çalışması hâlinde, deniz piyadelerinin uyarılmak ve savaşmak üzere en azından pantolonlarını giyecek kadar vakti olacağını rahatlıkla söyleyebilirim." Başçavuş Humphreys bana nefretle baktı ve bağırmaya başladı: "Çavuş, SAKIN bir daha bana sakinleşmemi söyleme!" Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Buraya gel, çavuş. Gidelim ve biraz konuşalım," dedi.

"Memnuniyetle, Başçavuş."

Bizi duyamayacakları kadar uzağa gittik.

"Tek kelime bile duymak istemiyorum. Sadece beni dinleyeceksin. Çavuş, müfreze çavuşu görevinden alınmana ramak kaldı. Görevden alındığında yerine Westerman'i getireceğim."

"Anlaşıldı, Başçavuş. Gidebilir miyim, Başçavuş?"

"Kesinlikle, çavuş."

Ama anlaşılan bu, daha başlangıçtı. Çocuklar hızlıca giyinirken ve Teğmen Shea yüzünde düşmanca bir ifadeyle gelirken

ben, "Bir de seninle uğraşamam," havasındaydım.

"Çavuş, bir görevimiz var."

"Sevindim, efendim. Burada bir süre uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Ya? Bir derdin mi vardı?"

"Hayır, yok, efendim. Her şey güllük gülistanlık."

Teğmenin elinde harita ve bir sonraki görevimizin bizi götüreceği yerin koordinatları vardı.

"Kapıya gelen Iraklı'dan bazı istihbaratlar aldık. Buranın batısında bir hurdalığın yakınında terk edilmiş evler olduğunu söyledi. Gidip, orada ne kadar ve ne tür silah bulunduğunu araştıracağız. Orada nükleer silahlar bulacağımızı da söyledi."

Nükleer silahlar konusunda şüpheliydik ama cahilliğine verdik. "Soru var mı, çavuş?"

Çocuklara baktım ve sordum: "Sorunuz var mı?"

Çocuklar "Hayır" anlamında başlarını salladılar.

"Saat 09.00. Saat 09.30'da ayrılmaya hazır olun."

Sözde cephanelik Bağdat'ın ta batısındaki kenar mahallelerde, bir hurdalığın yakınlarındaydı. Oraya varmamız kırk beş dakika sürdü. Üst üste yığılmış eski Mercedesler ve Japon ithal arabalar; her yere dağılmış lastikler ve araba parçaları vardı. Bir seksenlik metal çit hurdalığın etrafını çepeçevre sarıyordu. Kirli geleneksel kıyafetleri içinde yaşlıca bir adam, yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Hoş geldiniz. Hoş geldiniz." Yedi Humvee'mizi hurdalığa soktuk ve ailesi –eşi, iki kızı ve genç oğlu– dışarı çıktılar. Beş yaşlarındaki kızı aşağı indi ve her araca ayçiçekleri uzattı. Palmer, McFarland ve Martens ayçiçeklerini kibarca alıp miğferlerine taktı. Adamın eşi, her araca bir somun ekmek uzattı. Piyadelerimin hepsi teşekkür ettiler ve hemen sıcak ekmeğin tadına baktılar.

"Nükleer, Nükleer silah?", diye sordu Teğmen Shea, patlama sesini taklit ederek. Iraklı adam inandırıcı bir sesle, işaret parmağı ile sağ tarafı gösterip yürümeye başlayarak, "Evet, evet, gelin, gelin," dedi. Tüm araç komutanları ve Teğmen Shea, mümkün olduğunca hızlı yürüyerek onu takip ettik. Söz konusu bölge araçlarımızdan yaklaşık beş yüz metre uzaktaydı. Silah, araba

yığınları arasına saklanmıştı ve füze sisteminin üzerine gizleme ağı örtülmüştü. Gaumont ve Sutter ağı çekti. 'Nükleer silah' bir Scud füzesiydi. Hepimiz güldük. Adamın ifadesi heyecandan şaşkınlığa döndü. Saddam'ın askerleri silahı buraya bırakmış ve ailesine silaha dokunmamalarını tembih etmişti. "Daha? Daha?" diye sordu Teğmen Shea adama. "Evet, gelin, gelin," diye cevap verdi ve bizi hurdalığın ortasında başka bir bölgeye götürdü. Gerçekten onu ciddiye alıp almamakta tereddütlüydük ama bu seferki palavra çıkmadı. Şarjör kartuşunda kullanılmamış mermileriyle iki tane uçaksavar çıktı karşımıza. Iraklı, hurdalığın dışında başka bir noktayı gösterdi. "Orada. Orada." Dizlerinin üzerine çöktü ve "Daha fazla. Daha fazla," diyerek, kuma kurşunlar ve bombalar çizdi.

Bahsettiği alan, araçlarımızdan üç mil uzaktaydı. Teğmen Shea, Humvee'lerle oraya gitmemize ve Iraklıyı da yanımıza almaya karar verdi. İnşaat hâlindeyken terk edilmiş iki katlı üç ev vardı. Westerman, Solberg' ve Palmer'ın takımları ve ben, evleri ararken, diğer piyadeler binaların içinde ve etrafında emniyeti sağlıyorlardı. Kanıtı bulmuştuk. Hem de kanıt! Saddam Hüseyin'in ordusunun ardında bıraktığı cephaneyi gördüğümüzde dilimizi yutacaktık: uçaksavar cephanesi, roket pervaneli bombalar, tank mermileri, bombalar, dinamitler, top mermileri...

"Bu ne be! Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Oğlum, bunların savaşı uzun süre devam ettirecek cephaneleri varmış!" dedim.

Gördüklerimize inanamıyorduk. Bu silahların hepsinden kurtulmak haftalar sürerdi. Aracında bekleyen Teğmen Shea'ya rapor vermek için dışarı çıktım. "Efendim, üç ev için GPS'mden sekiz haneli koordinatlar aldım ve size tek söyleyebileceğim, efendim, içeride tüm bu bölgeyi noel ağacı gibi aydınlatmak için yeterli patlayıcı bulunduğu ve en kısa zamanda EOD'yi* buraya çağırmamız gerektiğidir."

Teğmen Shea şaşırmış görünmüyordu. Taburu telsizden aramadan önce sadece: "İyi iş çıkardın. Gidelim buradan," dedi.

---

*Patlamamış mayın, bomba, mermi temizleme birimi

Iraklıların isteselerdi bizi becerebilecekleri barizdi.

O gece üniversiteye geri döndüğümüzde, astsubay toplantısı yapıldı. Yüzbaşı Schmidt, bir sonraki görevimizi açıkladı. "Karacılar, üniversitedeki yerimizi almak üzere buraya geliyor. Biz de Kerbela'daki karacıların yerine geçeceğiz." Haritayı açtı ve bize Kerbela'nın yerini gösterdi. "Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra Kerbela'dan büyük bir ayaklanma çıktı. Saddam'a karşı, hesapta Amerika'nın desteklediği başarısız bir darbe girişimiydi." Ayaklanmayı başlattıklarında binlerce direnişçiyi desteksiz bıraktığımızı ve Saddam'ın ayaklandırmayı bastırmak için ordusunu gönderdiğini söylemeyi atlayarak lafını bitirmişti. Saddam, bu ayaklanmaya katılan tüm insanları öldürmüş, işkence etmiş veya zindana atmıştı.

"Karacılar, Kerbela'nın güvenli olduğunu ve savaş başladığından beri hiçbir çatışmayla karşılamadıklarını rapor ediyor. Kerbela'nın kutsal kabul edildiğini ve Iraklıların buraya her yıl hacca geldiklerini hatırlatmak isterim. Oraya gittiğimizde kalacak yerimiz olacak. Umarım Kerbela'dan kalacak güzel bir yer buluruz. Şehir dört bölgeye ayrılacak. Her bölük, belirli bir bölgeyi alacak ve kendi bölgesinde devriye gezerek, huzuru sağlayacak. Yarın sabah, çocuklar tüm ıvır zıvırlarını toplamış olsun. Karacıların yerimize geçmek için ne zaman geleceğini bilmiyorum ama onlar gelmeden gidemeyeceğiz. Kerbela'ya geçiş oldukça sakin geçecektir. İyi takım astsubayı, gerekli tüm tedbirleri bu gece mesai bitiminde alır. Bununla araçların depolarının doldurulmasını, yağlarının kontrol edilmesini ve araçlarla piyadelerin yarın sabah saat 09.00'da gitmeye hazır olmalarını kastediyorum. Şu anda saat 22.00. Bu da, gece tüm tedbirleri aldığınızdan emin olmak için yeterince zamanınız var demektir."

Neredeyse iki aydır içinde bulunduğumuz harekâtın hızı bizi tüketmişti ve bu da bizi çileden çıkartıyordu. Ayağa kalktım ve "Aranızda 'A Soldier's Load And The Mobility Of A Nation' [Bir Askerin Yükü ve bir Ulusun Hareketliliği] kitabını okuyan var mı?" diye sordum.

Bazı piyadeler cevap verdi: "Evet, ben okudum o kitabı."

"Başçavuş, sizin söyleyeceğiniz bir şey var mı?" dedi Yüzbaşı Schmidt.

Yerime oturdum. Başçavuş ayağa kalktı. "Evet, efendim. Var. Saygısız ve disiplinsiz ve adamlarını kontrol etmekten aciz deniz piyadelerinden bıktım usandım. Bu sabah bir olay oldu. Yüzbaşı, deniz piyadelerinin sabah kalktıkları gibi uygun kamuflaj elbiseler içinde tamamen giyinmiş olmaları gerektiğini emretmesine rağmen, bölgenin etrafında don gömlek dolaşan deniz piyadeleri yakaladım; bu da yetmezmiş gibi, öğleden sonra yine dalga geçen deniz piyadeleri yakaladım. İkisi de ayrı takımlardandı."

Ayağa kalktım. "Başçavuş, size bir sorum var. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Bahsettiğiniz takımlardan biri, benim takımımdı. Bence, sabahın erken saatlerinde veya görevlerini tamamladıktan sonra üniformasız dolaşan adamlar, sağlığa uygunluk koşullarını yerine getiriyor ve çarpışmalardan dolayı meydana gelen gerilimi azaltmak için vücutlarının ve ayaklarının hava almasına uygun bir süre izin veriyor ve eminim, silah bölüğünün baş sıhhiyecisi bana hak verecektir. İlle bir suçlu arıyorsanız, başçavuş, sizin asilik dediğiniz şeyin utancını üzerime almaya hazırım ama adamlarımın güvenliği ve rahat hissetmeleri için ne gerekiyorsa yapmaya devam edeceğim. Çocuklarıma Twentynine Palms'da dediğim gibi, rütbenin benim için hiçbir anlamı yok. Deniz Kuvvetleri bana iki emir vermiştir: Birincisi görevimi tamamlamak; ikincisi de askerlerimin sağlığı."

Başçavuş Humphreys kendini beğenmiş bir gülümseme ile bana baktı ve hevesle şöyle dedi: "Sana bir haberim var, çavuş. Yarından itibaren aracını devralıyoruz. Lekesiz olduğundan ve aracın arkasında kendi zımbırtılarınızla piyadelerinizin eşyasının bulunmadığından emin ol ve aracın yarın saat 09.00'da teslime hazır edilmesini sağla."

bölüm 21

öldür öldür öldür

dönüşüm

Saddam üzerimize kimyasalları fırlattı!

Elektrikli çite işemiş gibi bir hisle yatmaya gittim. Başçavuş Humphrey'nin yıkıcı eleştirisinden sonra Üstçavuş Fontechio bana şöyle demişti: "Çavuş, bir anlamı var mı, bilmem ama bence sen harika bir lidersin ve seninle her zaman gözü kapalı savaşa girerim." Sözleri iyi geldi. Kendimi toparladım ve cevap vermeden önce ona birkaç saniye baktım: "Teşekkür ederim, Üstçavuş Fontecchio." Sözleri ruhuma ilaç gibiydi.

Gece yarısı "DÖNÜŞÜN!" diye bağırarak uyandım. Rüyamda Nazi piyadeleri ile Normandiya sahilindeydim. Alman askerleri bağırıyorlardı: "Sahile iniyorlar! Dönüşün!" diye. Birden Nazi askerleri emeklemeye başladılar ve fetüs pozisyonu alarak araziye uyum sağlayan taşlara dönüştüler. Hâlâ Amerikan askerlerinin kumlar üzerindeki bot sesini duyabiliyor ve titreşimleri hissedebiliyordum. "Sol kanadı koruyun, sağ kanadı koruyun! Makineli tüfeği getirin!" Zafer hissiyle dolu, "Biz üstün ırkız," diye düşünürken, başka bir taşın/komutanın bağırdığını duydum: "ŞİMDİ DÖNÜŞÜM İPTAL!" Sanki kalp krizi geçiriyormuşum gibi bir hisle nefes nefese uyandım.

Ancak, olan olmuştu bir kere. Bir gece önce bütün eşyalarım Motor-T aracına yerleştirmiştim. General Lee havamı ve özgüvenimi kaybetmiştim: Çocuklarla birlikte O'Shea'nin aracının arkasında oturuyordum. Konuşmuyordum ama zihnim bir Dayto

na 500 gibi vızır vızır işliyordu. Uykusuzluk, her zaman her yerde alesta kâbuslar ve güvenilirliğimin kaybı ile bazen deliliğin eşiğine geldiğimi hissediyordum.

Bağdat Üniversitesi'nde yaklaşık bir hafta kaldıktan sonra, Kerbela'nın dışında bir köyün yakınlarında durduk. Bol beyaz kaftanlar ve sandaletler giyen bir grup adam, keçi sürüleriyle meşguldü: onları güderken ıslık çalıp ve bağırıyorlardı. Ara sıra bir horoz ötüyordu. Teğmen Shea, karacı subaylarla toplantıdaydı. Ayakta sebzeli hamur kumanyamı yiyordum, benim önümdeki aracın taretinde duran Gaumont, aniden bana dönerek: "Hey, Başçavuş, acayip sıkıldım! Burada ne kadar kalacağız?" "Büyükbaşlar eve dönene kadar," diye cevap verdim sinirle.

Gaumont, çantasından bir Hustlers çıkardı, "Hey, çavuş, sence bu hacılar hiç Hustlers görmüş müdür?" "Hayır, Gaumont. Onlar lanet olası Müslümanlar. Pornografiye inanmazlar," diye cevap verdim, birden eğlenmeye başlayarak. "İyi. Bana daha çok kalır," dedi ve geleneksel kıyafetler içindeki iki delikanlıya doğru yürüdü. "Hey, hacılar, bunun gibi bir amcık gördünüz mü hiç?" diye sordu, ortadaki katlanmış resmi açarken. İki delikanlı gözlerini kapatarak anında geri kaçıldı. "Hayır! Hayır! Hayır!" Bağırdım: "Gaumont, hemen buraya gel! Çık koyduğumun taretine hemen!" Ama neşemi yerine getirdiği kesindi elemanın. "Ya, sana hepsinin lanet birer homo olduklarını söylemiştim!" Gaumont bir kez lafını çakmıştı.

Teğmen Shea toplantıdan geri döndüğünde tüm takıma hitap etti. "Karacıların Kerbela'dan çıkması birkaç gün sürecek. Yolun yaklaşık beş mil ilerisinde, bir ordu kampının yakınında kalacağız. Hiçbir şekilde ordu personeli ile bir araya gelmeyeceksiniz."

"Neden?" diye sordu Taylor merakla.

"Ordu kampında kadınlar var."

Taylor ve Gaumont heyecanlandılar, "Haydi, efendim. Kampta hatun var. Ne zamandır hasretiz."

Gaumont kafasını sallayarak "Özellikle ordu hatununa."

"Beni iyi dinleyin, domuzlar. Hiçbir şekilde ordu hatunlarıyla bir araya gelmeyeceksiniz."

Beyanım kalabalığın içinde derin iç çekişlerle karşılandı. Çocuklara araçlara binmelerini söyledim ve yeni yerimize gittik. Her yer açık çöldü; lanet bir krep kadar yassıydı arazi. Ordu kampının yanındaki yolun sağ tarafına park ettik ve herkes gölge yaratabilmek için kazıkları dikmeye ve araçların üzerine ağları örtmeye koyuldu. Ağlar ve kazıklar genelde sizi içeri giren havadan korumak ve Humvee'yi gizlemek için kullanılır.

Merakımı yenemedim ve Teğmen Shea'ya: "Önümüzdeki birkaç gün ne yapacağız?" diye sormaya gittim.

"Bu sana kalmış, çavuş. Dersleri içeren bir eğitim çizelgesi hazırlamanızı istiyorum."

Çocukların önümüzdeki birkaç gün dinlenmeleri için mutlaka bir yol bulacağımı düşünerek, "Emredersiniz, efendim," diye cevap verdim. Ordu kampının yanında yerimizi aldıktan sonra – şeytana uymamızı olabildiğince karşı konulamaz kılmak için bizi amcıkların yakınına yerleştirmişlerdi– araç komutanları ile konuştum. "Çocuklar, biz bir demokraside yaşıyoruz, değil mi?" Başlarını salladılar.

"Demokrasinin en güzel yanı, oy kullanabilmektir. Bu dersleri nasıl yürüteceğimizi gösteren planı hazırlama görevi bana verildiğine göre, siz araç komutanlarına sorum, çömez piyadelere hangi dersleri vereceğimizdir."

"Hiçbir şey, Başçavuş," diye cevap verdi Solberg.

"I-ıh. Yanlış cevap. Bir daha dene. Joker soru, Westerman. Yanıtın?"

"Ateş desteği, Başçavuş," dedi Westerman kendine güvenen bir sesle.

"Aferin, anan seninle gurur duyardı. Tamam, yapacağımız şu: Westerman, kâğıt kalem al. Hepimiz düşünce başlıklarımızı kafamıza geçirip, dört ayrı ders ortaya çıkartacağız ve sen de onları kâğıda yazacaksın. Bu dört dersi belirledik mi, çocukların yanına gidecek ve önümüzdeki birkaç gün hangi dersleri vereceğimizi anlatacaksın ve deniz piyadelerinin hangi derslerin verileceğini belleklerinden emin olacaksın. Şimdi gerçekte ne yapacağımıza gelelim. Önümüzdeki birkaç gün fırsat buldukça yiye-

ceğiz, uyuyacağız ve otuzbir çekeceğiz. Kural şu: Her sabah saat 09.00'de tüm piyadeler yeni yuvama, Motor-T aracına gelecekler ve bir saat boyunca sanki ders yapıyormuşuz gibi görüneceğiz. Ders bittikten sonra ne halt karıştıracağınızla zerre kadar ilgilenmiyorum ama şu ordu hatunlarından herhangi biri ile yakalanırsanız, hayatınızı cehenneme çeviririm."

Açıklamalarım oybirliğiyle büyük bir heyecanla karşılandı.

"Tamam, çavuş. Büyük adamsın," diye cevap verdi Sutter.

Plan kusursuzdu. Teğmen Shea, "Eğitim nasıl gidiyor?" diye sorduğunda çocuklar renk vermedi ve Westerman kendinden emin, "Şu anda arazide yön bulma dersi yapıyoruz ve çocuklar ateş desteği derslerinden yüzüncü kez zevk alıyorlar," dedi. 'Tombalak' dediğimiz Stivers, Teğmen Shea'nin dikkatini üzerine çekmeden yakından geçmeye çalışıyordu, yakalandı. "Stivers, bana bir artçı ateş görevini anlat."

Nefesimi tuttum. "Tanrım, Stivers, şimdi çuvallarsan, hayatının sonunu kadar nöbette kalırsın," diye düşündüm ama şükür, küçük domuzum testi geçti. Teğmene görevin mükemmel bir tanımını verdi: Harita bölme sistemini, yönü, hedefi, tanımı, kullanılacak cephaneyi; sanki telsizde konuşuyormuş gibi, hepsini tekrarladı. Son komutu: "Görevi tekrarla," oldu. Rahatlayarak, derin bir iç çektim ve Stivers'ı gönderirken, teğmene gururla gülümsedim: "Stivers, hemen yaylan ve bu kadar tıkınmaya bir son ver."

"Emredersiniz, çavuş," diye cevap verdi güvenle.

Bu olaydan sonra, Teğmen Shea sanki bana biraz daha yakınlaştı ve açılmaya başladı. "Çavuş, bu boku yapmak için yeterince para almıyoruz; değil mi?"

"Efendim, Deniz Kuvvetleri'ne katıldığım günden beri zengin olmayacağımı biliyorum ama size bu boktan maaşla nasıl başa çıktığımı anlatayım. Deniz Kuvvetleri'ndeki işime daima bir sivil hizmet işi, bir devlet okulu öğretmeni veya bir sosyal danışman gibi baktım. Kısacası devlet veya federal hükümet için çalışan herhangi biri gibi." Dikkatle beni dinliyordu. Savaş başladığından beri ilk defa entelektüel bir konuşma yapıyorduk.

"Böyle bakmanın bana işimin sorumluluklarına daha fazla odaklanmamı sağladığını keşfettim. Sorumluluğum önce göreve, sonra adamlarımın rahatınadır. Anahtar, bu ikisini uyum içinde çalışacak şekilde karıştırmak ve bunun dışındaki her şeyi zihninden söküp atmak: Para, ailevi sorunlar veya bugün işe gitmek istemediğim hissi?"

Teğmen Shea hafifçe şaşırmış görünüyordu ve: "İyi ama biraz para da fena olmazdı," dedi.

"Hâlâ anlamadınız mı, efendim? Biz kamu hizmetindeyiz; vergi ödeyenlerin parası ile bir işi yapmak üzere vergi ödeyenlerden para alıyoruz. Maaşınızla bir Lincoln Towncar alamadığınız için üzgünüm. Daha kötüsü de olabilirdi. Benim gibi, ikinci el bir Geo da kullanabilirdiniz."

Teğmen Shea'nın hevesi kaçmıştı. "Biliyor musun, çavuş, olaylara çok olumsuz bir bakış açın var."

"İzninizle size bir şey açıklayayım: Her şey ya siyah, ya beyazdır. Bardak ya yarı dolu, ya yarı boştur. Bu, olayları nasıl görmek istediğinize bağlı ve Deniz Kuvvetleri'nde gri diye bir rengin olmadığını öğrendim. Neyse, efendim, sizinle sohbet etmek güzeldi. Çocukları bir kontrol edeyim ve nöbetçinin uyumadığından emin olayım; sonra çocuklarla bir el maça kızı oynayıp yatmaya gideceğim."

Birkaç saniye bekledim, ama cevap vermedi.

"Neyse, gitme zamanı. Geç oldu," dedim, Motor-T aracına doğru giderek.

Nöbetçi listesini kontrol ettikten sonra, sosyalleşme havam kalmamıştı; Biraz uyuyabilmeyi umut ederek, erkenden yattım ama rüyamda yine bulunduğum yere havan toplarının düştüğünü görerek, saat 05.00'te uyandım. Uyku tulumumdan bağırarak sıçradım: "Bu ne yahu! Birkaç saat daha uyuyamaz mıyım?"

Kalk borusu çalındıktan sonra, Teğmen Shea tıraşımı yarıda kesti: "Çavuş, yüzbaşı ile aracında küçük bir savaş planı toplantısı yapıyoruz. Hemen." "Tıraşımı bitince gelirim." Yüzbaşının aracına yönelerek yanımdan ayrıldı. Özellikle geç gittim. Takım astsubayları ve subaylar toplanmıştı bile.

"Bize katılmana sevindik, çavuş," dedi Başçavuş Humphreys.

"Hiç gelmemektense, geç gelmemek iyidir," diye cevap verdim.

Yüzbaşı Schmidt konuşmaya başladı. "Günaydın, beyler. Kerbela şehrinde bulunduğumuz süre içindeki rolümüz ve öncelikle ne yapacağımız hakkında konuşacağız. Epey kısa ve tatlı olacak. Bence üstlerim görevimizi gayet iyi anladılar ve takımımızın görevi anlamakta zorlanmayacağını düşünüyorum. Kerbela'daki insanlara insanî destek vereceğiz. Yani okulları boyayacağız, Donanma Mühendisleri tarafından yapılan yeni mobilyalar döşeyeceğiz ve yerel ekonomiyi istikrara kavuşturmaya yardımcı olacağız. Demek istediğim, beyler, Kerbela'ya gittiğimizde bize büyük miktarda para verilecek ve biz de halkın arasına karışarak, Irak ekonomisini sağlamlaştırıp ve Dinar'ı iyice dibe vurmaktan kurtaracağız. Ayrıca savunması kolay güzel bir ev veya bina ya da otel bulacağız. Planlarımdan biri de deniz piyadelerinin boş zamanlarında yapacak bir şeyleri olsun diye televizyon için bir uydu anteni almak."

"Tabii şehirde ve kenar mahallelerde devriye de gezeceğiz. Kerbela, dört bölgeye ayrılacak: Silah bölüğüne bir bölge verileceği gibi, ayrıca Kilo, Lima ve India bölüklerine de birer bölge tahsis edilecek."

Hepimiz: "Görmeden inanmam," diye düşünerek birbirimize şüphe ile baktık. Deniz Kuvvetleri'nde bir söz vardır: "Kolay geçen tek gün, dündür."

Yüzbaşı bizi saldı. Motor-T aracıma geri dönmeye hazırlanırken, Teğmen Shea huzursuz bir ifadeyle seslendi: "Bekleyin, çavuş."

Bana doğru hızlı adımlarla yaklaşırken, ona döndüm. "Evet, çavuş, yüzbaşının görevi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Görünce inanırım, efendim. Lanet parayı hesabımda görmediğim sürece maaş aldığımı bile unutuyorum."

"Çavuş, gerçekten kötü bir tutumun var."

"Irak hakkında gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misiniz, efendim?"

"Evet, lütfen, beni aydınlat, çavuş."

"Efendim, Irak'ta bir soykırım gerçekleştirdiğimizi düşünüyorum. Yardımseverlik iddiamız yalnızca boktan bir özür; Başkan Nixon'ın dolandırıcı olmadığını iddia etmesi kadar dürüst. Bana göre Irak'taki tek amacımız petrol ve kâr. Artı, savaş alanına o kadar çok Uranyum bırakıyoruz ki, gelecekte teröristler, hatta Iraklılar hakkında endişeye kapılmamıza gerek yok, çünkü onları yavaş yavaş teker teker öldürüyoruz."

Teğmen Shea ilk kez ne yapacağını bilmiyormuş gibi göründü. Yüzü kızardı, gözleri faltaşı gibi açıldı. Komutanın aracına doğru fırtına gibi gitti. Motor-T aracına geri döndüm. Giderken de bağırdım: "Araç komutanları, Motor-T aracında takım çavuşun yanına toplanın!" Yüzbaşının bize toplantıda neler söylediğini anlattım. Biraz şaşırmış göründüm herhalde, Gaumont bana her şey yolunda mı diye sordu.

"Benim için endişelenmeyi bırak. Kendin için endişelen," diye cevap verdim ve sonra ekledim: "Dağılabilirsiniz. Araç komutanları, siz kalıyorsunuz."

Erler gittikten sonra, konuşmak için cesaretimi toplamam birkaç saniye sürdü. "Takımı Topçu Çavuşu Parker'den devraldığımda, size baştan beri rütbelerle ilgilenmediğimi ve kariyerimi sizin için ateşe atmaktan çekinmeyeceğimi söylüyorum. Westerman, Massey'in üç 'yapılmayacaklar'ını tekrar edebilir misin?"

"Alkollü araç sürmek yok, uyuşturucu yok, içeride şiddet yok," diye tekrarladı güvenle.

Cevabı kendimi iyi hissettirdi ve devam etme cesareti verdi. "Bunun dışında kalanlar hakkında ne dedim?"

"Gerisi boş."

"Hepiniz Massey'in üç 'yapılmayacakları'na uyarak yaşadınız ve bugüne kadar hiçbir piyadenizin ölmesine izin vermediği için her birinizle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Ancak, Silah bölüğündeki görevim çok geçmeden sona erebilir. Bunun sizin için ne anlama geleceğine gelince, görevden alınabilirim ama bunun sizin suçunuz olmadığını bilmenizi isterim. Benim için yapmanızı istediğim şey, başçavuş ve yüzbaşı çevre-

deyken kurnazlıklarınızı asgariye indirmenizdir. Başçavuşun ve yüzbaşının Westerman'ı veya Hogg'u sevmedikleri apaçık ortada. Hogg, CAAT 2'de olmasına rağmen, Kerbela'da bize katılacak. CAAT takımlarını dağıtıp doğrudan ağır silahlara ve TOW'lara geçiyorlar. Yani, lütfen, iyiliğim ve kariyerim uğruna, yüzbaşı ve başçavuşla takışmayın. Bizim saçmalıklarımızdan bıkıp usandılar."

"Kahretsin, çavuş. Durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyorduk," dedi Palmer.

Hepsi bana samimiyetle baktılar ve uslu duracaklarını söylediler.

Birkaç saat boyunca Motor-T aracında oturmuş The Police'den 'King of Pain'i dinliyordum, Taylor'un aracından telaşlı seslerin geldiğini duydum. Gaumont ile birlikte Humvee'nin tepesine çıkmıştı ve dürbünlerinden yolun diğer tarafında ordunun nöbetçi kulübesine doğru bakıyorlardı. Neye bağırdıklarını görmek için o tarafa baktım.

"Tanrım, lanet meme uçları dışarı fırlıyor!"

"Bilerek yapıyor, dostum!"

Bir Afro, Amerikalı ordu pilici ve sarışın bir diğeri, M-16'larını almış, nöbetçi kulübesinde nöbet tutuyorlardı. Göğüslerinin büyüklüğü dışında hemen dikkati çeken şey, üzerlerine dar yeşil tişörtler giydikleri idi ve dürüstçe söyleyebilirim, en az beş saniye boyunca ben de cinsel bir fantezi yaşadım.

Palmer o tarafa yürümeye koyulmuştu bile: "İşte benim Afrikalı kraliçem. Patlayacağım!"

McFarland araca varmadan, âlemlerini birden kesiverdim. "Beyler, cinsel kaçamaklarınızı kesmekten nefret ediyorum. Ama bunu beş yüz metreden bile az bir mesafede bir avuç dolusu abazan deniz piyadesinin bulunduğunu bildikleri için yaptıklarına kafanız basmıyor mu?"

"E?" dedi McFarland.

"Yeter. Kesin. Göz banyosu bitmiştir," diye emrettim parmaklarımı şaklatarak.

Motor-T aracıma geri döndüm ve Metallica'nın 'Master of

Puppets' şarkısını dinlerken, şu koca lanet ağzımı kapalı mı tutsaydım diye düşündüm. Hem kederli, hem özgürlüğüne kavuşmuş hissederek, lunaparktaki tren misali bir inen bir çıkan hisler içerisinde gidip geliyordum. Tüm bunları Teğmen Shea'ye neden söylediğimi ve daha sonra bunları neden söylememiş olmam gerektiğini düşündüm. Beni gene uykusuz bir gece bekliyordu. Gözlerimi kapattığımda, kendi kendime düşündüm: 'Havan topları mı olacak? Naziler mi? Siyah giyinmiş Iraklılar mı, yoksa akrepler mi? Zehrini seç.' Şaşırtıcıdır, o gece bebek gibi uyudum.

Ertesi sabah yeni evimize gitmek için yola düştük. Çocuklar kalacakları yeni yeri görecekleri için çok heyecanlıydı ve yüzbaşının bir gün önce terk edilmiş bir otel keşfettiğini duyduklarından beklentileri yüksekti. Atmosfer açısından hayal kırıklığına uğramadılar: Yirmi odalı otel, şehrin girişindeydi. Yaklaşık kırk bin metrekare üzerine kurulmuş ve girişinde bir kontrol noktası bulunan üç metrelik beton duvarla çevriliydi. Suyu çekilmiş havuz, güçlü çöl rüzgârları ile savrulup gelmiş çöplerle doluydu. Otların bir kısmı iki metreyi aşmıştı. Çok özel bir mimarisi yoktu ama uğursuzluk hissi veren karanlık bir yerdi. Çok geçmeden nedenini anladık. Saddam Hüseyin döneminde bir işkence ve idam yeriymiş. Saddam muhalifleri burada işkence görüyor ve sonunda burada öldürülüyorlarmış. Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra CIA'nin destek vermediği isyancılar, kuşatılarak yakalanmış ve Saddam tarafından idam edilmişlerdi. Girişteki güzel ve boylu palmiye ağacı, idam yeri olarak kullanılmıştı. Kurbanlar ağaçlara bağlanıyor ve başlarından vuruluyorlardı. Yıllarca burada kimsenin kalmamasının nedeni buydu sanırım.

Bana Tony Soprano'yu hatırlatan, içten, bıyıklı, tombul otel sahibiyle arkadaş olduk; bana hep çay ikram ediyordu. Bana evimi hatırlatan bu rahatlatıcı içeceği içerken, otelin arkasındaki büyük alanın muhtemelen bir toplu mezar olduğunu anlattı. Hiç kimse burada kalmak istemediği için, oteli kapatmak zorunda kalmışlardı. Orada kendimi asla rahat hissetmedim ve kâbuslarım arttı. Yüzbaşı elinden gelen her şeyi yaptı ama uydu antenli

televizyon bile moralimizi yükseltemedi. O, oteli eve benzetmeye çalıştıkça, evlerimizi daha fazla özlüyorduk.

Akşam yakınlardaki bir lokantaya gittik. Dışarıdan küçük bir golf sahası gibi görünüyordu. Girişte burnunda bir top olan beton bir fok balığı heykeli vardı ve kalın sarmaşıklar arasındaki çardaklarda renkli ışıklar görünüyordu. İç duvarlarda İran halıları asılıydı; gruplar hâlinde adamlar nargile ve kahve içiyorlardı. Yemek çok lezzetliydi; üzerinde beyaz dereotlu bir sos konmuş kebap yedik. Garson yanımıza gelerek "Güzel mi?" diye soruyordu. "Evet, evet, gerçekten güzel." Daha sonra nargile ısmarladık ve çilekli tütün içtik. Keyfimiz yerindeydi. Twentynine Palms'dan beri Batı medeniyetinin ilk iziydi burası. Tüm deniz piyadeleri, Iraklıların arasına karıştı. Nargilemize bakmak üzere beş dakikada bir genç bir çocuk yanımıza geliyordu. Yoğun tütün dumanının içinde dolarlar uçuşup duruyordu. Çok güzel zaman geçirdik. En sevdiğimiz Ortadoğu gazozu Zemzem'den belki beş litre kadar içtik.

Sonra, takım çavuşu Hallenback'in çocuklarından biri, Çavuş Guffey telaşla içeri girdi ve emredici ses tonuyla atmosferi bozdu. "Yüzbaşı hepinizi çağırıyor". Çocuklar, "Of, lanet! Bu ne şimdi?" der gibi oldular. Junco, Valerio F. ve Ponce yanıma gelerek, "Çavuş, bu adamlarla konuşmalısınız. İyice kontrolden çıktılar. Kahrolası, iki dakika rahat bırakmıyorlar," dedi. "Acınızı hissediyorum, kardeşlerim, ben de aynı durumdayım," diye cevap verdim, parmağımı şaklatarak dışarı çıkarken. "Hadi! Gidelim. Oyun zamanı bitti. Cepheye geri dönüyoruz. 'Cepheye geri dönüyoruz'* dediğimde, ne dersem onu yapacaksınız." Piyadelerim otele geri dönerken hep bir ağızdan Metallica'nın parçasını söylediler.

Başçavuş Humphreys beni yüzbaşının ofisinde görmek istedi ve adamların nargile içmesine izin verdiğim için fırçaya başladı. "Çavuş, büyük hata yapmışsın."

"Neden?"

---

*Back to the Front, Metallica'nın bir şarkısıdır

"Tütünün içinde ne olduğunu bilmiyorsun."

"Tabii biliyorum. Ben de içtim."

"İşte, bu da başka bir hata."

"Sizi temin ederim, Başçavuş, nargilede çilekli tütünden başka bir şey yoktu ve o da gayet güzeldi. Yanlış bir karar vermediğimi düşünüyorum, Başçavuş. Güvenilirliğinden emin olmak için çocuklarla birlikte denedim."

Başçavuş Humphreys onaylamadığını belli ederek, başını salladı.

"Başka bir şey yoksa, Başçavuş, nöbet listesini kontrol etmem gerekiyor."

"Evet." Ofisten çıkarken, döndüm. "Ayrıca yemek çok güzeldi, Başçavuş. Belki siz ve yüzbaşı da denemelisiniz."

Şansımıza, çatılarda nöbetçi noktaları kurmak ve otelin dışında devriye gezmekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu, çünkü izleyen kırk sekiz saat içinde ishal nedeniyle yataklara düştük. Başçavuş Humphreys'ten nargile yasağı geldi ve daha sonra Yüzbaşı Schmidt, o lokantada yemek yememizi yasakladı. İleri sürdükleri iddiaları asla ciddiye almadım, çünkü restoranda yemek yemeyen ve nargile içmeyen piyadeler bile her yere kusup sıçıyordu. Sıhhiye eri, taburun sıhhiye subayına Silahlar bölüğünün yüzde 85'inin ishal olduğunu ve birkaç gündür istifra ettiğini bildirdi.

Düşünün bir: Profesyonel bir Amerikan futbolu hücum bekini andıran Teğmen Herran, kendi odasında karantina altında, yatağa bağlı, acınacak bir yaratığa dönüşmüştü. Martens'i koridorda, sağ elinde bir rulo tuvalet kâğıdı ile otelin arkasındaki yüksek otlara doğru koşar ve kıçını tutarak, "Çekilin yoldan! Patlamak üzereyim!" diye bağırırken yakaladım. Bazı piyadeler: "Hey, Martens, boş ver! Altına et! Ben öyle yaptım!" diyorlardı. Bulunduğumuz yer lağım kokuyordu. Su yoktu ve yıkanamıyorduk. Her yeri böcekler sardı, düzenli birlikleri bile. Tam üç hafta sürdü. Çocuklar dışarı koşarken, bağırdıklarını duyabiliyordunuz: "Bu, Allah'ın intikamı! Saddam üzerimize kimyasalları fırlattı!"

Ertesi günün, otelin ön kapısında görevli nöbetçi astsubayıydım. Midem bulanıyordu ve karnıma kramplar giriyordu. Kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey su içmekti, ama o zaman da ya üstten ya alttan çıkarmam gerekiyordu. Üç saatlik görevden ve otların arasına defalarca gidip geldikten sonra, yanıma Iraklı bir adam geldi; kırklı yaşlardaydı, sarı bir düğmeli tişört, kahverengi bol bir pantolon ve kahverengi makosenler giyiyordu; yüzü çok dostaneydi ve tüccarsı bir havası vardı. "Bayım, görevli siz misiniz?"

"Evet, görevli benim."

"Benim oğul hasta. İlaca ihtiyacı var," dedi, aniden yüzündeki gülümseme silinirken.

Yedi yaşlarında sevimli ve çelimsiz bir çocuk, kalabalığın arasından sıyrıldı. Kırmızı polo tişörtü, mont ve beyzbol şapkası ile tatlı tatlı gülümsedi. Babası elini omzuna koydu ve bana bir insülin ambalajını göstererek, tekrarladı: "Hasta, çok hasta."

"Bu da ne? Kemoterapi mi?" diye sordum piyadelerden birine; hemen cevap verdi: "Hayır, çocuk şeker hastası. Annem de şeker hastasıydı."

Çocuk bana gülümsedi; aydınlık ve canlı bir gülümseme; "Amerika iyi. Amerika iyi," diye tekrarlarken, büyük kahverengi gözleri umut doluydu. İnsülini o gün bulmak zorundaydım çünkü insülinsiz günü atlatamazdı ve benden sonraki nöbetçi subay yardım etmek istemeyebilirdi. Babaya kapıdan içeri girmelerini söyledim ve taburun sıhhiye subayını aradım; bana birinin gelip bakacağını söyledi. Babası, çocuğun sporu ve kickboks filmleri sevdiğini anlattı. Çocuğa döndüm ve sordum: "Kick boks seviyor musun?"

Ağzı kulaklarına vardı, hafifçe sıçradı, sağ yumruğunu yukarı ve sol yumruğunu aşağı doğru çevirdi ve bacaklarını açtı. Deniz piyadelerinden biri: "Onu Deniz Kuvvetleri'ne almalıyız, adamım," dedi. Babası heyecanla atıldı: "Van Da... Van Dam? Evet, Jon Klod Van Dam'ı seviyor! Kickboksçu." Çocuk coştu, "Van Dam, bir numara!" dedi.

Çocuğu, nöbet tuttuğumuz kapının iç tarafına aldım; diğer pi-

yadelere el çaktı, onlarla beraber Kung Fu hareketleri yaptı. Kapının dışında toplanan Iraklılar bile gülüyordu.

Birkaç dakika sonra, bir Humvee'nin içinde kendini askeri cerrah olarak tanıtan sert görünüşlü bir Donanma subayı, yanında bir sıhhiye subayı ile birlikte göründü. Küçük çocuğa kısa bir bakış attıktan sonra, beni kenara çekip, ellerini çaresiz bir hareketle kaldırarak, "Çavuş, bu çocuk ölmek üzere. İnsülinimiz yok," deyince başımdan aşağı kaynar sular indi.

"Ne yani, bu çocuğun yaşamasını sağlayacak lanet ilaç ikmaliniz yok mu?"

"Yok, üzgünüm." Sıradan bir şeymiş gibi, Humvee'sine geri döndü.

Sesimi yükselttim: "Bu lanet bir saçmalık!" Sıhhiyeciye seslendim, "Hey şef, bu nasıl boktan bir iş?"

Döndü ve ses tonuma şaşırarak baktı.

"Sen şimdi bana çölde binlerce galon yakıt taşıyabildiğimizi ve Irak'taki tüm personele günde üç öğün kumanya ve deniz piyadeleri için tıbbi malzeme temin edebildiğimizi ama ölmekte olan bir çocuk için insülin gibi basit bir şeyi temin edemediğimizi mi söylemek istiyorsun?"

"Bak, çavuş, bu çocuk daha önce üç farklı kampı; Kilo, Lima ve India kamplarını dolaştı. Onun için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi, sesini yükselterek.

Bana bakan çocuğa döndüm. Yüzüdeki sevincin yerini çaresizlik almıştı. Çocuğun ve babasının yanına gidip, bizim, yani Amerika Birleşik Devletleri'nin, onun için hiçbir şey yapamayacağımızı söylemek istemedim. O uğursuz "Sana yardım edemem" cümlesini söylemek istemiyordum. O çocuğun ve babasının yaşlı gözlerine bakmak zorunda kalmak istemiyordum. Bu tatlı masum çocuğun bizim, Amerika Birleşik Devletleri'nin yüzünden, bombalar ve yaptırımlar yüzünden ölmekte olduğunu çok iyi biliyordum. Ama yapmak zorundaydım.

O gün dile getirmek zorunda olduğum sözler ve o çocuğun gözleri beni hayatım boyunca takip edecek.

bölüm 22

öldür öldür öldür

kimyasal ali

Görev tam bir başarı idi

Ertesi gün otelin ön kapısında dolanırken yaşlı bir Iraklı yanıma gelerek, 101. Hava İndirme bölüğünden bir subay tarafından imzalanmış bir kâğıt gösterdi. Kâğıdın üzerinde "Bu traktörü kendisinden aldım ve geri getireceğim" yazıyordu. Bardağı taşıran son damla buydu. Masum sivilleri öldürmekle kalmıyor, çiftçilikte kullandıkları araç gereçlerini de çalıyorduk ve onları tek gelir kaynaklarından mahrum bırakıyorduk. Delirmiş gibi hiddetle nöbetçi kulübesinden çıktım ve bana soğuk soğuk bakan Yüzbaşı Schmidt'in önüne dikildim. Ona kâğıdı gösterdim.

"Bu ne?" dedi.

"Yüz Piçinci Hava İndirme Bölüğü bu adamın traktörünü çalmış. Çok kızgın. Ya bu adama yeni bir traktör alacağız, efendim, ya da en kısa zamanda bir tane bulacağız."

"Çavuş, bu mümkün değil," dedi, pis pis sırıtarak.

"Büyükbabamın nasıl geçindiğini biliyor musunuz, efendim? O bir çiftçiydi. Geçimini traktörü ile sağlıyordu. Traktörü olmasaydı, ekmeğimiz olmayacaktı. Bu piçleri böyle becermeye devam edersek, sonunda onları koruma konusunda endişe etmemize gerek kalmayacak. Bize saldırmazlarsa kendimizi şanslı sayabiliriz!" dedim ve hiddetle dışarı çıktım.

Sonraki iki günü aynı huysuzlukla geçirdim. Yara olmuş kıçım da üzerine tuz biber ekti. Bir gün boyunca sessizce acı çek-

tikten sonra, ilaç almak için sıhhiyeciye gittim. Bana, yürürken kıç yanaklarımın sürtünmeden kolayca kaymasını sağlayan anal krem verdi ama yakın zamandaki olaylar hâlâ içimi acıtıyordu.

İki günlük bunalımdan sonra, nihayet bir görev aldık. Televizyonda uydu kanalını seyrederken Teğmen Shea arkadan yaklaşarak omzuma vurdu. "Otuz dakika. Herkes yemek salonunda toplansın." "Emredersiniz, efendim." Nöbette olmayan veya rahatsız bir şekilde oturan –otururken kıçlarının bir tarafından öbür tarafına geçiyorlardı– tüm çocukları topladıktan sonra, Gaumont'un abuk sabuk konuştuğunu duydum: "Şu lanet Zem-Zem'i seviyorum dostum; bu boka bağımlı oldum. Bu böku Amerika'ya getirmeliler; Coca Cola'yı ve Pepsi'yi ezer geçer."

"Kapa çeneni, Gaumont, lanet beynin ölmüş senin," diye tersledi Palmer onu.

Teğmen Shea içeri girdi, "Kimin beyni ölmüş?"

Herkes cevap verdi, "Gaumont, efendim!"

"Bunların hepsi kinci oyunbozanlar, efendim."

"Tamam, işe dönelim. Bu gece saat 22.00'de, şehir dışındaki, Kimyasal Ali ile bağlantılı bir eve yapılacak baskında Humas'a* yardım edeceğiz. Baskın saat 22.30 civarlarında gerçekleşecek. Saat 22.00'de Humas bölgesinde olacağız. Oraya vardığımızda, baskınları nasıl yapacağımıza dair tüm koordinasyon bilgilerini alacağım; Humas'tan aldığımız bilgilere göre baskın zamanının değişeceğini belirtmek isterim. Baskın yapılacak evin etrafında bölgeyi koruyan nöbetçilerin bulunduğunu ve evin etrafına gözcüler diktiklerini söyleyebilirim. Nöbetçilerin gözcü kulesi var ve bölgeye geldiğimizi önceden görebilirler. Hızlı hareket etmek zorundayız. Ayrıca gece görüş gözlüklerine sahip olduklarını haber aldık. Saldırı planı çok basit: Humvee'nin önüne bir zincir takıp, ön kapıyı çekerek sökeceğiz. Kapı düşer düşmez, Anti-tank takımı üyelerini taşıyan başka bir Humvee, içeri girecek. Anti-tankçılar evin ön kapısına C4 patlayıcı yerleştirecek. Çavuş, sizin aracınız anti-tankçıların hemen ardından girecek ve

*Deniz Kuvvetleri Haberalma Birimi

saldırıyı koordine ederek, gördüğünüz tüm silahlı nöbetçileri indireceksiniz. Patlatma emrini duyarsanız, kendinizi koruyun. C4'ler patlayıp, siz de silahlı nöbetçileri indirdikten sonra, ağır silahların kalanı beton duvarın dışına konuşlanacaktır; eve dalacaklar ve içeride bulunan sivilleri devirecekler. Daha sonra Humas personeline silahlı koruma sağlayacağız ve evdeki kişileri isyancılara veya Kimyasal Ali'ye bağlayacak kanıtlar bulmalarına yardımcı olacağız. Ayrıca burada büyük miktarda Dinar ve Amerikan parası olduğu biliniyor. Bu parayı bulup, Humas'a teslim etmemiz emredildi. Baskın on dakikadan fazla sürmeyecek. Beyler, bu görevde zaman çok önemli. Saat 15.30. Başçavuş, gidin ve adamlarınızı araçlara bindirin; yola çıkma zamanı gelene kadar uygulamalı eğitim yapacağız. Sorusu olan var mı?" Soru yoktu. "Teğmeni duydunuz. Gidelim," dedim, adrenalin çağıldarken. Çocuklarım ve ben kapıyı nasıl indireceğimizi ve El Hüseyin oteline Kimyasal Ali'nin eviymiş gibi nasıl dalacağımızı uygulamalı olarak denedik.

Saat 20.45 gibi otelden ayrıldık ve Kerbela'da bir üniversite kampüsünde durduk. Gösterişsiz ve sade kampüs bana bir devlet üniversitesini hatırlattı. Teğmen Shea, biz uygulamalı eğitim yaparken, Humas takımı ile planları koordine etmişti bile. Ben, Hogg ve Westerman'a, kendisini çok modern bir apartmana kadar takip etmemizi söyledi. Humas temsilcilerinden biri, takımın lideri, masasının üzerinde duran bir bilgisayarda çalışıyordu. Yönetmeliğe uymayan saç kesimi dışında, deniz piyadesi olabilirdi. Odadaki ikinci adam, bir koşucunun vücuduna sahipti ve bıyıklıydı. Siyah deriden bir kanepenin üzerinde oturumuş, heyecanla bir X-Box oyunu oynuyordu. Hogg, onunla oynamaya başladı ve çok geçmeden kendini oyuna kaptırdı. Teğmen Shea, Westerman ve ben, çöl kamuflajı ve siyah tişörtüyle şişkin pazularının yanı sıra bir donanma istihbaratçısının soğukkanlı ve kendine hâkim tavrını ortaya koyan takım lideriyle konuşmaya başladık.

"Teğmen Shea, baskın eğitimi yaptınız; herhangi bir sorunla karşılaşacağınızı düşünüyor musunuz?"

Teğmen Shea cevap verdi: "Hayır, piyadelerim bütün öğleden sonra çalıştı. Hepsi hazır."

"İyi, ben de herhangi bir sorun öngörmüyorum."

Etrafa bakınırken, mutfakta şişe sularını gördüm. "Bir tane alabilir miyim?" diye sordum.

"Buyurun."

Etrafta gezinirken, yaşam stillerine ve silahlarına hayran kaldım: Kızaklı M-16'lar, kısaltılmış namlular, susturuculu bir tabanca, taktik tüfekleri, sandıklar dolusu elbombası... Oyuncakları bizimkilerden daha kıyak, büyük ve hızlıydı. Para dertleri yoktu. Yerin tamamı, özel harekât timinin, yani *spookların** görüntüsünü ve hissini yansıtıyordu.

Oradan ayrıldık ve gaza bastık. Söz konusu ev, yarım milden daha yakındı. Beverly Hills'te görülebilecek türden, muhteşem bir yerdi; çimenleri bakımlıydı ve yolu tuğla döşeli garajında bir Mitsubishi Pagero ve bir BMW 735i duruyordu. Sitede bir nöbetçi kulübesi vardı ve evin ön bahçesinin ortasında bir hurma ağacı; her yerde çiçekler ve fundalıklar vardı. Yüksek kalibreli tabancaları ve sivil yapımı NVG'leriyle üç nöbetçi aralıksız gözetleme durumundaydı.

Araçlarımızı çapraz taktik konumda evin karşısına park ettik. Lider araç frenlere asıldı. Junco araçtan fırladı, Humvee'nin önündeki zinciri aldı ve evin bahçe kapısına sardı. Yana çekilerek, aracın sürücüsüne geri geri gitmesi için işaret etti. "Haydi! Haydi!" Ağır Silahlar bölüğünün deniz piyadeleri araçlarından inmiş, evi çevreleyen duvarın dibine dizilmişlerdi bile. Humvee sürücüsü hızla geri vitesi taktı ve gaza basarak, bahçe kapısını betondan söküp aldı. Hogg, Humvee'sini evin ön kapısına doğru sürdü; ben, hemen arkasından geliyordum.

Anti-tank takımı kendi Humvee'lerinden atladı ve evin ön kapısına C4 patlayıcı çubukları yerleştirdi. Takım çavuşu Hallenback'in sesini duydum: "C4'leri buraya yerleştirin! Haydi! Haydi! Yoldan çekilin!" ardından, "Geliyor!" ve daha sonra "Bom!"

---

*1960'lardan sonra CIA ajanlarına takılan ad

Dökün tülerin havada uçuştuğunu duydum ve patlamanın şiddetini bedenimde hissettim. Stivers, Humvee'lerimizi park alanını içine götürdü ve dokuz milimetrelik tabancalarımız elde araçlardan inerek, hemen nöbetçi kulübesine doğru ilerledik. Birinci nöbetçiyi kulübesinden çıkarken enseledim. Paniğe kapılmış görünüyordu; elinde nikel kaplamalı bir Walther PK tabanca vardı. Dokuzluk Beretta'mı kafasına dayadım. "Kıpırdama, pislik."

Adamı nöbetçi kulübesinden çıkardım. Diğer nöbetçi elleri başının üzerinde ayağa kalktı. Altına etmiş gibi görünüyordu. Çıkmasını emrettim. Sitenin içinde on beş kadar deniz piyadesi vardı.

"Yere yat, puşt, yoksa beynini uçururum!" diye bağırdı Hogg üçüncü nöbetçiye.

"Yere," dedim iki Iraklı nöbetçiye.

Sözlerimi anlamadılar. Birini tişörtünden yakaladım ve yere yatırdım. Tabancam hâlâ başına dayalı, "Bahse girerim, dediğimi şimdi anlıyorsundur, ha?" dedim. Gözüm aynı anda diğer nöbetçinin üzerindeydi. Yere yatması için işaret ettim. Yanımdan geçen bir deniz piyadesini yakaladım, "Bu ikisine iyi bak," diyerek eve yollandım.

Hogg, diğer nöbetçinin ceplerini karıştırdı ve bir Walther PK buldu. Evdeki yıkım kafamı karıştırdı. Bir C4 çubuğu nasıl böyle bir hasara yol açabilirdi? Evin girişi patlamadan tamamen dağılmış mutfağa çıkardı beni. Siyah bir burka ve cihab giyen yaşlıca bir kadınla siyah çarşaflı, başı açık bir genç kız, oturma odasında yüzüstü yatıyor ve sessizce hıçkırıyorlardı. Çok korkmuşlardı. Yaşlı kadın, boşuna genci sakinleştirmeye çalışıyordu. İki kadının başında bir deniz piyadesi nöbet tutuyordu.

Humaslar evi yağmalıyorlardı. Dokuzluğumu iki elimle birden tutup evde başkasının bulunmadığına emin olmak için her köşeyi arayarak evde dolaştım. "Güzel bir ev, anasını satayım," diye düşünmeye devam ettim. Yatak odasına girdim ve Humas çocuklarının bir gömme dolabın içinde selofana sarılmış büyük miktarda Amerikan parası ve Irak Dinar'ı bulduklarını gördüm. "Aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordum. Sağlam yapılı ola-

nı, bana bakmadan, "Hayır, ama gece uzun," diye cevap verdi. Humaslardan biri yığınlarca para koyuyordu yatağın üzerine. Gömme dolabın içine girdim ve asılı erkek takım elbiseleri gözüme çarptı. Etiketlerindeki 'Armani' yazısı ortada yanlış bir şeyler döndüğü hissine kapıldım.

"Burada değil. Yaşlı kadınla konuştum," diyordu Humas lideri.

Dışarıda bahçede deniz piyadelerine talimatlar veren Teğmen Shea'nın yanına gittim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bir yığın para buldular," dedim, teğmenle birlikte tekrar içeri girerek.

İki Humas üyesi iki kadını Arapça sorguluyorlardı.

"Her şey kontrol altında mı? Bize hâlâ ihtiyacınız var mı?" diye sordu Teğmen Shea.

"Hayır, gidebilirsiniz," dedi Humas lideri.

Hemen döndüm ve çocuklara toparlanmalarını söyledim: "Eve dönüyoruz."

Humvee'leri kapıdan çıkarttık ve El Hüseyin oteline geri döndük; Teğmen Shea burada kısa bir açıklama yaptı: "Piyadeler, görev tam bir başarıydı. Humas üyeleri performansımızı çok beğendi ve bize 'bravo' demekten başka bir şey yapamadılar. Görevimizdeki tek hata, bahçe kapısını indirmek için harcadığımız zamandı. Nöbetçilerin, karşı saldırıya geçmek için yeterince vakitleri vardı. Şansımıza onları uyurken yakaladık, sanırım. Takım çavuşu, söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Evet, efendim. Sadece 'bravo' demek istiyorum. Hepiniz iyi iş çakırdınız ve bu takımın bir parçası olduğum için gurur duymamı sağladınız. Haydi yatağa. Tatlı rüyalar, domuzlar."

Yine de odama döndüğümde kendimi bir şeylerin yanlış gittiğini düşünmekten alamıyordum. Bu adamın Kimyasal Ali ile bağlantısı varsa, neden ailesini bırakmıştı; neden parayı açıkta bırakmak yerine arka bahçeye gömmemişti?

bölüm 23

öldür öldür öldür

zemzem zamanı

Işin bitti!

Birkaç gün sonra, Kerbela'nın kuzeyindeki kenar mahallelerde güvenlik devriyesine çıkmıştık. Düzenimiz bir gün nöbet, bir gün otelde dinlenme, bir gün devriye idi. Kerbela yakınlarında, küçük bir devlet üniversitesinin uydu kampüsü gibi görünen bir köy ortaokulundaydık. Durduğumuzda, otuz kadar Iraklı çevremizi sararak, kırmızı Marlboro'nun yerli versiyonu Mustang sigaraları satmaya çalıştılar. Resmi anlamda, yardım için oradaydık: Okulun açık olup olmadığına ve değilse, açılmasını kolaylaştırmak için ne yapabileceğimize bakacaktık. Gerçekte ise Iraklıların bu okulu genç Iraklı askerler yetiştirmek için eğitim alanı olarak kullanıp kullanmadıklarını öğrenmeye çalışıyorduk.

Junco ve Martens'i keşfe gönderdim. Okul kapalıydı; giriş kapısını kırmak zorunda kaldılar. Dışarıda beklerken, spor ceketli tıknaz bir adam bana yaklaştı. Kaygılı görünüyordu; kendini tanıttı ve neden okulunu yıktığımızı sordu.

"Okulunuzu kasten yıkmıyoruz, efendim. Okulu açabilmek için çocukların okula gidip gitmediklerini ve içeride su ve elektrik var mı diye anlamaya çalışıyoruz."

"Hayır, Hayır, Hayır. Okul aylardır kapalı."

"Amerikalılar Irak'ı işgal etme tehdidinde bulunduğundan beri mi?"

"Evet."

Junco ve Martens geri gelerek, beni kenara çektiler. "Çavuş, bu yer bir rahibenin bekâretinden bile daha sıkı kapalı. Tank ve hedef taslaklarını dış duvarlara çizmişler."

"Burada biri yaşıyormuş gibi bir izlenim var mı?"

"Hayır."

Tekrar okul müdürünün yanına gittim. "Saddam'ın güçleri okulunuzda talim yapıyor mu?"

"Hayır," dedi, kesin bir biçimde, ellerini sallayarak.

Yalan söylediğini biliyordum.

"Okulun duvarlarında neden tank çizimleri var?"

"Saddam onları duvarlara çizmemiz için bizi zorladı."

"Saddam'ı şahsen gördünüz mü?"

"Hayır."

"Yani şimdi ofisinize girsem, Saddam'ın resmini bulur muyum?"

Doğrudan gözlerime baktı ve "Hayır," dedi. Humvee'lerin yanına döndüm ve Westerman'a: "Sallıyor," dedim. Westerman onayladı.

Otele geri döndüğümüzde, Teğmen Shea'ya okul ve okulun askeri eğitim alanı olarak kullanımı hakkında rapor verdim. "Bu okulların hemen hepsi askeri eğitim için kullanılıyorlar."

Otelin önünde aracımdan inerken Başçavuş Humphries yanıma geldi. "Donanımınızın tam ve kesin bir sayımını istiyorum. Ayrıca CAAT 1'deki her deniz piyadesinin kaybettiği, çaldırdığı veya hizmet dışı kalmış tüm donanımlarını kapsayan bir kayıp beyanı istiyorum. Yarın mesai saati bitiminde."

"Ee, bu biraz zor, çünkü yarın nöbet günümüz."

"Bunun sizi zorlayacağını sanmıyorum, çavuş," dedi otoriter bir ses tonuyla.

"Anladım, Başçavuş."

Söylediklerini aktarmak için tüm araç komutanlarımı toplantıya çağırdım. "Ayrıntılı bir donanım teftişi yapacağız. Yapacağımız ilk iş, her şeyi Humvee'lerden çıkartmak. Sonra, süpürgeleri alacağız ve araçların içindeki lanet kumları süpüreceğiz. Sonra bütün makineli tüfekleri ve aracın silah sistemine ait SL3 do-

nanımlarını alacaksınız ve bunları muntazam bir askeri düzen içinde kaputun üzerine dizeceksiniz ki, her parçayı görerek teftiş edebileyim. Bunu tamamladınız mı, SL3 donanımının uygunluğundan emin olmak için her aracı tek tek teftiş edeceğim. İkinci iş, deniz piyadelerine teslim edilen silah donanımlarını, kaç tane gece görüş gözlüğü bataryasının kaldığına varana kadar, her şeyi kapsayacak şekilde teftiş edeceğiz. Son olarak, deniz piyadelerinin şahsi silahlarını ve söz konusu deniz piyadesine teslim edilmiş tüm donanımları kapsayacak geniş kapsamlı bir ranza teftişi yapacağız."

Araç komutanlarının hepsi aynı tepkiyi gösterdiler.

"Çavuş, bizimle dalga geçiyorsun!" dedi Hogg.

"Hayır, Hogg, bunu yalnızca bizim müfreze değil, bölüğün kalanı da yapacak."

Ertesi günü teftiş ve tekrar teftiş yaparak harcadık. Güneş battığında, bütün piyadelerim yemek salonuna oturmuş, çoğunlukla eldiven, ısıtıcı iç çamaşırı ve nöbet başlıkları gibi küçük şeyleri içeren kim, neyi, ne zaman ve nerede kaybetmiş konulu şahsi kayıp donanım beyanlarını hazırlıyorlardı. Saat 22.00 civarında Teğmen Shea, birinci katta takım çavuşu Hallenback'le paylaştığım az mobilyalı odanın kapısına vurdu. İkimiz de kayıp donanım beyanlarını tasnif ediyor ve piyadelerimize küfürler yağdırıyorduk. "Bu herifler hepsi birer ahmak. Bir Gore Tex üstlüğü nasıl kaybedilir?"

Teğmene beyanları teslim ettim. "İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi. Emrinizdeyim."

"Kendi kayıp beyanınızı da eklediniz mi?"

"Evet."

"Neyiniz kayıp?"

"Bir ağ ve kazık takımı."

"Çocuklarla bütün gece nöbette mi olacaksınız?"

"Evet, efendim. Siz?"

"Talim programım var."

Saat başı kesilen uykuyla geçen bir gecenin ardından, antitank takımının nöbetçilerini değiştirdikten sonra, saat 07.30'da

nihayet uykuya dalmak üzereydim ki, birinin kapımı tıklattığını duydum.

"Kimsin be?"

"Ben Teğmen Shea, çavuş."

Kapıyı açtığımda, gözlerim kan çanağı gibiydi ve hâlâ kamuflajların içindeydim.

"Seni uyandırdım mı?"

"Evet, efendim. Tam Anna Nicole Smith'le haşır neşir olmak üzereydim."

"Çavuş, saat 13.00'de gideceğimizi söylemeye geldim; Antitankçılar bu gece nöbette oldukları için, mühimmat deposundaki* koruma görevlerini üstleneceğiz."

"Anladım. Araç komutanlarına bildireceğim."

Gidip, söylediklerini buna en az benim kadar canları sıkılan araç komutanlarına anlattıktan sonra, Teğmen Shea'nın yanına indim. Yüzbaşı'nın ofisinde oturuyordu. İçeri girdim ve "Çocuklar saat 13.00'de çıkmaya hazır olacaklar," dedim.

Kucağında kayıp beyanlarını fark ettim. En üstteki benimdi. Örümcek-adam hislerim çınlamaya başladı. "Efendim, donanım kayıp beyanımı geri almak zorundayım. Yazmam gereken bir şey daha var."

Açıkça daha suçlayıcı kanıtlar eklememi umarak, beyanı hevesle bana uzattı. Beyanı iki dakika kadar inceledim; soğukkanlılıkla yüzüne baktım ve beyanı aniden yırtıp attım. "Biliyor musunuz, efendim? Tank bölüğünde bana kayıp ağları ve kazıkları verecek bir dostum var. Bana bir iyilik borçlu."

Dili tutulmuştu ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Bana tuzak kurmaya çalıştığını fark etmiştim. "Beni buradan uzaklaştırmak istiyorsan, bundan daha fazlasını yapmaya çalışmalısın," diye düşünerek, odama geri döndüm.

On beş dakika sonra kapıma kararlı bir biçimde vurulduğunu duydum. "Çavuş, seni hemen görmeliyim." Teğmenin sesiydi. Cevap vermeden önce, birkaç saniye duvardaki resme baktım:

---

*Görevimiz yağmacıları uzak tutmaktı

Sağ elinde tespihi ile mutlu bir şekilde çarşıya giren bir Arap.

"Kapı açık, efendim."

"Çavuş, seni salonda görmek istiyorum."

Masamdan kalktım ve salona kadar arkasından gittim.

"Dürüst olmayan bir takım çavuşuna ihtiyacım yok benim," dedi, yüksek ve düşmanca bir sesle.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kayıp beyanınızda yalan söylediğini biliyorum. Sırf kıçını kurtarmak için beyanı yırtıp attın."

"Evet, efendim. Yalan söyledim ve beyanı yırtıp atmamın sebebi de bu. Çünkü yalan söylemeyecektim. Yani kendi yolumla çözecek ve ağlarla kazıkları Birinci Tank bölüğündeki irtibatlarım sayesinde alacağım."

"Mesele bu değil, çavuş. Ağları ve kazıkları alsan bile. Mesele yalan söylemen. Aracının ağlarını ve kazıklarını kaybetmediğini biliyorum."

Ağlar ve kazıklar hakkında doğruyu söylemeye karar verdim. "Onları yolun kenarına attım. Ağırlıkları Humvee'min çadır bezinden tavanını içeri göçtürdü. Bir noktadan sonra öyle kötü hâle geldi ki, ön camdan dışarı bile bakamıyordum."

"Umurumda değil. Karşıma geçip yalan söyleyen biriyle işim olmaz."

Soğukkanlılığımı kaybettim, bir adım öne attım ve bağırmaya başladım. "Son üç yıldır ne yaptığımı sanıyorsunuz, efendim? Er toplama görevindeyken yalan söyledim, hile yaptım, yalvardım, borç aldım ve çaldım. Çaydanlığın tencereye senin dibin kara demesi gibi bir şey bu."

Sonunda, "Bu şahsi bir mesele mi, iş mi?" diye sordum.

Parmağını sallayarak "Bu şahsi bir mesele değil," diye bağırdı.

"İstifamı mı istiyorsunuz, efendim? Mesele bu mu? İstifamı mı istiyorsunuz? Evet mi, Hayır mı?"

Öfke ile cevap verdi. "Evet" ve son olarak: "Çavuş, görevinize son verildi," dedi.

Gözlerimde yaşlarla baktım. "Biliyorsunuz, efendim. Günün birinde, belki bugün değil, belki yarın değil, belki gelecek yıl da

değil ama bir gün gelecek, Deniz Kuvvetleri'nde insanların canını yakan, küçük düşüren, hatta başka insanların muhtemelen ölümüne sebep olan her şey, size geri dönecek. Ve o gün geldiğinde, benim çok uzun zaman önce cevabını verdiğim tüm sorularla karşı karşıya geleceksiniz. Kendi kendinize 'Ruhumu beni zere kadar umursamayan bir organizasyona satmama değdi mi?' diye soracaksınız."

Aşağılayarak baktı ve dönüp gitti. Kafamı sallayarak orada öylece durdum ve buradan canlı çıkabilirsem, kendimi şanslı saymam gerektiğini düşündüm. Takım çavuşu Hallenback, bana doğru geldi: "Ne oldu burada yahu? Sesleriniz yemek salonuna kadar geliyordu."

"Görevime son verildi."

"Ne? Mümkün değil! Bunu sana yapamazlar!"

Odama döndüm ve kulaklıkları taktım. Billy Holiday'i dinlerken, Irak'ta ve er toplama görevim sırasında edindiğim deneyimleri düşünmeye başladım. Hem mutlu, hem üzgündüm. Kariyerimin bittiğini biliyordum. Deniz Kuvvetleri ailemi kaybettiğim için üzgündüm.

Hallenback'in de haberleri vardı, "Ahbap, içinde bulunduğumuz boktan durum yüzünden bir şey söylemek istemedim ama ben eve dönüyorum." Bir şişe Zemzem çıkartarak, "Gel kardeşim, Zemzem zamanı! Bu boktan şey, sıvı ot gibi; her şeyi düzeltiveriyor!"

Bana bir bardak doldurdu, yere oturduk ve olanları anlatmaya başladım. "Er toplama görevi sırasında sakinleştirici alıyordum. Tekrar aynı belirtileri göstermeye başladım," diyerek, sözlerimi bitirdim.

"Siktir et be dostum! Burada çok güzel bir iş yaptın. Çocuklarını hayatta tuttun ve biz savaşırken, her zaman onlara dikkat edilmesini sağladın. Senin yerinde olsam, 'Sihirbaz'ı görmek istediğimi söylerdim. Kaybedecek neyin var? İşini kaybettin zaten."

Bakışım kaldırarak, gözümü ona diktim. "Satmışım anasını! 'Sihirbaz'ı görmeye gideceğim."

Bir saat sonra yüzbaşının ofisindeydim. Başçavuş Humphries,

yüzbaşının masasında oturuyordu. İçeri girdim ve "Başçavuş Humphries, bir dakikanız var mı?" diye sordum.

"Gel."

Masanın üzerinden bana bir eğitim çavuşu bakışıyla baktı.

"Teğmen Shea ile orada geçenden haberim var."

Kahverengi deri koltuğa oturdum. Ayağa kalktı. "Gel, biraz yürüyelim; böylece konuşmamız kesilmez."

Otelin arkasında, Saddam tarafından öldürülen Iraklıların gömüldüğü toprak yığınlarının üzerinde dolaştık. Arkada yaklaşık bin metrekarelik bir alan vardı.

"Başçavuş, bakın, son üç haftada arka arkaya dört saatten fazla uyumadım. Irak'ta kalmak için ruhsal ve fiziksel irade gücüne sahip değilim. Deniz Kuvvetleri ve etrafımdaki deniz piyadeleri için yalnızca zararlı olduğumu düşünüyorum; yapmak istediğim son şey, birinin sırf ruhsal durumumum yüzünden ölmesidir."

Bana baktı. "Ruhsal durum mu? Ne demek istiyorsunuz?"

"Depresyondayım Başçavuş ve uykusuzluktan ölüyorum."

"Kim ölmüyor ki? Savaştasın!"

"Yani, diğer deniz piyadeleri adına konuşamam. Bu noktada yalnızca kendim ve sağlığım için endişeleniyorum. Sanırım gidip 'Sihirbaz'ı görmeliyim."

Kıkırdadı. "Çavuş, ciddi bir oyun oynuyorsun."

Ertesi gün, başçavuş, taburun cerrahı Teğmen Hoang'a götürülmemi ve taburun yardım merkezine kaydedilmemi sağladı. Teğmen Hoang kısa boylu, fazlasıyla açık sözlü, Küba purosu içen bir adamdı; neden bir psikiyatrla görüşmek istediğimi öğrenmek istedi. Asker toplama görevi sırasında başlayan depresyon gemişimi anlattım.

"Irak'ta depresyonun geri gelmesini tetikleyen bir şey oldu mu?"

"Evet," dedim tereddüt ederek.

"Lütfen, açıklayın."

"Bir sürü masum sivil öldürdük."

"Masum sivil mi? Nerede?" dedi, herhangi bir duygu göstermeden.

"El Reşid askeri tesisinde, ayrıca Bağdat stadyumunda ve Bağdat stadyumunun dışındaki karayolunda."

"Burada bekleyin. Hemen döneceğim."

Sıhhiye komutanı Teğmen Wen ile geri döndü.

"Başçavuş, Teğmen Wen'e bana az önce söylediklerinizi açıklayabilir misiniz?"

Teğmen Hoang'a söylediklerimi Teğmen Wen'e tekrarladıktan sonra: "Yapacağımız şu, çavuş: Gece burada taburun yardım merkezinde kalacaksınız ve ben de sizin için Necef yakınlarındaki Birinci Deniz Kuvvetleri Tümen Karargâhındaki psikiyatrdan bir randevu alacağım."

"Tamam."

Gece taburun yardım merkezinde kaldım ve Ambien yardımıyla aylar sonra ilk defa iyi bir uyku çektim.

Ertesi gün saat 09.00 sularında Necef'e giden bir konvoyla yola çıktım. Başka kamplarda birkaç kez durduktan sonra, saat 13.00 civarında Tümen bölgesine geldik. Bindiğim aracın sürücüsünün bir CD çaları vardı; Hank Williams Jr. ve Merle Haggard dinliyordu. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ama beni bekleyenden korkuyordum.

bölüm 24

öldür öldür öldür

sihirbaz

TSSB de ne?

"Pekâlâ, çavuş, bugün neden buradasınız?" 'Sihirbaz'ın ofisi terk edilmiş bir Irak sitesindeydi. Aslında 'Sihirbaz'ın bir ofisi yoktu, bu yüzden dışarıda dikilip konuştuk. Sohbetimiz kısa ve tatlıydı. Galiba yarım saat kadar sürdü. Ona asker toplama görevini ve gerçekleşmesine katkıda bulunmak zorunda kaldığım sivil ölümlerinden bahsettim. Sarsılmış bir ifadeyle bakıyordu. Uyuşturucu veya alkol alışkanlığım olup olmadığı yollu birçok soru sordu. O güne kadar içtiğim tek yasadışı uyuşturucu marihuanaydı; o da ta lise zamanındaydı. Bunu söylediğimde, hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade takındı.

"Peki, ne istiyorsun?"

"Bir profesyonel tarafından tedavi edilebilmek ve depresyon tedavisi görmek üzere tekrar ilaç tedavisine tabi tutulmak için Kuveyt'e veya Almanya'ya gönderilmek istiyorum."

Bariz bir endişeyle baktı. "Eh, bu o kadar kolay olmayabilir. TSSB yaşadığın olasılığını es geçmiyorum."

"TSSB de ne?"

"Travma Sonrası Stres Bozukluğu... Birey ölüm kalım durumuna maruz kaldığında meydana gelir."

Tüm bunları yazıyordu. Bittiğinde, "Burada Ambien kullandığın yazıyor. Pekâlâ, kaç tane Ambien'in kaldı?" diye sordu.

"Üç."

"Kır onları. Üçe böl. Irak'tan gidene kadar sana yeter. Ondan sonra hâlâ uyku sorunu çekersen, sana daha fazla Ambien yazabilirler; benim elimde kalmadı. Senin hemen uçakla Amerika'ya gönderilmeni sağlayacağım," diyerek içinde üç yüz adet Zoloft bulunan bir şişe uzattı.

"İlk beş gün, günde iki tane almanı ve daha sonra günde üçe çıkartmanı istiyorum."

Şaşırmış görünmeliyim, şişenin tamamının benim için olmadığını söyledi: "Bunu taburun doktoruna götür. Senin gibi daha fazla vakanın çıkacağını düşünüyorum ve herhalde, taburdaki doktorun bu haplara ihtiyacı vardır."

Verdiği mühürlü mektubu Yüzbaşı Schmidt'e teslim etmemi söyledi. Doğrudan yüzbaşının yanına gittim ve mektubu teslim ettim. Okuyup bitirdiğinde yüzü karardı. "Çavuş, bence sen zayıf bir lidersin. Bu rütbeye nasıl geldin bilmiyorum ve bu depresyon saçmalığını yutmuyorum. Biz ilerleyeceğiz ve seni Levazım'a aktaracağız. M–16'yı, bütün cephaneni, el bombalarını ve bölüğüme ait benim üzerime zimmetli her şeyi teslim etmeniz gerek. Başçavuşla Kıdemli Başçavuş Robinson seni tabur bölgesine götürecek; Levazım başçavuşuna rapor vereceksiniz. Sonra seni askeri hastane helikopteri ile Kuveyt'e göndermelerini bekleyeceksin," dedi.

Yüzüne bakmadan, "Emredersiniz," dedim.

Bir saat içinde eşyalarımı topladım. Hallenback hemen yanımdaki yatağın üzerinde oturuyordu. "Bu saçmalık! Buradan benden önce mi gidiyorsun? Ben burada irademin dışında tutuluyorum!"

Güldüm.

"Hayır, gerçekten, buradan gitmene çok seviniyorum. Deniz Kuvvetleri'ne katıldığımdan beri geldiğim en berbat bölük burası."

Aşağı, Westerman'ın odasına indim. "Sence bir mahsuru yoksa Westerman, artık takım komutanınız değilim ama diğer araç komutanlarına onlarla birlikte hizmet etmenin benim için bir onur olduğunu söylemeni istiyorum. Öte tarafta görüşürüz artık. İşle fişi karıştırmayın."

"Bunu kesinlikle ileteceğim, çavuşum. Tam ne döndüğünü bilmiyorum –bilmek de istemiyorum– ama aynı şekilde sizinle birlikte hizmet vermiş olmak benim için de bir onurdu. Görüşürüz."

Duygulandım. Aceleyle oradan ayrıldım ve Humvee'sinin yanında dikilen Başçavuş Humphreys ile karşılaştım. Araca bindikten sonra, geri döndüm ve hüzünlü bir şekilde uğursuz El Hüseyin oteline bakarak, "İyi geceler, çocuklar," dedim.

Ertesi sabah son gülen bendim. Levazım ve tabur, Kerbela'nın merkezi bir yerinde bulunan terk edilmiş bir okula yerleşmişti. Hapishane hücresi gibi görünen gösterişsiz bir odada yalnız uyudum. Çimento duvarlar griye boyanmışlardı ve hiç penceresi yoktu. Derin bir uyku çekiyordum, saat 05.30 sularında, koridorun öbür ucundan: "Takım çavuşu Massey nerde?" diye bağıran Teğmen Shea'nın sesi ile uyandım. Kâbus gördüğümü sandım. Prens Ambien sayesinde hâlâ derin bir uykudaydım, kapı girişinde asılı perdenin arkasından bakan Teğmen Shea'nın yüzünü gördüm: "Takım çavuşu Massey burada mı?"

"Bana bir dakika verin, efendim. İçeri gelmenize gerek yok."

İnanamıyordum ve "Gene ne istiyorlar?" diye düşündüm.

Odadan çıktığımda, gülümsüyordu. "Nasılsın, çavuş?"

"New York City kaldırımlarındaki bir öbek köpek boku gibi."

"Yüzbaşı tabancanı almamı istedi."

"Saldırıya uğradığımız takdirde beni tamamen savunmasız bıraktığınızın farkındasınız herhalde."

"Yüzbaşı'nın emirleri."

"Görüyorum ki, hâlâ ayakçılık yapıyorsunuz, efendim."

"Görüyorum ki, hâlâ ukala götün tekisin, çavuş."

"Tabancayı mı istiyordunuz, efendim? Size tabancayı vereyim!" dedim, parmağımla onu işaret ederek.

Bir adım geri gitti. Şarjörü çıkarttım, kızağı geri çekerek, içindeki mermiyi boşalttım, mermiyi tam düşerken yakaladım ve şarjöre geri koydum. Namluyu teğmenden uzak tutarak, haznesine baktım ve "Temiz," diyerek, tabancayı ve mermi dolu iki şarjörü teslim ettim. "Hepsi bu mu, efendim?"

"Hayır, çavuş; bir referansa ihtiyacın olursa, memnuniyetle vereceğimi bilmeni isterim."

"Hayır, efendim, böyle bir şeyin olacağını hiç mi hiç düşünüyorum."

"Benden istediğin başka bir şey var mı, çavuş?"

"Hayır, efendim."

Çekip gitti. Kendimi o an hapisten salıverilmiş gibi hissettim.

* * *

Otobüsle Kuveyt'e yolculuk sekiz-dokuz saat sürdü. Başçavuş Hallenback bana eşlik ediyordu. Yanımda olması beni rahatlatmıştı, çünkü hâlâ bir silahı vardı. Ayrılmadan önce, General Mattis bir konuşma yaparak, Irak şehirlerini geçerek geri döneceğimiz için, pusuya düşme olasılığımızın yüzde doksan olduğunu anlattı. Otobüste pusu prosedürlerini uygulamamız gerektiğini söyledi. Haliyle, söylememe gerek yok, yolculuk boyunca gözümü bile kırpmadım. Keşke uyusaymışım, çünkü güneş batana kadar gördüğüm tek şey ölüm ve yıkımdı. Bombalanmış araçlar ve sanki oracıkta topraktan yetişmiş gibi görünen kömürleşmiş bedenler? Petrol alanları hâlâ yanıyordu ve kara duman beni boğuyordu. Kuveyt'e geldiğimizde, sağ salim varabildiğimiz için Tanrı'ya şükrettiğimi hatırlıyorum. Uçakla Amerika'ya dönmeden önce Kuveyt'te on gün kadar kaldık. O zaman zarfında çok uyudum, yaşadıklarımı ve gelecekte yaşayacaklarımı düşündüm.

Beş gün sonra, çavuşun birinden bir cep telefonu ödünç aldım ve Jackie'yi aradım. Dört ay sonra ilk kez şahane Güneyli sesini duydum. Telefonu açıp, "Neyin var, kovboy?" diye sorduğunda, birkaç saniye sessiz kaldım. Ağlamaya başladı ve "Lütfen, Tanrım, lütfen, bana iyi olduğunu söyle!" dedi.

bölüm 25

öldür öldür öldür

eve hoşgeldin, kovboy!

Kimse bana böyle günlerin olabileceğini söylemedi
John Lennon

Aynaya tekrar bakabilmem uzun zaman aldı. Tıraş olurken, gözlerime bakmamaya çalışıyordum. Her şeyi sanki sorgusuz sualsiz, otomatik yapmak üzere programlanmışım gibi yapıyordum. Sabah uyanıyordum, psikiyatrımın verdiği ilaçları alıyordum; ellerimi, vücudumu, saçlarımı yıkayıp dişlerimi fırçalıyordum. Asla yüzümün tamamına bakmıyordum. Sadece kısımlara odaklanıyordum. Bütüne, asla.

Artık benim için aydınlık beyaz yer yok. Öldürme sonrası Nirvana yok. Bir çamur havuzunda yaşıyorum ve buradan çıkmanın tek yolu artık öldürmemek.

Artık bir silaha dokunmak, hatta bakmak bile istemiyorum. Bütün tüfeklerimi sattım. Başlangıçta çıplak ve savunmasız kalmışım gibi geldi. Şimdi hiçbiri için istek bile duymuyorum. Bugün elime silah almamın tek yolu, birinin ailemin canını yakmasıdır. Biri yüzüme tükürse bile bir şey yapmam artık. Bir ömür boyu yetecek kadar yıkım ve şiddet gördüm.

Jackie'yle Georgia'da bir Charlie Daniels konserine gittiğimizde garip bir şey oldu. Kovboy şapkamı, kotumu, büyük tokalı kemerimi ve botlarımı giyiyordum, tuhaf geldi. Güneylilerin arasındaydım; dağlardayım ve uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Ancak artık buraya ait olmadığımı da hissediyordum. Daniels, verdiği aralardan birinde: "Denizaşırı

ülkelerde savaşan kadınlara ve erkeklere teşekkür etmek istiyorum," dedi. Daha sonra 11 Eylül'den bahsetmeye başladı. Sözleri beni gerçekten sarstı. Ona bir mektup yazarak, Irak'ta neler gördüğümü anlatmayı düşündüm. Şimdi bir de psikolojik engelim var. Kovboy şapkamı başıma takamıyorum artık.

Galiba, artık kovboy değilim.

ek

öldür öldür öldür

Daha Büyük Şan
Daha Gerçek Hikâye?

Bağdat dışında masum sivillerin öldürülme hikâyelerini St. Louis Post-Dispatch şöyle anlattı:

Ron Harris: Deniz piyadeleri başkente yaklaştıkça, savaş şiddetleniyor
Ron Harris
Post-Dispatch
09.04.2003

BAĞDAT, IRAK, 7. Deniz Piyade Bölüğü –Deniz Kuvvetleri'nin büyük piyade alaylarının hepsi Irak'ın başkentine girdiklerinde, çatışmalar farklı bir seviyeye kaydı.

Örneğin Salı günü, canlı bomba saldırıları, Iraklıların çeşitli yerlerde roketatarlar ile yaptıkları sürekli saldırılar, ara sıra silahlı çatışmalar ve Amerikan topçusunun yaylım ateşi altında ölen düzinelerce Iraklının bedenlerinin korkunç keşfi gündemdeydi.

En öndeki birime, 3. Tabur, 7. Deniz Piyade Bölüğüne, Salı günü saat 05.00 sularında ateş edilmeye başladı.

Lima bölüğünün komuta subayı, Harrisburg, Pennsylvania'lı Yüzbaşı George Schreffler, bir Irak askeri tesisinde keşif yaparken, iki zırhlı amfibik araçta oturan kendisi ve deniz piyadeleri,

beyaz bir kamyonetin yanında sivil kıyafetli on kadar Iraklıyı fark etti.

"Ondan sonra hatırladığım ilk şey, amfibik aracımın önünden geçen bir roketatarın kırmızı parıltısı oldu," diyor Schreffler. " Teğmen (Adam) Stanley-Smith'e hemen arabasını çevirmesini söyledim ve döndüğü anda arkamızdan bir tane daha geçti. Başımızın üzerinden üçüncü ve dördüncüsünün geçtiğini görürken, tabanları yağladık."

Lima bölüğünün silah takımı komutanı Teğmen Tim O'Neill bunun "kitaba uygun" bir pusu olduğunu belirtti.

Trenton, New Jersey'li O'Neill (29), "Mükemmel bir yere konuşlanmışlardı," dedi. "İsabetli ateş edebilselerdi, şimdi ölüydük. Hayatımda bugüne kadar duyduğum en korkunç ses, başımın üzerinde geçen bir pervaneli roketin sesi."

1, 5 ve 7. Deniz Piyade Bölükleri Bağdat'ın kenar mahallelerine ulaştılar. Yirmi binden fazla deniz piyadesinin görevi, ordunun 3. Piyade Tümenine destek sağlamak.

3. Tabur, 7. Deniz Piyade Bölüğü komutanı Teğmen Yarbay Michael Belcher, "3. Piyade Tümenini hâlâ baskıdan kurtarmaya çalışıyoruz; böylece Bağdat'ın merkezine saldırarak, Irak rejimini yıkmaya devam edebiliyorlar," diye açıklama yaptı.

Şehre hücum ederken, hücum aracı ile bir köprüden Dicle nehrine düşmekten son anda kurtulan Belcher, birliklerinin başkente yaklaştıkça daha fazla "gerilla ve terörist taktikleri" ile karşılaştıklarını açıkladı.

Arabalardan ateş edenleri, canlı bombaları gördüklerini, sivilleri bile kalkan olarak kullanmaya çalıştıklarını anlatan Washington'lu Belcher, bir tank biriminin, karşı ateşten kaçmak için kadın ve çocukları kalkan olarak kullanan, AK47 makineli tüfeklerle silahlanmış Iraklılarla karşılaştığını belirtti. Deniz piyadelerinin, saldırılara devam etmek için çatılara keskin nişancılar yerleştirdiklerini, ancak sivilleri öldürmekten kaçındıklarını da ekledi.

Başka bir yerde, deniz piyadeleri gün boyunca canlı bombalarla karşı karşıya kalmış. Phillips, Wisconsin'li Onbaşı Brady

Johnson, kombine anti silah hücum ekibinin üç ayrı aracın –bir pikap, bir kamyonet ve bir binek otomobili– ana cadde üzerinde nöbet tutarlarken bariyerleri aşma girişimlerini engelleklerini anlattı.

Arabalar hızla yaklaştıklarında, deniz piyadeleri 50 kalibrelik makineli tüfekler ve M–16 tüfeklerle ateş açmış. Araçlardan birinden gelen ikincil patlama sesleri, cephane dolu olduğunu göstermiştir.

Deniz piyadeleri, içinde çoğunlukla kadınların bulunduğu sivil bir araba kontrol noktasına yaklaştığında, görünüşe göre kazayla ateş açarak, sivilleri yaralamışlar.

"Sivillere ateş etmemeye çalışıyoruz," dedi Omaha, Nebraska'lı Onbaşı Jesse Schutz, "durmaları için işaret veriyoruz. Durmadıkları zaman, uyarı ateşi açıyoruz ve hâlâ durmuyorlarsa, ya onlar ya da biz gideceğiz ki, onların gitmesi gerekiyor."

Deniz piyadeleri Salı günü Amerikan ve Kuveytli savaş esirleri, Iraklı savaşçılar ve kitle imha silahları bulabilmek için El Reşid askeri tesislerini araştırdılar.

Arama sırasında Lima Bölüğü, 2. Takım komutanı Teğmen Isaac Moore, tesisin içindeki henüz inşaat hâlinde yüksek bir binada sekiz Iraklı savaşçı fark etmiş ve öldürmüştür. Wasilla, Alaska'lı Moore (26), Littleton, Coloradolu Onbaşı Steven Baca (22) ve on kadar başka deniz piyadesi, koyu renk giysiler içindeki Iraklılara boyun eğdirmeden önce bir saat boyunca çatışmıştır.

"İnanılmazdı," diyor Moore. "Iraklılar vurulmuştu ve hâlâ savaşmaya devam ediyorlardı. Parça tesirli bombalarla vuruldular ve yine de savaşmaya devam ettiler. Çocuklarımız harikaydı. Saldırgan, sert deniz piyadeleriydiler. Kimse tereddüt etmedi ve kimse yaralanmadı."

Bu çatışmadan kısa bir süre sonra, deniz piyadeleri günün en korkunç keşfini yaptılar: Iraklı askerlerin düzinelerce bedenleri ile dolu bir morg. Bazılarında bedenler, üstleri Irak bayrağı ile örtülmüş halde bir dondurucu ünitesinde, paletler üzerine üst üste yığılmışlardı. Bazılarında ise çürümekte olan bedenler rö-

morkların arkasına atılmışlardı.

"Adamlara ağır silahlar ve başka cephanelerle ağır darbeler vurduk," dedi Belcher. "Bunlar açıkçası saldırılar sırasında ölen Iraklı askerler. Bazılarının bacaklarında, bazılarının göğsünde yaralar, kopmalar, kesikler, şarapnel delikleri vardı."

Belcher, bu bedenler askeriyeye devredilmeden önce bir adli ekibin, bir olay yeri inceleme ekibinin ve bir savaş kamera ekibinin inceleme yapacaklarını belirtti. Bedenlerin bir toplu mezara gömülmeyeceğini söyledi ve "Iraklı askerlere hak ettikleri itibarı göstermenin gereğine inanıyoruz," dedi. "Onların kimliklerini ortaya çıkartmaya ve ailelerine vermeye ya da hepsini tek tek defnetmeye çalışacağız. Çoğu hâlâ üniformaları içinde."

Belcher, savaşmanın artık farklı olduğunu kabul etti. "Bu daha ağır bir ateş; biz ateşin içindeyiz ve çok daha güçlü yanıyor," dedi. "Şansımıza, çok iyi örgütlenmiş değil. Çete taktikleri gibi ateş ediyorlar ve kaçıyorlar."

"Şehre yaklaştıkça daha faazlasını bekliyoruz. Umarım bu ölmekte olan fanatik bir rejimin son nefesidir."

7 Nisan 2003, Pazartesi

BAŞLIK: BASKINCILAR TERÖR MERKEZİNİ YERLE BİR ETTİLER: DENİZ PİYADELERİ SADDAM'IN ŞEYTAN KAMPINDA BİRÇOK KİŞİ ÖLDÜRDÜ

NILES LATHEM, Post muhabiri.

WASHINGTON – A.B.D. Deniz piyadeleri dün Irak'ın en önemli terörist kamplarından birine baskın düzenlediler ve birçok Iraklı olmayan Arap savaşçıyı öldürerek, Saddam Hüseyin ve terörist gruplar arasında A.B.D. tarafından iddia edilen eksen için yeni kanıtlar buldular.

Komuta Merzkezi'nden gelen açıklamaya göre, F–18 savaş uçaklarıyla desteklenen 3. Tabur 7. Deniz Piyadeleri Bölüğü, ezici bir güçle Bağdat'ın güneybatısındaki Salman Pak'ta büyük bir tesise girdiler. Buldukları şeylerin arasında bir yolcu uçağının

dış kaplamasını da vardı. Bunun uçak kaçırmak için uygulamalı eğitim yapmak için kullanıldığı sanılıyor.

Terör kampının yanı sıra, tesiste Cumhuriyet Muhafızları'nın ana karargâhlarının ve şüpheli biyolojik silah tesislerinin de bulunduğuna inanılıyor.

Tuğgeneral Vincent Brooks, Katar'da gece yarısı yapılan ağır baskında birçok Arap savaşçının öldürüldüğünü ve esir alındığını açıkladı.

Brooks, "Bunların bir kısmı Sudan'dan, bir kısmı Mısır'dan ve bir kısmı da başka yerlerden geliyor. Bir kısmını öldürdük ve büyük bir çoğunluğunu esir aldık; bilgilerimizi buradan alıyoruz," dedi. "Esir aldığımız bu kişilerin bazılarının yaptığı işin doğası, aldıkları eğitimin türü üzerine çıkartılan sonuçlar; tüm bunlar Salman Pak'ta teröristlerin eğitildiği izlenimin bırakmıştır."

Amerikan askeri yetkilileri, Salman Pak'taki yabancı savaşçıların El Kaide veya başka büyük terör grupları ile bağlantı hâlinde olup olmadıklarını söylemek için henüz çok erken olduğunu belirttiler.

Brooks, burada bulunmalarına ek olarak, "savaş alanında neler olup bittiği karşısında rejimin nasıl bir yaklaşım içinde olduğu hakkında çok şey anlatmaktadır," dedi.

"Her şeyden önce, nereden geldikleri ve neden burada olduklarına dair raporları bir araya getirdiğimizde, bu rejim ve terörizm arasında hâlâ bir bağ olduğunu anlayabiliyoruz."

Dicle nehri kenarında bulunan, adı kötüye çıkmış bu tesis, Irak'ın yıllar önce çeşitli terör örgütleri için uçakların nasıl kaçırılabileceğini dair özel eğitim dersleri verdiği tesis olarak bilinmektedir. Amerikan askeri yetkililere göre, bir iniş pistinin üzerindeki eski bir Boeing 707 üzerinde eğitim yapılıyordu.

1991 tarihli Körfez Savaşı'ndan kalma istihbarat raporları ayrıca bölgede muhtemel kitle imha silahlarının da bulunduğunu gösteriyorlardı. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Saddam ve teröristler arasındaki bağları koparmanın, bu savaşın en önemli amaçlarından biri olduğunu belirtti.

Salman Pak, savaş sırasında koalisyon güçleri tarafından en büyük ikinci terör merkezidir. Geçen hafta Kuzey Irak'ta, Amerikan Özel Kuvvet komandoları ve Kürt isyancı güçleri, Bush yönetiminin Avrupa'da Ricin ve başka zehirlerle terör saldırılarına hazırlandığına inandığı, El Kaide bağlantılı Ensar el-Islâm tarafından yönetilen bir tesise baskın düzenledi.

Pentagon Amerikan askeri yetkilileri, Salman Pak saldırısının, Irak birliklerini ve tesisi koruyan zırhları vurmak için tank ve ağır silahlar kullanan deniz piyadeleri tarafından gece görüşlü gözlüklerle yürütüldüğünü açıkladılar.

Deniz piyadeleri ile birlikte hareket eden Associated Press muhabirlerinin raporları, baskın sırasında çeşitli büyük patlamaların meydana geldiğini ve çeşitli binaların tahrip olduğuna işaret etmektedir.

Deniz piyade komutanları, bölgenin Saddam'ın Fedaileri ve başka ölüm timleri için büyük bir karargâh olduğuna dair istihbarat almışlardı ve baskından sonra, fanatik milisler tarafından kullanılan siyah ceketler bulundu.

Deniz piyade komutanları, savaşçıların çoğunun saldırı sırasında kaçtıklarına inandıklarını belirttiler.

bilgi

öldür öldür öldür

ABD ordusunda muhaberat kodlamalarında harfleri temsilen kullanılan, kabul görmüş isimler:

ALFA, BRAVO, CHARLIE, DELTA, ECHO, FOXTROT, GOLF, HOTEL, INDIA, JULIETT, KILO, LIMA, MIKE, NOVEMBER, OSCAR, PAPA, QUEBEC, ROMEO, SIERRA, TANGO, UNIFORM, VICTOR, WHISKEY, X-RAY, YANKEE ve ZULU

öldür öldür öldür

Jimmy Massey - Natasha Saulnier

Amerikalı yayınevleri tarafından geri çevrilen, ilk defa Fransa'da yayımlanabilen kitabında Jimmy Massey ABD'nin Irak işgali sırasında işlediği savaş suçlarını tüm çıplaklığıyla anlatıyor.

Ben, Irak'ta askeri kariyerini travma sonrası stres bozukluğu ve aşırı depresyon ile sonlandıran, on iki yıllık bir deniz piyadesiyim. Birçok Iraklı masum sivili öldürdüm ve daha fazlasına şahit oldum...

Jimmy Massey

"Bir çeşit protesto yapıyorlar. Bağırıp çağırıyorlar işte. Sadece bir avuç gösterici, silahları yok" dedi... Silahımı omzumda iyi desteklediğime emin oldum, arpacıktan bir göstericinin vücuduna nişan aldım. Derin bir nefes alarak, yavaşça bir gözümü kapattım; sağ gözümü, nefes vererek açtım ve bir el ateş ettim. Merminin göstericinin göğsünün ortasına çarpmasını izledim. Denizcilerim bağırıyordu: "Gelin, korkaklar. Savaşmak mı istiyorsunuz?" Hemen yeni bir hedef, çömelmiş kaçacak delik arayan başka bir Iraklı'yı seçtim. Çabucak kafasına nişan aldım, derin bir nefes çektim, verdim ve kafasına bir kurşun yolladım. Bir kafa: Güm! Diğer bir kafa: Güm! Tam ortadan: Güm! Bir tane d[illegible]üm! Göstericilerin bedenlerinin hareketsiz kaldığını fa[illegible]yle devam ettim.

16.00₺

versus

ISBN 9944-989-16-9